

Irak Direnişi Sürecek!

ABD'nin Saddam'ı yakalamasına sevinenler ve onaylayanlar, işgali meşru görenlerdir!

- Amerika, ne Saddam'ı ne herhangi bir Iraklı'yı yargılayamaz! Yargılanması gereken Amerikan işgalcileridir!
- Amerika meşru bir güç değil, işgalcidir!

Halk için
Ekmek ve
Adalet

Halk için
Ekmek ve
Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 2 / Tarih: 21 Aralık 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000

Katliamın
3. yıldönümünde
direniş
sürüyor

Katlettiler

Türkiye devrimci hareketi, daha da büyüyen bir fedakarlık, cüret ve kararlılıkla bağımsızlık demokrasi sosyalizm mücadelesini sürdürüyor

Yenemediler

Irak Halkının İşgale Karşı Direnişi Sürecek!

Hiçbir darbe, psikolojik savaşın hiçbir yöntemi, Irak direnişini sona erdiremez! Çünkü direnişin nesnel temeli, Amerikan işgalidir!

"Tecrite ve Sansüre Son" Kampanyası Sürüyor...

19 Aralık 2000 Hapishaneler katliamı, yalnız tutsaklara karşı gerçekleştirilmiş bir katliam değil, tüm halka karşı tehdit ve gözdağıdır.

Tecrit edilmek istenen, tüm halk, tüm demokratik kitle örgütleri, tüm muhalif güçlerdir.

Katliamı unutmayalım! Tecrite karşı çıkalım!

19-22 Aralık katliamını ve F tipi hapishanelerde halen sürdürül-
mekte olan tecriti ve sansürü protesto etmek için, 19 Aralık'tan
itibaren Anadolu'nun birçok kentinde paneller, gösteriler, anmalar
düzenlenecek.

Tüm Halkımızı "Tecrite ve Sansüre Son" Kampanyası çerçeve-
sinde yapılacak eylemlere katılmaya;

Tüm devrimcileri, demokratları, zulme karşı olan her kesimi; bu-
lundukları alanlarda 19 Aralık'ın yıldönümünde katliama, tecrite ve
sansüre karşı eylemler, etkinlikler düzenlemeye çağırıyoruz.

▶ 21 Aralık Pazar; İstanbul Cebeci Mezarlığı'nda anma.

Yine bu günler boyunca Anadolu'nun dört bir yanındaki 19-22
Aralık şehitleri anılacak.

▶ Ayrıca TAYAD'lı Aileler tarafından 19 Aralık'ın yıldönümü için
afişler, özel sayılar ve 19 Aralık Bülteni bastırılmıştır; Dernekleri-
nize, sendikalarınıza, odalarınıza, okullarınıza asmak için afiş ve özel sayıları, TAYAD'lılardan te-
min edebilirsiniz.

ULUSLARARASI TECRİTLE MÜCADELE PLATFORMU,

tecrite karşı etkinlikleri kapsamında uluslararası düzeyde hapishanelerdeki tutsakların
katıldığı bir **ULUSLARARASI AÇLIK GREVİ** organize ediyor. **ULUSLARARASI TECRİTLE
MÜCADELE PLATFORMU**'nun çağrısı şöyle:

"19-22 Aralık katliamını protesto etmek ve uluslararası tecritle mücadele sem-
pozyumunu selamlamak için düzenin adaletsizlik ve sömürsüne karşı mücade-
lede tutsak düşen tüm siyasi tutsakları, savaş tutsaklarını, sosyal tutsakları 19-22
Aralık günlerinde Açlık Grevi eylemine katılmaya çağırıyoruz."

Dört Dilde Zehra ve Canan

Fransızca, Almanca ve
Rusça'sının çeviri ve
baskı hazırlıkları
sürmektedir.

Türkçe... İngilizce... Yunanca... Bulgarca... ÇIKTI!

**Bu bir bayrak koşusunun
öyküsüdür; İsmet'ten Ga-
zi'ye... Gazi'den Özlem'e...
Özlem'den Özlemlere...**

GAZİ ARICI

Gazi Arıcı, bir kurtuluş savaşçısıydı, dağlarda ge-
rillaydı. 20 Ekim 2003'te Çorum kırsal alanında yolda-
şı Selhan Top'la birlikte şehit düştü. Aşağıdaki anla-
tım, onun devrimci yaşamının belli dönemlerine tanık
olan bir yoldaşının anlatımıdır.

... Seni ilk gördüğümde henüz 16-17 yaşları-
ndaydın...

Ulucanlar Hapishanesi'nin görüş günüydü, bir-
likte ziyaret saatinin gelmesini bekliyorduk. Lise
son sınıfta olduğundan, ailenden, köyden, futbol
oynadığından bahsettik. Sürekli yanındaki arkada-
şına takılıyor, şakalar yapıyordun. Ne kadar küçük
ve ne kadar heyecanlı dedim içimden; yüreğinin ne
kadar büyük olduğunu bilmeden...

Yaklaşık 1-2 ay sonra, yine bir görüş günüydü
seni gördüğümde. Ama sen bu defa dışarıda ya-
nımda değil, ziyaretine geldiğim özgür tutsakların
arasındaydın. İsmet'e sordum seni, görmek iste-
dim çağırdılar. Gözlerinin içi gülüyordu, çok rahat-
tın yine şakalar espriler yapıyordun... "Okulun ne
olur ki?" dedim, "ben okuldayım -İsmet'i göster-
din- işte öğretmenim" dedin. Kafamı salladım.
Gözlerim dolmuştu. Ne kadar küçük demiştim ya
senin için, işte o gün ne kadar büyük bir yüreğin ol-
duğunu ve ne kadar büyük bir karar verdiğini anla-
mıştım. Büyük bir karar veriyorum, çünkü sen dev-
rimciliğe karar vermiştin, sen kavgaya, sevdaya
karar vermiştin ve öğretmenini seçmiştin...

Ve seni en son 3-4 yıl önce Çorum'da bir festi-
valde gördüm. Bir kitap standındaydın, uzun za-
mandır görmemiştim seni, sevincim bugün bile ta-
rifsizdir. Yine gülüyordun, oraya buraya koşuşturup
duruyordun. Yanındaki arkadaşlarla tanıştırdın. Bi-

risi dikkatimi çekmişti. Sessiz kara gözlü bir kız.
Seni dikkatle dinliyor ve gözünün içine bakıyordu.
Tıpkı senin İsmet'e baktığın gibi. Özlem'di o. Öz-
lem Durakcan. Artık öğretmenlik sırası sendeydi
demek... O gün uzun uzun baktım ardından, seni
son görüşüm olduğunu ve yıllar sonra ölümsüzlük
haberinin oralarından geleceğini bilmeden...

Şimdi sen kolkolasın İsmet'le, Özlem'le ve sev-
danız büyüyor...

SELHAN'a

Hey gidi Selhan hey,
Demek sen de çıktın dağlara,
Sen de halkın için kurşun sıkıtın zalime
İhanetin bini bir para ederken,
Onlara asıl devrimciliği öğrettin.
Değmez hiçbir şeye diyenlere,
Bir lokmaya onurunu satanlara,
Yılgınlara, icazetçilere,
Düşmandan af dileyenlere,
En güzel cevabı verdin.
Söz veriyoruz sana Selhan
Sözümüz söz
Bize bıraktığın bu değerleri sonuna kadar
Sonsuza kadar, sonuncumuza kadar
Yaşatacağız!

Adalet

Ekme ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Alp YARBAŞ
Adresi: Tiryaki Hasan Paşa Sok. No: 60 1/5
FATİH / İSTANBUL
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

İçindekiler

- 3... *Yenemediler! Yenemezler de!
Zafer direnenlerindir!*
- 5... *Saddam esir düştü
Irak direnişi sürecektir*
- 9... *ABD değil Saddam'ı
hiçbir Iraklı'yı yargılayamaz*
- 10... *Emperyalizmin psikolojik
savaşı*
- 12... *Sansür ve tecrit parçalanana
kadar...*
- 14... *Gençliğin örgütlenme
örgürlüğünü,
demokratik eylem...*
- 16... *Bütün yargılamalar
durdurulmalı*
- 17... *Devrimci Sol Ana Davası
sanıklarından
Hayriye Gündüz*
- 19... *Vahşet ve direniş*
- 20... *İnancımız daha güçlü
iddiamız daha büyük!*
- 22... *Şovenist histeri:
"Nereden çıktı güneypoğu"*
- 24... *Bağımsız, demokratik,
birleşik Kıbrıs*
- 25... *Amerikan Ford'un hükümeti
AKP*
- 26... *19-22 Aralık kahramanları*
- 29... *Emperyalizmin ve oligarşinin
'gözleri'*
- 31... *Milli kumar*
- 32... *Kapitalistler ve işbirlikçi
Türk-İş asgari ücreti
tartışıyor*
- 33... *Kullanılma tarihi- 4. bölüm*
- 36... *19 Aralık Katliamını
Unutmayacağız, F Tipi
Tecrite Boyun Eğmeyeceğiz*
- 37... *Bir polis araştırması ve
"Münferit" bir olay daha*
- 38... *Memurlar 10-11 Aralık
eylemlerini değerlendiriyor*
- 40... *Sendikal mücadele ve
Türkiye'de sendikacılık*
- 43... *Psikolojik savaş, emperyalist
propaganda, solun
düşüncelerini*
- 45... *Sosyalistlere operasyon
faşistlerle diyalog!*
- 46... *Suriye nasıl
sömürgeleştirilecek?*
- 48... *Maraş'tan 19 Aralık'a
dökülen kan bizim*
- 49... *Köyün delisi*
- 50... *Kahramanlar ölmez*

Yenemediler! Yenemezler De! Zafer Direnenlerindir!

Üç yıl geçti 19 Aralık'ın üstünden. Katliamcılar "neler yapabileceklerini" bir kez daha gösterdiler herkese. Bu ülkenin devrimcileri, demokratları büyük bir sınavdan geçti. Gerçekten tarihimizde eş görülmemiş büyüklükte bir saldırıydı. Saldırının büyüklüğü, sadece üç gün (19-22 Aralık 2000 günleri) boyunca hapisanelerde sergilenen oligarşinin vahşetinin sınırsızlığı nedeniyle değildi. Saldırı o vahşetin de ötesinde kapsamlı, zamana yayılmış, imhayı, kuşatmayı ve tecriti aynı anda yürürlüğe koymuş, bütün halk kesimlerini hedefleyen bir muhtevaya sahipti. Altında dimdik durmayı başardığımız saldırının büyüklüğü, direnişin büyüklüğünün de göstergesidir. Biz işte bu sınavdan alınımız ak çıktık. Emperyalistlerin ve oligarşinin asıl meselesi, bizi devrimi ve sosyalizmi savunmaktan vazgeçirmektir; vazgeçmedik, vazgeçiremediler, zafer bunun için bizimdir. Evet, büyük bedel ödedik, ödemeye de devam ediyoruz. Yalnız bırakıldık, sansürle boğulmak istendik, sayısız yeni eylem biçimleriyle, örgütlenme biçimleriyle, olağanüstü seferberlikle, eşsiz fedakarlık ve cüretkarlık örnekleriyle zulmü püskürttük. 19 Aralık'ın üstünden üç yıl geçtikten sonra "Türkiye devrimci hareketi, daha da büyüyen bir fedakarlık, cüret ve kararlılıkla bağımsızlık demokrasi sosyalizm mücadelesini sürdürüyor" deyişimizin somut karşılığı vardır bu üç yılda. Zafer, hiç "ölmeyenlerin" değil, ölen ama yenilmeyenlerindir. Kutsal olan tek şey, halkların kurtuluş kavgasıdır; bağımsızlık, demokrasi sosyalizm idealleridir. Biz bu idealle dövüştük, dövüşmeye devam ediyoruz.

Devrimci hareketin saflarındaki inanmışlığın, fedakarlığın ne kadar büyük olduğuna tanık oldu herkes bu süreçte. Kadrolarıyla, taraftarlarıyla, halk ilişkileriyle, reformizmin aklından bile geçiremeyeceği şiddette bir mücadele yürütüldü. Böyle kapsamlı bir saldırı altında yokolmamayı başarmak, böyle bir kuşatma altında direnişi sürdürmek, hayatın diğer alanlarındaki örgütlenmeyi ve mücadeleyi sürdürmek, dünyanın neresinde olursa olsun, her örgütü çelikleştirir. Oligarşinin nihai anlamdaki güçsüzlüğü ve halkın gücü, herkesin görebileceği kadar açık hale gelir. Evet, 19-22 Aralık'ın hemen ertesindeki "sonuç" da, bugünkü durum da halkın gücüne, devrimin gücüne inanmayanlar için, oligarşinin gücünü mutlaklaştıranlar için şaşırtıcı olmuştur. Şaşkınlık 19 Aralık'ta başlamıştır. Oligarşi de, sol da, tutsakların sadece bedenleriyle öyle büyük bir direnişi gerçekleştirebileceğine inanmıyordu. Oligarşinin son otuz yıldaki en büyük ikinci askeri hareketi karşısında dört duvar arasındakiler direnemeyecek, zulmün devasa gücü karşısında direniş de kınılacaktı.

Oligarşi sansürün koyu karanlığında bunun propagandasını yaptı. Sanki direniş kınılmıştı, ölüm orucu yoktu. Aynı günlerde, TKP'den PKK'ya, ÖDP'ye kadar bir çok sol çevrede, "devrimci hareketin bu operasyonla tasfiye edildiği... devrimci demokrasinin bittiği, artık kendini toparlayamayacağı" ilan edildi. Bedenini tutuşturan tutsağın direnme gücünü görememişlerdi. Görselerdi, oligarşinin propagandaları altında böylesine

basit, ucuz, kolaycı hükümlere varmazlardı. Fakat görememelerinin yanı sıra, aslında onlar da “olanı” değil, “olmasını istediklerini” yazıyorlardı. Devrimci hareketin tasfiyesini istedikleri açıktı. Amerika’yla, Avrupa Birliği’yle uzlaşma “çözüm”lerinin hayat bulması için, oligarşinin çizdiği sınırlar içinde “komünistlik” oyununu sürdürebilmek için devrimciler tasfiye edilmeliydi. Olanla, olmasını istediklerini birbirine karıştırdıkları noktada, oligarşi gibi bir kez daha tarihsel olarak yanıldılar. Zafer, sandıkları gibi, oligarşinin değildi. Geçen üç yıl, gün gün, saniye saniye içeride ve dışarıda örülen direniş, her alanda savunulmaya devam edilen devrim, hala kabul etmek istemeseler de herkese bu gerçeği göstermiştir.

Ülkemizde bu süreç yaşanırken, dünya çapında da paralel gelişmeler yaşandı. Amerikan emperyalizmi, adeta domino oynar gibi ülkeleri birbiri ardına dizip işgal edecek, falan ülkeyi on günde, ötekini yirmi günde halledip imparatorluğunu ilan edecekti. Burjuva basındaki senaryolar böyleydi. Bu senaryolar da halkların direniş gücüne çarptı. Halkların gücüne inanmayıp emperyalizmi kadr-i mutlak görenler, bir kez daha yanıldılar. İddiaların tersine, emperyalizmin kolay zaferlerini değil, en güçlü emperyalist askeri mekanizmaların bile, direnen bir halkı teslim alamayacağını gördü dünya. Bugün dünyada emperyalizme karşı direnen herkes bizimledir, emperyalizme karşı direnenlerle birlikte yürüyoruz. Bundan dolayı inancımız daha güçlü, iddiamız daha büyük.

Bu yürüyüş aynı zamanda örgüt düşmanlığına, iktidarı istemeyenlere, sivil toplumluluğa karşı bir yürüyüştür. Bizi yenemeyenler, sadece iktidarlar değil, aynı zamanda bu kesimler de yenemiştir. Bireyciliğin, sivil toplumluluğun, anti-örgütçülüğün, her türlü sapmanın önünde barikat olmuştur direniş. Türkiye’de devrimciliğin nasıl yapılabileceğini herkese göstererek, bu direnişin dışında olanların devrimciliğini, solculuğunu sorgulatmış, reformizmin maskesini belli ölçülerde düşürmüştür. Reformizm bugün artık “devrimden, sosyalizmden” söz ederken, maskesinin düşmüş olması nedeniyle daha ürkektir, olması gerektiği gibi, daha az başvurmaktadır bu riyakarlıklara.

Maskesi düşenler sadece onlar da değildir. Demokrasiyi, insan haklarını, “AB’ye Uyum” adı altında demokratikleşmeyi savunduklarını söyleyen **AB’cilerin** maskesi düşmüştür. Demokratlık adına “her türlü şiddete karşı” olduklarını iddia edenlerin, devrimcilere karşı şiddet kullanılmasını onaylayan yüzleri de açığa çıkmıştır. “Amerika’nın, AB’nin demokrasi insan hakları getirdiğini” söyleyecek kadar soldan uzaklaşıp yine de “sol”culuk iddiasında olanların maskesi ise, işgaller ve direnişlerle düşmüştür. Kısacası, F tiplerinde direnenler, Filistin’de, Irak’ta, Afganistan’da direnenler, Kolombiya’da, Nepal’de gerilla savaşını sürdürenler, maskeleri açığa çıkarıyor. 1990’lı yılların “yeni dünya düzeni, tek kutupluluk, demokrasinin egemenliği” söylemleriyle bulanıklaştırılan tablo, bugün daha nettir. Emperyalizm ve halklar saflaşması netleşti, halktan yana olanlarla, halkın karşısında olanlar da netleşiyor.

F tipi hapishanelerle sürdürülen politika, halka düşmanlık politikasının en karakteristik göstergelerinden biridir. Kim bu tecrit statüsünü, hangi gerekçeyle savunursa savunsun, halk düşmanı saflarda yer almaktadır. Avrupa Birliği ve bu politikayı savunan Avrupa Birlikçilerinin yeri, bu saflaşmada nettir. F tiplerinin Avrupa Birliği tarafından sahiplenildiğinin netleşmesiyle birlikte kendine sol, demokrat, hatta sosyalist diyen bazı partiler, DKÖ’ler, F tiplerini ve tecriti gündemlerine almaktan tümüyle vazgeçmişlerdir. Faşizmin zulmüne karşı çıkmayarak, AB’de somutlanan burjuva ideolojisinin şemsiyesi altına girerek sol olunamaz. Olunduğunu söyleyenler riyakardır. Politikaları, kültürleri burjuva ideolojisi tarafından belirlenenler, emperyalizme ve oligarşiye karşı direnemez, alternatif üretmezler. Kendilerine ait bir ideolojileri yokken nasıl üretecekler?

Devrimci tutsaklar, üç yıldır süren bu saldırı karşısında ideolojilerinin kararlı savunucusu, cüreti, kendini fedayı, vatanseverlik ve sosyalizm inancını en üst düzeyde temsil ederek, tüm dünya halklarına örnek olacak bir direniş yarattılar. Direnişteki kahramanlık açıktır; faşizmin zulmü karşısında direniş geleneği temsil ediyoruz. Ama sadece bu kadar değil. Emperyalizme karşı bağımsızlığın, kapitalizme karşı sosyalizmin temsilcisiyiz. Direnişçilerimizin alın bantlarındaki kıvrıklık bunun simgesidir. 19-22 Aralık’taki ve F tiplerine karşı sürdürülen direniş, devrim tarihimize açısından kesintisiz direniş ve savaş çizgimiz üzerindeki halkalardan biridir. Türkiye devrimci hareketi, 33 yıllık direnme geleneğiyle direnme, 33 yılın birikimiyle bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolunda yürümeye devam ediyor.

Halkların gücüne inanmayıp emperyalizmi kadr-i mutlak görenler, bir kez daha yanıldılar.

Emperyalistlerin ve oligarşinin asıl meselesi, bizi devrimi ve sosyalizmi savunmaktan vazgeçirmektir; vazgeçmedik, vazgeçemediler, zafer bunun için bizimdir.

emperyalizme karşı direnen herkes bizimledir, emperyalizme karşı direnenlerle birlikte yürüyoruz. Bundan dolayı inancımız daha güçlü, iddiamız daha büyüktür.

Saddam Esir Düştü Irak Direnişi Sürecek

- **Direnişi Saddam'ın kişisel varlığına bağlayanlar, işgali yok saymak isteyenlerdir.**
- **Sevinç çıgıkları atanlar, askerinin başına çuval geçirilen, ulusal onurdan, bağımsızlıktan anlamayanlardır.**
- **İşgalciler ne Saddam'ı ne de herhangi bir vatansever Iraklı'yı yargılayamazlar. Yargılanması gereken işgalci güçlerdir.**
- **İşgalcilerin "zafer" naralarının sesi, halkların direniş gücü karşısında boğulup gidecektir. Kazanan Irak halkı olacak, işgalciler yenilecek.**
- **Emperyalizmin yeni-sömürgesi Türkiye halkının yeri, direnişin yanındır. İşgale direnen Irak halkını selamlıyoruz.**

Amerikan işgal güçlerinin, 14 Aralık günü, büyük bir sevinç ve medya şovu eşliğinde düzenledikleri toplantıyla, Irak lideri Saddam Hüseyin'in 13 Aralık günü esir alındığı açıklandı.

Bu açıklama yapılmadan önce, işgalin işbirlikçileri, sahte zaferden kendilerine pay kapmak için adeta yarıştılar. Önce Kürt milliyetçi aşiret lideri Celal Talabani basına haberi verdi. Sonra İngiltere Başbakanı Tony Blair açıklama yaptı. Halkların topraklarını işgalde, katliamlarda "müttefik" de olsalar, çıkar çatışmalarının bitmesi elbette düşünülemezdi.

İşgalciler ve emperyalist medya (elbette onların ülkemizdeki işbirlikçileri), haberi "bir devrin sonu" diye duyurdular ve sevinç naraları attılar. Saddam'a hakaret eden, sokak dilinin gırla gittiği, kraldan daha kralcı Amerikancıların zil takıp oynadığı haber ve yorumlar yapıldı.

Peki bundan sonra ne olacak?

İşgalcinin dahi kabul ettiği bir gerçek şu ki; **DİRENİŞ SÜRECEK.** Bush'un Ulusal Güvenlik Danışmanı Condoleezza Rice'in, "Irak'ta şiddetin süreceğine inanıyoruz" açıklaması bunun bir örneği. Ama onlar asıl olarak, giderek direnişin kırılacağı gibi bir propagandayı yaymak istiyorlar. Böylece

dünya halklarının gözünü kulağını diktiği Irak'tan ilgiyi uzaklaştırmak, direnişi "bir takım terör eylemlerine, yabancı Araplar'ın terörist faaliyetlerine" indirgemek ve daha rahat katliamlar yapmak istiyorlar.

Direniş Sürecek; Çünkü İşgal Sürüyor

Tartışılan ve direnişin geleceğine ilişkin değerlendirmelere temel yapılmak istenen sorulardan biri, "Saddam'ın direnişin lideri olup olmadığı sorusu". Böyle olursa, direnişin biteceği sonucunu hemen üzerine yapıştıraraklar.

9 aydır süren ve tüm dünyanın ezilen halkların umut odaklarından biri haline gelen bir direniş var Irak'ta. Saddam'ın direnişin şurasında ya da burasında olması, bu aşamadan sonra tâli bir tartışmadır. Direniş ulusal bir kurtuluş savaşına dönüşmüştür. Asıl önemlisi **direnişin temelini oluşturan, işgalin varlığıdır.** Liderler esir de alınabilir, ölebilir de. Ama halklar yeni liderler, yeni direniş örgütleri yaratır. İşgal somutluğu bunu zorunlu kılar. Yeter ki, **bağımsızlık ve özgürlük ateşi** sönmessin. Irak'ta bu ateş, 9 ay öncesinden çok daha gür yanıyor. İşgalciler kendileri direnişin güçlendiği ve en önemlisi "halkta direnişin kazanacağına ilişkin düşüncelerin geliştiği" değerlendirmelerinin mürekkebi kurumadı. Halklar, işgali kabullenmeyecektir.

"Zafer" Çıgıkları 9 Nisan'da Da Atılmıştı

Biraz daha gerilere gidelim. Bağdat'a işgalci tanklarının girdiği, Saddam heykelinin medya şovuyla yıkıldığı gün, yani 9 Nisan'da da bugünkü sevinç çıgıkları atılmıştı. O gün ve bugün "zafer" çıgıkları atanlar aynıdır.

O gün, "biten bir şey yok" demiştik. Aradan geçen 9 ay bu gerçeği kanıtladı, herkese kabul ettirdi. Ve Amerikancılar dut yemiş bülbüle döndüler. Bugün de bu gerçeğin geçerliliğini koruyor.

Çuvalı Unutanların Onursuzluğu

“Saraydan Çukura”, “Direnmeyi ya da intihar etmeyi denemedi”, “Heykeli daha çok direndi”, “Kuzu kuzu teslim oldu”, “Bülbül gibi konuşuyor”...

Amerikancılar manşetlerine taşıyorlar bu ifadeleri. Direnişin gücü karşısında 9 aydır öylesine ezilmişler ki, fırsatı bulduk diyerek böğürüyorlar, kin kusuyor, direnişe lanet okuyorlar. Küçümsemede, aşağılamada birbiriyle yarış halindeler.

İktidarı da aynı uşak ruhla kutlama mesajları yayınlıyor, ‘tüm diktatörler korkaktır’ gibi sosyo-

lojik tahliller yapıyor Tayyip.

Saddam “fare deliği gibi bir yerde yakalandı” diyenler işgalciye teslim olmamak için bir saat o koşullarda yaşayamayacak olan uşaklardır. Bırakın direnişi seçip teslim olmamayı, anında işgalciyle işbirliği yaparlar.

“Direniş” ne, “teslimiyet” ne, bilmeden, herkesi bilmiyor zan-nedip ahkam kesiyorlar.

ABD karşısında elpençe divan durduğunuzu, azarlandığınızı, üçüncü derece IMF memurlarından zılgıtlar yediğinizi ne çabuk unuttunuz? Haydi bunları unuttunuz; başınıza çuval geçirenin, propagandasını yapasınız diye size bu görüntüleri veren Amerika olduğunu da mı unuttunuz?

Faydası olur mu bilinmez, ama, basına, yine kendi içinden, ruhunu Amerika’ya satmayan bir yazardan şu sözleri hatırlatalım:

“Bu tür küçültme propagandası Amerika’nın işine gelebilir, acaba aynı ucuz dolmuşa binmekte bizim ne gibi çıkarımız var? Hem biz ‘aşağılayanlar’ cephesinde miyiz ‘aşağılananlar’ safında mı? Askerinin başına çuval geçirilen kimdi? Geçiren kim? Amerika bugün kendi işgalci ve saldırgan kimliğini unutturmak için Saddam’ı dünyanın en büyük düşmanı rolüne sokmak isteyebilir. Bizim derdimiz nedir? ABD’ye yalaka-lık Saddam’ın içine düştüğü durumdan daha mı onurlu?” (Melih Aşık, 18 Aralık, Milliyet)

Irak halkı direnecek, dünya halkları Amerikan imparatorluğuna teslim olmayacaktır.

Direnişi Saddam’ın varlığına, onun kişisel iktidar kavgasına bağlayanlar, **işgal gerçeğini yok saymak isteyenlerdir**. Direnişin temeli, Saddam değil, işgaldir, işgal sürdüğü için de direniş sürecektir. 9 Nisan sonrası işgalcilere Irak’ı dar eden direnişin temeli de buydu, bugün de öyledir.

Bush’un açıklaması gerçeği değiştirmiyor. Ne diyor yalancı Bush; “O artık milyonlardan esirge-diği adaletle karşı karşıya. Yakalanması özgür Irak’ın yükselmesi açısından gerekliydi. Özgür yaşamak isteyen Iraklılar için de bu daha fazla güvence getirecektir. Bizim amacımız Irak halkının amacıyla aynıdır. Irak’ın daha iyi bir hayata kavuşmasını istiyoruz. Artık umutlu günler geldi.”

✓ Amerika, Irak’ı işgal gerekçesi olarak açıkladığı “kitle imha silahları var” yalanını da bu vesileyle unutturmak, sanki Irak, “Saddam’ı yakalamak için” işgal edilmiş gibi göstermek istiyor. Yalan hala ortada duruyor.

✓ İşgalcilerin esiri Saddam’a ilişkin ilk bilgiler, kendiyle görüşen kukla hükümetin 4 üyesi tarafından yapıldı. Saddam’ın direncini kırmak amacıyla, “bak! Sürgün ettiklerin şimdi yönetici ve seni sorguluyor” demek için, Saddam’la görüntürülenler, “yaptıklarını savunuyor” açıklaması yaparken, Ahmet Çelebi, Saddam’ın, “Bir konuşmamda Amerikalıların Irak’a gelebileceklerini, ancak ülkeyi işgal edemeyeceklerini ve yönetemeyeceklerini söyledim. Onlara silahımla karşı koyacağımı belirttim ve bunu yaptım” dediğini aktardı. (Cumhuriyet 16 Aralık)

İşgali unutan diyen Bush, adaletten sözedecek en son kişidir. Keza, Irak halkının işgale hayır dediği ise gizlenemeyecek bir olgudur. Bugün silahlı direniş içinde yer almayanların da ezici bir çoğunluğu işgali istemiyor. Ve sürecin onları da direniş safına katmayacağını hiçbir garantisi yoktur.

Sevinenlerin Sınıfsal Niteliği Alınması Gereken Tavrı Da Gösteriyor

Saddam’ın esir alınması sonrası ABD dışında kimler sevindi, bakalım:

Almanya: “Saddam Hüseyin’in yakalandığını memnuniyetle öğrendim. Sizi bu başarınızdan dolayı kutluyorum.”

Fransa: “Yakalanmasından memnun olduk, bu büyük bir olay.”

İspanya: “Bu insan ırkı için büyük bir gün.”

İsrail: “Bu İsrail için çok iyi bir haberdur ve uluslararası terörizmi destekleyen totaliter bir devletin hoş görülmeceğinin kanıtıdır... Filistinliler ve Suriye’nin Devlet Başkanı Beşir Esad da bu olaydan ders almalı.”

Tayyip Erdoğan: “Diktatörlere ders olsun. Zulfünün bedelini ödeyecek.”

“Saddam yakalandı piyasa coştı.”

Bir de bunlara, Cengiz Çandar’dan, Ertuğrul Özkök’e, Taha Akyol’dan Erdal Şafak’a basının Amerikancıları’nı ekleyin, tablo tamamdır.

Peki bu tabloda halklara dair birşey var mı? Yoktur. Aksine, emperyalizmin zulmüne ve sömürsüne maruz kalan halklar bu gelişme karşısında

İslamcılar Yine Emperyalizmin Gözlükleriyle Bakıyor

İran, “Sevinçliyiz, Allaha şükrediyoruz.” açıklaması yaptı gelişmeler karşısında.

Yanılıyor; bu şekilde emperyalizmin operasyonunu engelleyemez. İran-Irak savaşı gerekçe gösterilerek, bu tavır savunulamaz. Saddam’ı aşağılayanın, ülkeyi işgal edenler olduğu bir kenara bırakıldığında doğru sonuçlara varamaz.

İran’a operasyon alt seviyede sürüyor. Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı, bunun için raporlar hazırlıyor, İsrail bunun için tehditler savurmaya devam ediyor.

Türkiye’deki islamcılar da çok farklı tavır içinde değil:

“Darısı bütün diktatörlerin başına...” (Mehmet Şeker, Yeni Şafak 16 Aralık)

“Her anına tanık olduğunuz bir büyük düşüşün etkisi altında kalabilirsiniz.. Güçsüzün, nefret ettiğiniz güçlüye karşı meydan okumasından haz du-

yabilirsiniz.. Sakın böyle bir ruh haline girmeyin..” (Ahmet Hakan, Sabah, 15 Aralık)

Saddam’ın yakalanışlarında aynı şeyleri dile getirmeleri, “aman ha duygularınıza kapılmayın, acımayın...” nasihatlarını vermeleri tesadüf değildir. Oligarşiye ve emperyalizme mesaj vermek için hiçbir fırsat kaçırılmıyor. Oysa bugün öne çıkarılması gereken “direnişin süreceği”dir. Gözlerinizdeki emperyalistlerin gözlüklerini, beyninizdeki emperyalistlerin ektiği tohumları atmadıkça, gerçeğe ulaşamazsınız.

öfkeli. Arap halkları, aşağılananın kendisi olduğunu görmüştür o görüntülerde. Halkların duyguları ile, egemen sınıfların duyguları, tepkileri farklı olmak zorundadır. Bunun için siyasi bir bilinç olmasına bile gerek yoktur. Doğal bir sınıfsal tepkidir.

Emperyalistler ezilen halkların direnişleri sahiplenmesinin altındaki nedenleri hiçbir zaman doğru değerlendiremezler. Bilimsel çalışmalar da yaparlar bu konuda, ama hayatın kızgın pratiği hep yanıltır onları. Saddam’ın esir alınması sonrası Bağdat’a giden ABD Genelkurmay Başkanı General Richard Myers de bu yanılgı içinde şöyle diyordu basına; “*Irak’ın popüler liderini delikte bulmamız, direnişçilere yanlış takımda oldukları ve başka alanlarda çalışabileceklerini düşünceleri konusunda güçlü bir işaret.*”

Amerikan kültürü, Amerikan dili, ezilen halkların dilini bilmez. ‘We got him!’ dediklerinde (Onu yakaladık), herşeyin biteceğini sanırlar. “Yanlış takım” çağrılarıyla halkların “Ya Özgür Vatan Ya Ölüm” çığlıklarının bastırılacağını umarlar. Vatan için savaşmayı bir “iş” gibi görüp, daha kârlı “işlere” davet ettiklerinde, halkların koşu koşu gideceğini düşünürler.

Ve hep yanılmaya mahkumdurlar.

Yanılanlar sadece onlar değil. Kendisine solcu deyip, beynini medyanın etkisinden kurtarmayanlar da yanılgı içindedir. Örneğin kimisi, Saddam’ın suç dosyasını sıralıyor. Onlar açıktan ya da dolaylı olarak, Amerikan adaletine inanan, o görüntülerde adaletin yerine geldiğini görenlerdir. Amerika, “adaletini yerine getiren” rolü oynamak istiyor, kimileri de buna hizmet ediyor. Dönüp tekrar, kimler sevindi bu gelişmeye baksınlar. Sonra ezilen halkların ne düşündüklerine baksınlar.

Amerikancıların Sevinci Uzun Sürmeyecek

Komplo teorisyenlerinin sefaleti ikinci kez kanıtlandı. Yok Saddam ABD ile anlaştı, yok Amerika’da yaşıyor... Direnişe, halkların gücüne inananlar, binbirinci komplo teorisini de üretmekten geri durmayacaklardır.

Amerikancılar ise, ifrata varan bir sarhoşluk içindeler. Onlar, Bağdat düştüğünde de zafer sarhoşluğu içinde, devrilen heykelin altında ülkemizdeki anti-emperyalistleri, vatanseverleri de bırakmak istediler. Amerika’ya direnilemeyeceğinin, direnmeye çalışanın yenilgisinin mutlak olduğunun propagandasını yaptılar. Yine yapıyorlar ve yapmaya devam edeceklerdir.

Demoralizasyon yaratmak, direnme umutlarına bu vesileyle darbe vurmak isteyecekler; böyle bir dünyada direnmenin anlamı olmadığının propagandasını yapacaklardır.

Amerikancıların başını çekenlerden ikisi bakın bunu nasıl yapmaya çalışıyor;

“*Direnişe bel bağlayanlara geçmiş olsun*” (Cengiz Çandar, 15 Aralık Tercüman)

“*Tikrit tavşanından bir antiemperyalizm aslanı imal etmeye kalkışan zavallılara ‘oh olsun’ diyorum.*” (Ertuğrul Özkök, 16 Aralık Hürriyet)

İşgalciye köpeklik yapmayı gazetecilik zanneden Amerikancı güruh ile halklar bir kez daha karşı karşıyadır. Aynı kişilerin başka zamanlarda, bolca “insan hakları” lafları ettiğini de yazın bir kenara. Amerikan barbarlığını alkışladıklarını, işgalcinin gözüne girmek, çanağından yalanmak için kırk takla attıklarını da unutmayın.

Ama yanıldıkları nokta, direniş güçleri duruyor ve savaşıyorlar. Direnişten, ulusal onurdan hiçbir şey anlamayanlar, Irak’ta olup biten hiçbir şeyi

Sayı 2

7

21 Aralık
2003

Komünistlik adına kepazelik!

Saddam'ın esir alınması sonrasında, medyanın "Irak halkı sevinç gösterisi yaptı" haberlerinden sunulan görüntüler, çekilen resimler hep aynıydı. İki resim karesi vardı; birincisi Kuzey'de işbirlikçi Kürt aşiret liderlerinin sokağa döktüğü insanlar. Onlar zaten biliniyor!

İkinci resim karesinde ise, küçük bir grup, "kızıl bayraklı", hem de bayraklarında orak-çekiç bulunan Irak "Komünist" Partililer vardı.

İşbirlikçiliğin adı ne zamandan beri 'komünistlik' oldu? Halkların kurtuluş umudu Marksizm-Leninizmin, Komünizmin şanlı adını, onurlu tarihini kirletemezsiniz.

Namuslu, işgalin işbirlikçisi olmayan, işgale onay vermeyen, işgali kendi çıkarına değerlendi-

rip "halklar bir yana benim çıkarlarım bir yana" demeyen, beynini emperyalist propagandalara teslim etmeyen, emperyalizmden "özgürlük ve demokrasi" bekleme saflığı içinde olmayan hiç kimse böylesi bir durumda "sevinç gösterisi" yapmaz. Saddam bir küçük burjuva diktatördür, ona düşman da olunabilir. Ama esir alan işgalcilerdir, sokakta atılan her sevinç çığlığı "Irak'ın özgürleştirildiği" yalanına hizmet edecektir. Kaldı ki, bir şekilde darbe yiyen işgale karşı direniş cephesidir.

Komünistler bu gerçekleri çok iyi bilirler. Türkiye'de ve tüm dünyada da buna göre tavırlarını belirlemektedirler. Pusulasını şaşırانlar, Amerika'nın oyuncağı, işgalin kuklası olmaya mahkum olurlar. Irak'taki "komünist" Parti'nin durumu da böyledir. Bırakın "komünistliği", namuslu sosyal demokratlar dahi, işgalcilerin safında yer almazlar. Yok, "ne

çektiğimizi biz biliriz, Saddam şu kadar insanımızı katletti" demek, bugünkü gerçeği açıklamaz. Bu mantık benzeri durumdaki bütün işbirlikçilerin klasik gerekçesidir. Açık şekilde işgalin gerçekleşmesinde stratejik rol oynayan Kürt aşiret işbirlikçiliği de kendisini böyle savunuyor. Daha doğru deyişle, Kürt milliyetçiliği onlar adına, bu savunmayı yapıyor. Bu, işgalciyle işbirliği yaptıkları gerçeğini değiştiriyor mu? Bırakın Irak özgülnü, ABD'nin dünya imparatorluğu politikasına, yani milyarlarca yoksul dünya halklarına acı, ölüm ve daha fazla yoksulu dayatacak imparatorluk politikasına hizmet etmesini affettiriyor mu? Tarih de böyle yazacaktır.

Irak "Komünist" Partisi'nden alınacak ders de var elbette; demek ki, "komünistim" diyeni komünist, "sosyalistim" diyeni sosyalist, "devrimciyim" diyeni devrimci görmemek gerekiyor. Pratiği sıfatına denk düşüyor mu, ona bakmak gerekiyor.

doğru değerlendirmezler.

Saddam'a Destek Gösterileri Çığ Gibi: Halk Direnişinin Meşruluğuna Kurşun İşlemez

Bunca propagandaya, Saddam'ı desteklemenin ABD tarafından öldürölmek, en azından tutuklanmak anlamına gelmesine rağmen, Irak sokaklarında gösteriler yaşandı.

Başta, Bağdat, Tikrit, Musul, Felluce ve Ramadi'de olmak üzere Irak'ın dört bir yanında Saddam'ı destekleyen gösteriler yapıldı. "Saddam'ı protesto" gösterilerinin serbest olduğu Amerikan demokrasisinde, bu gösterilere kurşunlarla müdahale edildi. En son açıklanan rakama göre, gösterilere ateş açan işgalciler 28'den fazla Iraklıyı katlettiler. Bağdat'ta ise yoğun bir şekilde silahlı gösteri ve çatışmalar yaşandı. İşgalcilere yönelik silahlı saldırılar da sürerken, Tikrit'te düzenlenen roketli saldırının ardından Tikrit Üniversitesi'nden 700 öğrenci, ellerindeki Saddam resimleriyle yürüdü. Musul'da ise binlerce üniversiteli gösteri yaptı. "Saddam kalplerimizde, kanımızda" sloganı

atan gençliğin de katılması, işgalcilerin geleceğinin olmadığını bir göstergesi olarak not edildi.

İşgalci "Saddam'ı yakaladık, zafer kazandık" dese de, böyle olmadığını en iyi kendisi biliyor. Bu nedenle, gösterilerin ardından, onlarca tank ve zırhlı araç eşliğinde Tikrit'te gövde gösterisi yapma ihtiyacı duyular. İşgalcilerin komutanı Yarbay Steven Russell gövde gösterisinin nedenini şu şekilde açıkladı: "Halkta küstahça bir tutum yayılmaya başladı. Etrafta Saddam resimlerini öperek dolaşamazlar."

İşgalci için büyük bir acizliğin itirafı olan bu sözler, halklar için meşruluğuna inancın, emperyalist propagandalara beyinlerini kapatmanın da güzel bir örneği. Halka gövde gösterisi, işgalci için tükeniştir. İşbirlikçiler işgalciler için yeter mi, bunu göreceğiz.

Ancak, görülmesini beklenmeyecek tek doğru ise; güçlü olan halklardır. Direniş sürecektir ve işgalci yenilmekten kurtulamayacaktır.

ABD Değil Saddam'ı Hiçbir Iraklı'yı Yargılayamaz

ABD Saddam'ın nasıl yargılanacağını tartışıyor. Amerikancılar ve kimi aklievveler de canhıraş bu tartışmanın içine daldı. “Uluslararası mı olsun, yoksun Irak'ta kurulacak yeni yönetim mi yargılasın? Saddam'a savaş esiri statüsü verilecek mi, yoksa ‘terörist’ muamelesi mi görecektir...” Yaptırılan bu tartışmaların hiçbirisi “hukuk merakı”ndan kaynaklanmıyor. Amerika bu tartışmalarla, Irak'ta varoluşundaki kendi hukuksuzluğunu, gayrimeşruluğunu unutturmak istiyor. Bu tartışmaları hangi biçimde olursa olsun yapanlar da buna hizmet ediyorlar.

Amerika, değil Saddam Hüseyin'i, hiçbir Iraklı'yı yargılayamaz, sanık sandalyesine oturtamaz. İşgalciler hiçbir **hukuku temsil edemezler**. Kendi koydukları uluslararası hukuka göre bile, Amerika gayrimeşru şekilde işgal etmiştir Irak'ı. Halklar nezdindeki gayrimeşruluğu ise zaten tartışmasızdır. Dünyanın hiçbir yerinde işledikleri suçların hesabını vermeyen ve bunu siyasi, askeri, ekonomik gücüne dayanarak meşrulaştıran, ülkelere baskı yaparak suçlu askerlerinin yargılanmaması teminatları imzalattıranlar, ancak hukuksuzluğun temsilcisi olabilirler.

İşgalci hukuksuzdur

Burjuva demokrasisi hayranları belki buna “orman kanunu” da diyebilir, ama öyle değildir. Bu **tekellerin kanunudur**. Ve hep böyle olmuştur. Bazen halkları aldatmak için inceltilmiş ama özü hiç değişmemiştir. Irak'ta bugün o ‘öz’ konuşuyor:

ABD önce, Saddam'ı “savaş esiri” diye açıkladı. Sonra “henüz tanımadık, ama savaş esirine davranıldığı gibi davranıyoruz” dedi. Peki kim belirliyor bunu? O meşhur Cenevre Sözleşmesi mi, ABD mi? Ya da “savaş esiri” değilse ne? “Terör” demagojisinin ulaştığı boyutun özeti; Amerika ne derse o!

Kaldı ki, “savaş esirine davranıldığı gibi” davranıldığı da yalandır. Cenevre Sözleşmesi'ne göre “hiçbir savaş esirinin görüntüsü yayınlanamaz. Onur kırıcı ve merak giderici muameleye tabi tutulamaz.”

ABD, işgalin ilk günlerinde esir ABD askerlerinin gösterilmesine bu anlaymayı göstererek itiraz etmişti. Hukuku isteyince hatırlıyor yani. Çünkü, bu görüntülerle Irak halkına, tüm dünyanın ezilen halklarına, direnen devletlere verilecek mesajlar var. Kısaca “ne hukuku ulan” siyaseti izleniyor. ABD'nin “yakalandığına Irak halkını inandırmak için gösterdik” savunmasının ise, kendisi zaten suç itirafı. Ne diyor kendi imzaladıkları sözleşme; “Onur kırıcı ve merak giderici muameleye tabi tutulamaz.”

Ame-
rika tüm
dünyaya
kendi hu-
kuksuz-
luğunu
dayatı-
yor. Sad-

dam'ın yargılanması çabası da bunun bir parçasıdır. Avrupa da suç ortağıdır. Daha Saddam yakalanmadan, işgali bir yana bırakarak, “Saddam dönemi insanlık suçlarını yargılama” mahkemelerine önayak olan onlardır. Amerika'nın dayattığı hukuksuzluk düzeninde, halklara her türlü ceza, ölüm, yaptırım özgürlüğü vardır. Tekeller içinse sonsuz sömürü ve taltan özgürlüğü. Saddam'ın yargılanması tartışmalarına çanak tutanların ideolojik olarak hizmet ettikleri yer de burasıdır.

Elbette Saddam bir küçük burjuva diktatörüdür. Halka karşı suç da işlemiştir. Ancak ABD'nin sorunun bu olmadığı da açıktır.

Halklar Kendi Adaletinin Meşruluğunu Tanır

ABD'nin kendi adaletini dayattığı bir dünya düzeni, propaganda araçlarıyla, yoğun ideolojik saldırılar altında kabul ettirilmek, kanıksatılmak isteniyor. Halkların işgallere, zulme ve sömürüye karşı direnme hakkının meşruluğunun yokedilmesinde bu yol izleniyor. Bu konuda atılan her adım, emperyalist cephenin hanesine yazılmaktadır. Miloseviç'in tutsak alınıp Lahey'e götürülmesi, bu konudaki önemli bir dönemeçti. Emperyalizm tüm dünyaya şunu kabul ettirmek istiyor; “hiçbir ülkenin lideri, hiçbir koşulda emperyalizme direnmemelidir, aksi durumda sonu hapis, idam olur”. “Soykırım kanıtları... insanlık suçları dosyaları...” hazırlamak zor değildir. Varsa bir suç, ancak halklar yargılayabilir.

Yargılanması Gereken ABD ve İşbirlikçileridir

Doğru, bir mahkeme kurulmalı. Sanık sandalyesinde de, işgalci Amerikan güçlerinin askeri ve siyasi yetkilileri, onlara işgalde yardım yataklık yapanlar, hava sahasını açanlar, lojistik destek sunanlar oturmalıdır. İşgalciler, bir ülkeyi yalan olduğu açığa çıkan gerekçelerle işgalden, binlerce Iraklı'yı kadın çocuk yaşlı demeden katletmekten, yurtlarından etmekten yargılanmalıdır. Irak toprağına ettikleri uranyumlu ölüm tarlalarından dolayı insanlık suçundan sanık sandalyesine oturtulmalıdır. Ve halklar, bu yargılamayı mutlaka yapacaklardır.

Sayı 2

9

21 Aralık
2003

EMPERYALİZMİN PSİKOLOJİK SAVAŞI

Irak'taki gelişmelere ve Saddam'a dair; ABD propaganda merkezince hazırlanan, ülkemizdeki Amerikancı medya tarafından yayınlanan hiçbir habere inanılmamalıdır. Hiçbir komplo teorisine rağbet edilmemelidir. Hiçbir yalanlarına "acaba doğru mu" diye dahi bakılmamalıdır. Emperyalizmin ve onun medyasının tek amacının, Irak halkının direnişini kırmak, ezilen tüm dünya halklarına, "emperyalizme direnilemeyeceği" mesajı vermek olduğu unutulmamalıdır.

Saddam'ın görüntüleri ile, Amerika, başta Irak halkı ve Ortadoğu halkları olmak üzere tüm dünya halklarına yönelik kapsamlı bir psikolojik savaş yürütüyor. Üç saniyelik görüntülerle yürütülen bu savaş, emperyalist medya ve işbirlikçi medya tarafından beyinlere pompalanıyor.

'Psikolojik Savaş', Yalan Propagandadır. MGK

Genel Sekreterliği'nin yönetmeliğinin ortaya çıkması ile, kısa süre önce ele aldığımız psikolojik savaşın, **yalan propaganda** temeline dayandığı hiçbir zaman unutulmamalıdır. Görüntüler, sözde belgeler bu durumu değiştirmez. Birçoğunun sahte olduğu ortaya çıkar, görüntüler, verilmek istenen mesajlara göre özel olarak derlenir.

Önce, karşı-devrim, psikolojik savaşla neyi hedefler ona bakalım.

Amerikan Savunma Bakanlığı tarafından hazırlanan "**Kontrgerilla Operasyonları**" adlı kitapta, (Haziran Yayınevi) Psikolojik Savaş'ın hedefine ilişkin bazı noktalar şöyle belirtilir: "*İsyancıyı gözden düşürüp, halktan tecrit etmek.... İsyancı birimin moralini bozmak... Ele alınan temalar, yerel halkla isyancı kadrolar ve onun taraftarları arasındaki farklılıkları iyice vurgulamalıdır...*" (Syf 263-264)

Özetle aktardığımız bu amaçların ışığında, Saddam görüntüleri ile emperyalizmin neyi hedeflediğine geçmeden önce 19 Aralık'ı hatırlayalım: Operasyon saatlerce, kimi yerlerde günlerce sürmüştü ve tümü kameralara kaydedilmişti. Devletin belgeleri dahi diri diri yakılmaları, kurşunlamaları belgelemiş olmasına rağmen, medyaya verilen kısa görüntülerde bu kareler yoktur. Peki ne vardı; psikolojik savaşta medyanın "vahşet, arkadaşlarını yakıyorlar..." yalanlarına hizmet edeceğini düşündükleri, "hayat kurtaran asker" temasının işlenebileceği görüntüler.

"Direnenlerin Sonu Böyle Olur!..." Küçük burjuva diktatörlüklerinin halklar nezdindeki meşru-

luğunun tartışması ayrı bir konu olmakla birlikte, aşağılamak için kafasında bit aranan, ağzına ışık tutulan, Irak'ın devlet başkanıdır. Aksini kabul etmek, işgale de onay vermektir. O görüntülerle, Saddam'ın kendi halkı ve tüm Arap halkları nezdinde aşağılanması hedeflenmiştir. Emperyalizme karşı direnen halklara ve devletlere de "direnirseniz sonunuz Saddam gibi olur" mesajını vermek amaçlanmıştır.

İşgalciler, Saddam'ın görüntüsünün altına "zafer" yazma hevesi içindeler. Seçilmiş görüntüler ve emperyalist medyanın kurgu ustaları ile pazarlanıp sunuluyor "haber"ler. Beyinler esir alınmak isteniyor. Tıpkı, 9 Nisan günü Saddam heykelinin tüm dünyaya tam bir mizansen içinde saatlerce izletirildiği gibi.

Bu noktada Saddam'ın, teslim olmadığı, direnmeyi seçerek devlet başkanlığını bırakıp öylesi bir yaşamı göze aldığı unutturulmak, sekiz aydır, bir şekilde direniş çizgisinde bulunduğu gözardı edilsin istenmektedir.

Saddam Nezdinde Direnişe Saldırı. Görüntülerin

ve emperyalist medyanın yayınlarının, gazetelelerin haberlerinin, Amerikancı gürhün yazılarının en baş hedefi direnişi çökertmek, demoralizasyon yaratmaktır. Bunun için Saddam'ın fiili olarak direnişin içinde yer alıp almaması tali bir durumdur. Mesaj onun üzerinden verilecektir.

Peki, psikolojik savaş malzemelerini Amerika ve uşakları nasıl kullanıyor?

En başta "**Lüks yaşam**". Bu, psikolojik savaşın öylesine klişesi haline gelmiştir ki, bir yandan nasıl "kötü koşullarda yakalandığı" anlatılıyor, öte yandan "*Mars çikolata, markalı şampuan*" ile "lüks yaşam" propagandasından eksik kalınıyor. Birbiriyle çelişiyor olmasına bakmıyor; çünkü "her yalanın etkileyeceği bir kitle vardır" üzerinden yürütülüyor bu savaş. Ancak "lüks yaşam" kendini vuruyor, kullanacak malzeme bulmakta zorlanmalarını anlatıyor. Keza, seçme görüntülerde de aynı sıkıntı vardır.

"Lüks yaşam" ülkemizde de, devrimcilere yönelik sıkça başvurulan yalanlardan biridir. Yani evrenseldir. Bunlardan birini, 31 Ağustos 2003 tarihli Hürriyet'te Ertuğrul Özkök şöyle anlatıyordu: *"Yıllar önce İstanbul'da Dev-Sol'un bir hücre evi basılmıştı. Hücre evin buzdolabında havyar bulunmuştu. Hürriyet'in birinci sayfasından vermiştik. Aman Allahım, sol kanat ne karışmıştı. Oysa, Rus Pazarı'nda 100 bin liraya havyar bulunan günlerdi."*

Özkök bu başlıkları neden attıklarını ise, bir başka yazısında, 28 Aralık 1996 tarihli Hürriyet'te şöyle anlatıyordu: *"Açın gazeteleri, Dev-Sol operasyonlarından sonra verilen manşetlere bakın. İstiklal Marşı okuyan vatandaşların fotoğraflarını görün. Bazı çevrelerde yargısız infaz eleştirileri yapılırken bile şu basın Özel Harekat mensuplarına ve yöneticilerine sahip çıkmıştır."*

Susurluk katliamlarını, infazlarını desteklemek için "halk desteği" mizansenleri ile "havyar" haberleri aynı anda manşetlere çıkarılıyor. Her şey, ABD psikolojik savaş tanımına uygun!

Bakın, Amerikan bülbülleri başka ne yalanlar pompalıyorlar beyinlere;

"Bülbül gibi konuşuyormuş, arkadaşlarını ele veriyormuş... Fare deliğinde yakalandı... Yanına Mars çikolatalarını da almış... Saçında bit araması yapıldı... Markalı şampuan vardı... Ev gecekonduydu, ama yine de düzenli olabiliirdi. Yumurtalar yerlerdeydi. Demek ki Saddam psikopatın, pisin biriydi... Haline bakın, bu adamın direnişi yönetecek hali mi var?... Meryem'in tablosu vardı duvarda. Müslüman evinde ne geziyordu bu resim?..."

Malzemeler uzayıp gidiyor. Kitleleri yönlendirmek, direnişin meşruluğuna darbe vurarak Amerikan işgalini meşrulaştırmak, en azından unutturmak için, bir kampanya yürütüldüğü ve daha da dozunun artırılacağı açıktır.

Bu yalanları yazana *"kim söyledi, nereden öğrendin, kanıtın ne?"* gibi soruları sormanın hiçbir anlamı yoktur. Çünkü onlar bu "iş" çok iyi bilir. Amerika ya da polis verir ellerine, onlar kalemlerini konuşturur.

Ülkemize dönelim yeniden, adına "psikolojik savaş" dedikleri yalan propagandanın MGK tarafından nasıl yürütüldüğünü hatırlayalım.

28 Şubat'ın, Müslüm Gündüz baskınları, Fadime Şahinler, Emire Kalkanlar, Ali Kalkanlar, irticacı hocalar, milletvekillerinin kasetleri bu savaşın klasikleri arasına girmiştir. Generallerin, "tereyağından kıl çeker gibi yaptık" diye özetledikleri 28 Şubat'ta halkın aldatılmasında önemli işlevler görmüştür bu yalanlar.

"Psikolojik Savaş"ın Yalanları

A Irak işgaline zemin hazırlamak için haberler yapacak gazetecilere para ödenmesi için fon ayıran işgalcilerin yalanlarından seçmeler: "Amerikalılar'ın Kuveyt'teki tatbikatını gerçek zanneden Iraklı askerler teslim oluyor... Saddam kitle imha silahlarını BM denetiminden kaçırmak için cami ve hastanelerde saklıyor. Seyyar laboratuvarları, dondurma kamyonu, karavan ya da TIR görünümünde... Saddam ve ailesi malvarlığı ile birlikte Libya'ya sığınmak için hazırlanıyor... Irak Nijer'den uranyum aldı... Blair, Irak'ın 45 dakika içinde kitle imha silahlarını harekete geçireceğini açıkladı..."

A Afganistan, psikolojik savaş yalanlarının ayyuka çıktığı yerlerden biri oldu: "Taliban komutanları Pakistan'a kaçıyor... Usume Ebola virüsü yayıyor... Ladin diyaliz makinesiyle dolaşıyor... Siviller Taliban'a karşı ayaklandı... Taliban soykırım yapıyor... Çocukları öldürüyorlar... Nazi vahşeti... Yiyecek bile vermiyorlar."

19 Aralık katliamı öncesi ve sonrası yine yalan propagandanın en yoğun günleridir. Öncesinde, *"hapishanelerin terörist yetiştirdiğinden, silahlar bulunduğu, eylem emirleri verildiğine"* kadar binlerce yalan yayınlandı. Katliam sonrası da, *"insanlar kendi kendilerini yaktılar... Şu silahlar bulundu"* diye sürdürüldü. Ümraniye'nin üç gün direnmesini, dönemin İçişleri Bakanı Tantan da, "psikolojik savaş veriyoruz" diye açıklıyordu.

Psikolojik Savaş, Gerçeklerden ve Direnişten Güçlü Değildir.

Psikolojik savaş yalanları, halkları belli bir süre aldatabilir, yanlış yönlendirebilir. Ancak, karşısında bir direniş varsa, gerçeklerin ortaya çıkması gecikmez. Çünkü hiçbir yalan propaganda gerçeğin ve direnişin gücü karşısında uzun süre etkisini sürdüremez. 19 Aralık'ın gerçekleri böyle ortaya çıktı. Irak'ın işgal gerekçelerinin yalan olduğu direniş sayesinde ortaya serildi. Böyle bir direniş olmasaydı, kimse "kimyasal silah" ve öteki yalanları da tartışmayacaktı. Emperyalizm, psikolojik savaş **sınıf bilinci** ile sürdürmektedir. Tekellerin hakim olduğu bir dünya düzeni yaratmak için, direnen halklara, kurtuluş savaşlarına dair ne varsa yok etmek, ezmek, gözden düşürmek istemektedir. Yoksul halklar da, emperyalizmin açıklamalarına **sınıf bilinciyle bakmalıdır**. O zaman, tüm bunların teknolojik gelişmeyle birlikte "inanılır" hale getirilen yalanlardan ibaret olduğu görülecektir. İnanılması gereken, emperyalist medyanın psikolojik savaş yalanları değil, halkların gücü ve direnişidir.

Sansür ve Tecrit Parçalanana Kadar...

TAYAD'lılar Abdi İpekçi'de Açlık Grevini Sürdürüyor

günden bu yana meydanlarda haykırıyorlar.

Abdi İpekçi şimdiki durakları. Ankara yollarında coplanırken de, Armutlu'da ölüm orucuna yatan TAYAD'lılar şehit düşerken de, mitingler, gösteriler ve sayısız kez yapılan açlık grevlerinde de aynı sabır ve kararlılık vardı gözlerinde.

Direnişin kararlılığıyla bütünleşen bu kararlılık, tecriti ve sansür duvarlarını parçalayacak olan kararlılıktır.

Dün, Ecevit iktidarı seslerini kırmak için katliam emirleri veriyordu, AKP duymama, görmeme ile aynı politikayı sürdürüyor. Basın sansürle dün de, bugün de iktidarların hemen yanbaşıda direnişi boğmaya çalışıyor. Kararlılık, öfke ve kazanma azmi bu engelleri de aşmasını bilecektir. Türkiye halkı buna da tanık olacak. TAYAD'lıların sustuğunu, umutsuzlaştığını oligarşi hiçbir zaman göremeyecek.

TAYAD'lı Aileler'in Ankara Abdi İpekçi Parkı'ndaki açlık grevi üçüncü ayını doldurdu. Üç aydır çığlık çığlığa bir ses yükseliyor Ankara'dan; 'tecrite ve sansüre son' diyor TAYAD'lılar. Eminiz, kimileri onların bu kararlılığını ve sabrını anlamakta zorlanıyorlardır. Hücrelerde devrimci tutsaklar nasıl tüm dünyaya kararlılık ve eşi görülmedik bir tahammül örneği sunuyorsa, TAYAD'lılar da, aynı bilinç ve irade ile ilk

FERİDE HARMAN ANILDI

"Onurumuz, acımızdan büyük"

Ölüm orucunda şehit düşen Feride Harman, Malatya Temel Haklar ve ailesinin katıldığı bir törenle anıldı. Kürecik İlçesi Dumuklu Köyü'ndeki mezarı başında yapılan anmaya katılanları, mezarlıkta jandarma aramak istedi. Sulh Ceza Mahkemesi'nin hukuk kılıfı geçirdiği hukuksuzluğa kitlenin itiraz etmesi üzerine aramadan vazgeçildi.

Jandarma, sivil giyimli özel timler ve Akçadağ köylerinden getirilen korucuların ablukası altında gerçekleşen anma saygı duruşuyla başladı. Mezarı karanfil bırakılmasının ardından Feride'nin babası kısa bir konuşma yaptı ve Feride'nin ölüm orucundayken yazmış olduğu "Hoşçakalın dostlarım" şiirini okudu. Vasiyetinde olduğu gibi, mezarı başında şeker dağıtılıp, ateş yakılan anma, "Bize Ölüm Yok" marşıyla sona erdi.

Mezarlık dönüşü, Feride Harman'ın ailesi, Malatya Temel Haklar'da bir yemek verdi. Buradaki törende de, saygı duruşunun ardından konuşan babası Asaf Harman, "Feride, ölüm orucu direnişinin 102. şehidiydi, tecrit ve ölüm orucu sürüyor. Acımız büyük ama onurumuz ondan da büyük. Onlarla onur duyuyorum. Çünkü idealleri, inançları uğruna şehit düştüler" dedi.

Mersin Temel Haklar Halkla Buluştu

Mersin Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Kadın Komisyonu, 14 Aralık günü dernek binasında dayanışma çayı düzenledi.

Boran filminin gösterimiyle başlayan etkinlikte, daha sonra Grup Berdan türküleriyle katılanları coşturdu. Etkinlikte mahallelerde yoğun olarak yaşanan yozlaşma ile ilgili konuşmalar yapıldı. Dernek bünyesinde oluşturulan İşçi Komisyonu, Memur Komisyonu, Kadın Komisyonu ve Gençlik Komisyonu adına konuşmalar yapıldı. 19-22 Aralık Tecrite Karşı Mücadele Günleri'nde düzenlenecek eylem ve etkinliklere katılım çağrısının da yapılmasıyla etkinlik sona erdi.

Sayı 2

12

21 Aralık
2003

Malatya Temel Haklar'da Basın Toplantısı: Malatya Hapishanesi'nde Çocuklara Tecavüz

Daha önce de gündeme gelen, Malatya Hapishanesi çocuk koğuşundaki tecavüz olayları ile ilgili olarak, 11 Aralık'ta, Malatya Temel Haklar'da bir basın toplantısı düzenlendi.

Yaklaşık 1,5 ay önce yaşanan tecavüz olayının hatırlatıldığı açıklamada, "M.A. işkence ile tecavüze uğrarken **hapishane idaresi neredeydi?** Hangi baskı, yasakları uygulamakla

meşguldü?" diye soruldu. Şu anda tahliye edilmiş olan, B.D. isimli çocuğa da tecavüz girişimde bulunulduğunun belirtildiği açıklamada, bu durumun, "**münferit bir vaka olmadığı**" dile getirildi. Tecavüz olayında ismi geçen G. isimli çocuk hakkında tecavüz suçlamasıyla dava açılıp açılmadığını, açıldıysa bunu basından neden gizlediklerini soran Temel Haklar, "*Suçtu bir çocuğun üzerine yıkarak kurtaramazsınız. Bu olaylar olduğunda, her şeyi biliyordunuz, hiçbir adım atmadınız. Sizin "topluma kazandırma" dediğiniz bu mudur?" dedi.*

Ailelere de çağrı yapan Temel Haklar, "sakın ola çocuklarımız devletin güvencesindedir, rehabetine düşmeyin, çocuklarınıza birlikte sahip çıkmak için derneğimize başvurun." çağrısı yaptı.

ENTERNASYONAL DİRENİŞE ÇAĞRI

ULUSLARARASI TECRİTLE MÜCADELE PLATFORMU, tüm dünya hapishanelerindeki tutsaklara yönelik bir çağrı yayınlarak, 19-22 Aralık "Tecrite Karşı Uluslararası Mücadele Günleri" kapsamında üç günlük açlık grevi çağrısı yaptı. Avrupa ve ABD'deki dört yüz civarında siyasi tutsağa ve tutsak örgütlenmelerine iletilen çağrının hemen ardından Amerikalı ve Alman tutsaklardan olumlu cevaplar alındı. Siyasi tutsakların, dünyadaki adaletsizlik ve sömürü düzenine karşı başkaldırının sembolleri olduğu dile getirilen çağrıda, özgür tutsakların varlığı düzene karşı mücadelenin ispatıdır denildi ve çağrı şöyle devam etti:

"Emperyalizmin tüm dünyadaki tutsakları teslim almak için uyguladığı tecrit politikası Türkiye'de F tipleri denilen hapishanelerle gündeme sokuldu. 19-22 Aralık 2000'de devlet direnişin sürdürdüğü yirmi hapishaneye vahşice saldırdı.

19-22 Aralık katliamını protesto etmek ve uluslararası tecritle mücadele sempozyumunu selamlamak için düzenin adaletsizlik ve sömürüsüne karşı mücadelede tutsak düşen tüm siyasi tutsakları, savaş tutsaklarını, sosyal tutsakları 19-22 Aralık günlerinde Açlık Grevi eylemine katılmaya çağırıyoruz.

Bu eylemlilikle, hem mücadelemizin uluslararası boyutta sahiplenilmesini gösterecek, hem de DAYANIŞMA sözcüğünü yeniden ete kemiğe dönüştüreceğiz."

19 Aralık Katliamı Protesto Ediliyor

→ Adana'da, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, ESP ile Devrimci Demokrasi, İşçi Köylü, Kızıl Bayrak ve Alınteri okurları 19 Aralık Katliamı'nı protesto etti. SDP ve EKB'nin de destek verdiği eylem 17 Aralık günü Şakirpaşa Salı Pazarı'nda gerçekleşti. "Irak'ta işgale F Tipinde Tecrite Son", "Yaşasın 19 Aralık Direnişimiz" sloganlarının atıldığı eylemde, şehitlerin resimleri taşındı ve meşaleler yakılarak Oduncu Durağı'na kadar yürüyüş yapıldı.

→ Devrimciler, Mersin'in yoksul emekçi mahallelerinden Demirtaş Pazar yerinde düzenledikleri yürüşte "19 Aralık Katliamını Unutmadık" pankartı açtılar. Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin yanı sıra, ESP, Alınteri, İşçi Köylü, Devrimci Demokrasi Gazeteleri okurlarının 14 Aralıkta yaptıkları eyleme çevrede bulunan esnaf ve halk alkışlarla destek verdi.

→ İHD İstanbul Şubesi, Galatasaray Postanası'ndan Cemil Çiçek'e mektup göndererek, 19 Aralık Katliamı'nı ve tecriti protesto etti. 16 Aralık günü gerçekleştirilen eylemde yapılan açıklamada, F tiplerindeki ve İmralı'daki tecrit hatırlatılarak, "ölüm ve tükeniş üreten izolasyon tipi cezaevlerinden vazgeçin" denildi.

→ Ezilenlerin Sosyalist Platformu, İstanbul, İzmir ve Bursa'da 19 Aralık Katliamı ile ilgili suç duyurularında bulundu.

→ Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği üyeleri, 15 Aralık günü İstanbul Adliyesi'ne gelerek, 19 Aralık Katliamı'nın gerçekleştirildiği dönemin Başbakanı Bülent Ecevit ile, İçişleri Bakanı Sadettin Tantan ve Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk hakkında suç duyurusunda bulundu.

→ TAYAD'lı Aileler, Zonguldak Gençlik Derneği'nde düzenledikleri panelde, "Tecrit ve demokratik mücadele" konularını tartıştı. Panelin ardından "Deney" isimli film izlendi.

Sayı 2

13

21 Aralık
2003

Gençliğin Örgütlenme Özgürlüğünü, Demokratik Eylem Hakkını Yasaklayan Bir Kanun Mu Var?

Düzenin tanıdığı bir deyimle dile getirelim, “bir düğmeye basılmışçasına” gençliğe yönelik bir çok üniversitede soruşturma baskısı, faşist terör, gözaltı, derneklere baskılar yoğunlaştırıldı.

Evet, “biri düğmeye bastı”. AKP iktidarı, özellikle 6 Kasım’da ortaya çıkan gençliğin dinamizmini, radikalizmini yok etmek istiyor. Onlarca kentteki üniversitelerde kurulan Gençlik Dernekleri’ni, kendi yasalarını da hiçe sayarak, her türlü yasadışı, gayrı-meşru yöntemi kullanarak terörize etmek, tecrit etmek istiyor. Yapabiliyorsa kapatmaktan da geri durmuyor.

12 Eylül cuntasının apolitikleştirdiği gençliğin, bu cendereyi hiçbir şekilde kırmamasını, demokratik haklarını kullanan, örgütlenen, halkının ve ülkesinin sorunlarıyla ilgilenen, en önemlisi kendi sorunlarına yabancılaşmayan bir gençlik istemiyor AKP iktidarı. Bu konuda YÖK’çülerle aynı zihniyeti taşıyorlar.

Dernekleşen gençliğe terör; meşru bir eylemle haklarını arayan öğrencilere soruşturma terörü; **Bu mu örgütlenme ve ifade özgürlüğü hakkı?** O zaman AKP iktidarı açıkça ifade etmelidir; “yasalarda yazan hiçbir hak ve özgürlük gençlik için geçerli değildir, onlar polisin ve okul idarelerinin keyfiyetine tabidirler” diye bir yasa çıkarmalı ve ilan etmelidir.

Başta Malatya, Amasya, Samsun, Konya, Adana, Sakar-

ya, Eskişehir, İstanbul, Isparta, Kocaeli ve Balıkesir başta olmak üzere bir çok kentimizdeki üniversitesilerde soruşturma terörü estiriliyor. Gerekçe; 6 Kasım YÖK protestosu başta olmak üzere, gençliğin demokratik tepkilerini dile getirme hakkını kullanmış olmaları.

AKP, YÖK ve Genelkurmay YÖK’ü, YEK’i tartışacak, ama gençlik bu konuda hiçbir şey söylemeyecek; istenen budur. Gençlik bu dayatmaya “hayır” dediğinde, taleplerini sokağa, kampüslere taşıdığına ise yine aynı kesimler polisi, soruşturmaları ile karşısına dikiliyor; hayır sen konuşmayacaksın, senin düşüncelerin olmayacak, sen sadece bizim istediğimiz gibi bir gençlik olacak, nasıl bir eğitim sistemini dayatırsak onu kabul edeceksin, deniliyor.

Soruşturmalar ve gözaltılarla yaratılan teröre, bir çok yerde faşist saldırılar eşlik etmektedir. Hedef yine aynı; gençliğin örgütlenmesinin, politikleşmesinin önüne geçmek, sindirmek. Neredeyse tüm saldırılarda karşımıza, polis-okul idaresi-faşist işbirliğinin çıkması bu yanılla tesadüfi olmadığı gibi, tek tek okullara özgü de değildir.

Gençlik Susmayacak!

Gençlik, tüm bu saldırıları püskürtecektir. Gençlerimiz beyinlerini faşist eğitim sistemine ve gericiliğe teslim etmeyecektir. Vatansever devrimci gençlik, soruşturma terörüne, örgütlenmeye yönelik saldırılara karşı koyacak, hak ve özgürlüklerini keyfi baskılara karşı kullanmaya devam edecektir. Yasadışı olan, gayrımeşru olan iktidarın polisinin ve YÖK’çülerin terörüdür.

Soruşturmalarla Protestolar

Â 15 Aralık 2003 tarihinde saat 13:00’de Eskişehir Gençlik Derneği üyesi öğrenciler, bir çok üniversitede açılan soruşturmaları, 15 Aralık günü protesto ettiler. Soruşturmaların yoğun yaşandığı, Sakarya, Malatya, Isparta, Konya, Eskişehir, İstanbul, Samsun, Amasya, Adana’daki üniversitelerin rektörlüklerine gönderilen fakslarda “baskıya son verin” denildi. Eylem sonrası basın açıklaması yapan öğrenciler, “Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız” sloganı attı.

Â Malatya İnönü Üniversitesi öğrencileri, rektörlüğün soruşturmalarını 11 Aralık günü Merkez Postane önünde düzenlediği eylemle protesto etti.

Â Kocaeli Gençlik Derneği de soruşturmaların yoğun olduğu kentlerdeki rektörlüklere, 16 Aralık günü faks gönderdi. Faksların çekilmesinin ardından yapılan açıklamada, “*bu soruşturmalarla öğrenci gençliği yıldıramayacağınızı hala öğrenemediniz mi?*” denildi.

Â Ankara Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, yaptığı açıklama ile, Ankara’da 6 Kasım eylemine katıldığı için gözaltına alınan, tutuklanan öğrenciler üzerinde estirilen teröre son verilmesini istedi.

Â Balıkesir Üniversitesi’nde 54 öğrenciye, “6 Kasım portestolarına katılmak, okul içinde slogan atarak derste olan öğrencileri rahatsız etmek ve basın açıklamasına katılmak” gerekçeleriyle soruşturma açıldı. Daha önce de yüzlerce öğrenciye soruşturma açmakla tanınan Balıkesir Üniversitesi rektörlüğünün soruşturmasını değerlendiren öğrenciler, rektörlüğün, demokratik her türlü eyleme soruşturma açtığını dile getirdiler.

Gençlik, Soner Pektaş'ı Öldüren Düzeni Sorguluyor

SSK'da tedavi ücretini karşılayamadığından dolayı yaşamını yitiren Soner Pektaş'ı anma etkinlikleri, Türkiye'de sağlık sisteminin sorgulandığı eylemlere dönüştü. Geçtiğimiz hafta İstanbul Gençlik Derneği'nin eyleminin ardından, Eskişehir, Mersin, Sakarya, Samsun Gençlik Derneği Öğrencileri de eylemler gerçekleştirdi.

9 Aralık günü Eskişehir SSK Genel Müdürlüğü önünde toplanan **Gençlik**

Derneği üyeleri, burada yaptıkları açıklamada, "Soner arkadaşımızın ölümüne sessiz kalmayacağız. Ölümünün sorumlusu sağlık sistemidir, bu iktidardır." dediler. Eylemde "Soner'in Katili Sağlık Sistemi, Halk İçin Eğitim Halk İçin Sağlık, Bozuk Düzen-de Sağlam Çark Olmaz" dövizleri taşındı. 11 Aralık günü ise, Sağlık Bakanlığı'na faks çekildi.

Sorumlusu, Çürümüş Sağlık Sistemidir

Mersin Gençlik Derneği, 10 Aralık günü Sağlık Bakanlığı'na faks çekerek Soner'in ölümünü sordu. "Ölümünün Sorumlusu Çürümüş Sağlık Sistemidir, Soner Pektaş Ölümsüzdür" dövizlerinin ve Soner Pektaş'ın fotoğraflarının taşındığı eylemde, "unutmayacak ve unutturmayacağız" denildi.

Samsun Gençlik Derneği, 11 Aralık'ta yaptığı eylemde, "sosyal devlet" in yalan olduğunu vurgulayarak, "Soner, sağlık politikalarının kurbanı olmuştur" denildi. Katilinin, Sağlık Bakanlığı olduğu dile getirilen eylemde, "Herkes Eşit, Parasız Sağlık Hizmeti, Soner Pektaş Ölümsüzdür" dövizleri açılıp, faks çekildi.

Sakarya Gençlik Derneği de 12 Aralık günü SSK hastanesi önünde bir eylem gerçekleştirdi ve Sağlık Bakanlığı'na faks çekti.

19 Aralık Unutulmadı

Balıkesir'de Özgür Gençlik'in çağrısıyla biraraya gelen SDP Gençliği, Gençlik Derneği, BA-GEH, Emek Gençliği ve Özgür Gençlik, AKP il binası önünde yaptıkları eylemle, 19 Aralık katliamını ve tecriti protesto ettiler. 15 Aralık günü yapılan eylemde, "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" sloganları atıldı.

Başkan Değişikliği Yetmez

Kemal Gürüz'ün görev süresinin tamamlanarak yerini Erdoğan Teziç'e bırakmasını değerlendiren Zonguldak Gençlik Derneği, bunun hiçbir anlamının olmadığını belirtti. Meselenin,

YÖK'ün neden var olduğu ve işleyişi olduğunu dile getiren Gençlik Derneği, "MGK emirlerinin uygulayıcısı YÖK ortadan kalkmalıdır" dedi.

Yemek Zammı Protestosu

Zonguldak Karaelmas Üniversitesi öğrencileri 12 Aralık'ta düzenledikleri eylemle, sağlıksız yemekleri ve yapılan zammı protesto etti. Aralarında Gençlik Derneği üyelerinin de bulunduğu yaklaşık 150 öğrenci, taleplerini içeren dilekçelerle yemekhaneye yürüdü. Burada yapılan açıklamada, "bugünden itibaren yemekhaneyi boykot ediyor ve tüm öğrencileri katılmaya çağırıyoruz" denildi.

Faşist Saldırı Protesto Edildi

Mersin Gençlik Derneği'nin de bulunduğu öğrenciler, faşist saldırıların protesto etti. 13 Aralık günü yapılan açıklamayı okuyan Oktay Zırlı, YEK Yasa Tasarısı'na karşı eylemlerini, polis, ÖGB ve faşistlerin engellemek istediklerini belirtti. 9 Aralık'ta 2 arkadaşlarının faşistlerin saldırısına uğradığını söyleyen Zırlı, "baskılara karşı mücadelemizi sürdüreceğiz" dedi. "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganlarının atıldığı eylemde, Mersin Temel Haklar da destek verdi.

Faşist Saldırı Püskürtüldü

İzmir 9 Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi kantinine, Kürt halkına yönelik ırkçı sloganların yazılı olduğu afişler asmak isteyen faşistlerin engellenmesinin ardından, faşist grup gençliğe saldırdı. 12 Eylül günü yaşanan olayda, saldırıyı püskürten devrimci demokrat öğrenciler faşist guruhi okuldan attı.

ÖGB Terörü!

Osmangazi Üniversitesi'nde kantin zamlarına karşı çıkan, kantinlerdeki sağlık koşullarının düzeltilmesini isteyen ve bunun için bildiri dağıtan öğrenciler, 12 Aralık günü özel güvenlik görevlilerinin coplu, tekmeli saldırısına uğradı. Hüseyin Ali Büçgün ve Firat Yeğen isimli öğrenciler elleri kelepçelenerek dövülürken, çevrede bulunan öğrenciler de, "Yaklaşmayın size de aynı şey olur. Siz okula zarar veriyorsunuz. Bildiri dağıtamazsınız" şeklinde tehdit edildi.

F Tipi Üniversite İstemiyoruz

Ankara Gençlik Derneği'nin de bulunduğu gençlik örgütleri, 15 Aralık'ta Yüksel Caddesi'nde yaptıkları eylemle, kendilerinin düşüncesi alınmayan YÖK Yasa Tasarısı'na hayır dediler. 100 öğrencinin katıldığı eylemde, 6 Kasım gözetimlerinin yanı sıra, 19 Aralık Katliamı da protesto edildi. Eylemde "F Tipi Üniversite İstemiyoruz", "Demokratik, Bilimsel, Anadilde, Parasız Eğitim" sloganları atıldı.

İktidarın “Yargı Bağımsız Değil” Deddiği Bir Ülkede Hiçbir Yargılama Yapılamaz

BÜTÜN YARGILAMALAR DURDURULMALI

“Milletvekilleri dokunulmazlıkları”nın kaldırılması konusunda yapılan tartışmalar ve geline aşama, Türkiye’de hukukun, adaletin iktidarlar için ne anlama geldiğini göstermekle kalmadı sadece, yargının bağımsız olmadığı da en üst düzeyde itiraf edilmiş oldu.

Bilindiği gibi, onlarca hırsız, hortumcu, sahte faturacı milletvekili, bakan hatta başbakan yapan AKP, bu nedenle dokunulmazlıkların kaldırılmasına karşı çıktı ve CHP’nin verdiği önerge, TBMM komisyonunda reddedildi. Ancak asıl tartışma hırsızların korunması değil, reddedilme gerekçesi üzerine gelişti.

AKP, red gerekçesini, “yargı bağımsız değil, milletvekillerimiz güvenmiyor” diyerek açıkladı.

Cemil Çiçek’in, partisinin milletvekilleri “pot kırmış” havasında, “ben güveniyorum, herkes güvensin” demesi gerçeği değiştiriyor. AKP’lilerin derdi her ne kadar yargının bağımsızlığı değil, kendilerine bağımlı bir yargı olsa da, dile getirdiklerinin gerçek olmadığını kimse söyleyemez. Evet yargı bağımsız değildi bu ülkede.

Yargı Hiç Bağımsız Olmadı

Ülkemizde yargı hiçbir zaman bağımsız olmadı. Bağımsız olmamaları, Hakimler Yüksek Kurulu’na Adalet Bakanı’nın başkanlık yapması, yargı bağımsızlığının olmamasıyla da ilgili değildir tek başına. Düzenin niteliği ve bu düzene uygun bir yargı sisteminin, adalet mekanizmasının bulunmasındandır.

Bizim gibi ülkelerde yargı, halka adalet dağıtmaz. İnfaz davalarından, Gazi gibi kitlesel katliamlara, hapishanelerdeki katliamlardan, devletle herhangi bir konuda karşı karşıya gelen sıradan bir insanın adalet isteğine kadar, hiçbir konuda adaletin gerçekleştiğine kimse tanık olmamıştır. Cunta hukuku geçerlidir, tekellerin adaleti dayatılır 70 milyon halka. Devletin katliamcı polisleri, özel timcileri, subayları koruma altındadır bu yargı sisteminde.

Size, “Bağımsız Olmayan” Yargı

Devrimciler Yargılanırken Bağımsız Mı?

Düşüncelerimizi açıkladığımız için, düşünceleri-

mizi yaymak istediğimiz için, bağımsız ve demokratik bir ülkenin mücadelesini verdiğimiz için onyıldır cezalandırıyoruz bu mahkemeler tarafından. Kendi hukuk sistemlerine göre dahi, hiçbir delilin, kanıtın, belgenin olmadığı mahkemelerde onyıllara varan cezalara çarptırılıyor, idamlar, müebbetler alıyoruz.

Bu mekanizmanın karalarıyla hapishanelere atılıyor, bir şafak vakti katliamcıların saldırısıyla bedenlerimiz kurşunlanıyor, diri diri yakılıyoruz. Katliamlardan sağ kurtulanlarımız F tiplerinde tecritlerde ölüme mahkum ediliyor. İnsanca, düşünceleri-mizle yaşayabilmek için ölümlere yatıyor, canlarımızı veriyoruz.

Sonra bu ülkenin iktidarı çıkıyor ve;

“yargı bağımsız değil, güvenmiyoruz” diyor.

Peki halk neden güvensin bu yargıya? Bağımsız olmayan yargıyla, devrimcilere yukarıda özetlediğimiz tabloyu yaşatan yargı farklı mı, başka başka ülkelerde mi yaşanıyor tüm bunlar? Ülkeyi yöneten iktidara karşı bağımsız olmayan bir yargı halka karşı hiç bağımsız değildir. Hele, bu düzen değişmeli diyen devrimcilere karşı bağımsız olması düşünülemez bile.

Hukukçu olmaya gerek var mı buradan çıkan en doğal sonucu görmek için?

Adaletsizliği Büyütmeye Son Verilmeli

“Biz yargılanmayız, ama halk ve devrimciler bağımsız olmayan yargı tarafından cezalandırılmaya devam edilebilir” diye düşünmeyin, herkesin bu tablodan göreceği sonuç şudur:

Halen süren bütün yargılamalar derhal durdurulmalıdır.

Bağımlı yargının verdiği bütün kararlar iptal edilmeli ve verilen zararlar devlet tarafından tazmin edilmelidir.

Yargının bağımsızlığı garanti altına alınmadan ve bu, halk tarafından onay görmeden, hiçbir dava açılmamalı, adaletsizliğin daha da büyümesine yol açılmamalıdır.

Devrimci Sol Ana Davası Sanıklarından Hayriye Gündüz: 12 Eylül hukuku sürüyor

Dosyaları kaybedilen, hukuksuzluğu, gayrimişruluğu tescillenen Devrimci Sol Ana Davası'na ilişkin röportajlarımıza, davanın eski sanıklarından Hayriye Gündüz ile devam ediyoruz.

Devrimci Sol Ana Davası hangi koşullarda nasıl açıldı? Davaya siz nasıl dahil edildiniz?

HAYRİYE GÜNDÜZ: Dava, 12 Eylül cuntasının tüm halk üzerinde baskı-sindirme politikasının en üst boyutta sürdüğü koşullarda açıldı. Ne bir siyasi parti, ne sendika ne dernek hiçbir kurum yoktu. Ülkede yaşanan sorunların tüm sorumlusu yargılanan insanlardı sanki. Ve hemen tüm sanıklar mahkemeye çıkarılmadan, basında teşhir edilip, suçlu ilan edildi.

Bu davada yargılanan sanıkların çoğu 1980 ve 1981'in başlarında tutuklanmıştı. Dava 1982'de açıldı. Aylar süren gözaltı ve yıllara yayılan yargılanma, 2 yıl neden suçlandığını ve hangi maddeden yargıldığını dahi bilmeden bekleyen yüzlerce insan.

Ben İstanbul Belediyesi Sağlık İşleri Müdürlüğü'nde memurdum. Grevli toplu sözleşmeli sendikal mücadele veren Tüm-Der'de faaliyet yürütüyordum. Yasal bir kurumdu ve yaptığımız çalışma ise memurların ekonomik-demokratik taleplerine yönelikti. Bir gece Tüm-Der üyesi tüm memurlar toplandı. Neden, niçin soruları hala cevapsiz. Ya da neyle suçlandığımız. Çünkü yargılama sırasında sordukları soru "yasadışı örgüte üye misiniz?" idi. Davaya dahil edilme nedenim ise Tüm-Der üyesi olmaktı.

İşkenceler, Baskılar...

Bu dava nedeniyle yaşadıklarım sadece benimle sınırlı değil. 14 yaşındaki kız kardeşim, ailem de sırf ben bu davada sanık olduğum için baskı gördü, gözaltına alındı. Polis, "kızınız gelece kadar sizi tutacağız" demişti. 1 hafta gözaltında kaldılar ve onlara işkence yapıldı. Kızkardeşime tecavüze kalkışıldı. Uzun süre psikolojik tedavi gördü. Hala evde tek başına kalmaya korkuyor. Ailemin yaşadıkları bununla sınırlı kalmadı. Dava açıldıktan sonraki yıllarda periyodik olarak evimiz basıldı. Tabii gece yarısı, silahlarla.

Ben daha sonraki yıllarda gözaltına alındım. Kısaca özetlersem; kaba dayak, elektrik, falaka, cinsel tacizi yaşadım. Tutukluluk sürem Metris'te geçti. 1985-86 arasıydı. Aylarca mahkemeye çıkarılmadım. Metris'te, insan yaşamındaki her ay-

rıntının nasıl işkenceye dönüştüğünü gördüm. Revir vardı, ama biz hiçbir zaman revire çıkmazdık. Doktor mazgaldan muayene edecek kadar uzmandı! Sonra avucumuza bırakılan tek bir hap! Ya da su, herkese 1 bardak su, ister iç, ister banyo yap. Tabi dayak günlük yaşamın parçası.

Ailelerin Yaşadıkları:

Devrimci Sol Davası açıldığı yıllarda ben henüz tutuklanmamıştım. İddianame hazırlandığı günlerde basına "146 idamlı dava" diye yansdı. Ve idamdan yargılananların listesi yayınlandı. İdam cezasının uygulandığı günler. Aileler çocukları o an idam edilecekmiş gibi koşturmaya başladı. Hepsinin gözü yaşlı, nereye kime başvuracağını bilmeyen insanlar. İlk aşındırdıkları kapı avukatlardı. İlk anda davayı almaya niyetli olanlar dahi sonradan vazgeçti. Devrimci Sol Davası'nda yargılanan bir sanığın avukatı olmak doğrudan baskı tehditin hedefi olmaktı. Avukatlar ziyarete gitmeye dahi çekiniyordu. İstisna da olsa, bu davayı ticari yatırım için kullanmaya çalışan avukatlar da çıktı. İstisnaydı, ama yine de o koşullarda, o insanların yaşadıklarıyla beraber düşününce kabullenmek zor. Ailelerin yaşadıkları bunlarla sınırlı değil tabii. Metris'in önünde beklerken gittikleri kahvenin sahibi dahi tehdit edilmiş, "bunlar terörist, kahveye alma" denmiştir.

Savunma diye bir kavramı biz bu davada unuttuk.

Savunma hakkı nasıldı? Avukatlar, tutsaklar savunma yapabiliyorlar mıydı?

Savunma diye bir kavramı biz bu dava kapsamında unuttuk. Bana iddianame tebliğ edilmedi. Hiçbirimizde yoktu, olsa da bir şey değişmezdi ki. Her 15 günde bir arama adı altında yapılan talanlarda yazılı her şey alınıyordu.

Avukatlarımızla şöyle görüşüyorduk; arkamızda askerler ve telefonla. Asker istediği an telefonu kapatı-

Halen sürdürülmeye çalışılması, 12 Eylül hukukunun sürdüğünü göstermiyor mu? Demokrasi, hak ve özgürlükler olduğu söyleniyorsa, yargılanması gereken dava sanıkları olmamalı. Bu hukuksuzluk mahkum edilmeli.

yordu. Ve tabii tüm konuşmalarımız dinleniyordu. Avukatlarımızın savunmaya yönelik özel konuşma yapma olanağı hiç olmadı.

Ben Devrimci Sol VII. dosyasında yargılandım. Mahkeme salonuna beraber yargılandığım arkadaşlardan hiç kimse giremedi. Bağımsızlar, pişmanlık dilekçesini imzalayan birkaç kişi dışında. Arkadaşlar TTE giymedikleri için salona alınmıyorlardı. Ya hücrede ya ringde akşama kadar short- atlet bekletiliyorlardı.

"Kaybettik" Dedikleri Dosyalar Nedeniyle İşkence Gördük, Tutuklandık

Dava dünyanın en uzun siyasi davası. 23 yıldır sürüyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

23 yıldır sürüyor, çünkü bu dava açılma aşaması, yargılama süreci de dahil tam bir hukuksuzluk örneğidir. Bu davayı açan 12 Eylül hukuksuzludur, 12 Eylül yasalarıdır. İddia edilen suçları kanıtlayacak ne bir kanıt ne de tanıklar vardı. Örneğin benim hakkımda sadece iddia var. Başka hiçbir belge yok.

Hukuksuzluk sadece yargılama aşamasında değildi. 1987 yılında tahliye oldum. Metris Askeri Cezaevi'nden siyasi şube polisleri aldı, tehdit etti, ailem tehdit edildi.

Bu davanın hiçbir hukuki dayanağının olmadığını hem kendimin hem de arkadaşlarımla yargılama sürecinden biliyorum. Bu nedenle bu davanın sürmesi ve yeniden yargılama talebi bu hukukun hala savunulması anlamına geliyor.

Davada 100 klasörün kaybolması konusunda ise söylenecek tek bir şey var. Devrimci Sol Davası için, **hukuki hiçbir dayanağın olmadığını** söyleyenlerin haklılığı kanıtlandı. Neden ve nasıl kaybedildi? Bu dosyalar devletin denetiminde ve güvencesinde. "Kaybettik" dedikleri dosyalar nedeniyle işkence gördük, tutuklandık ve yıllarca hapiste kaldık. Hem bizler hem ailelerimiz çok şey yaşadık. Bugünse dosyalar yok, kayıp deniyor. Peki bunun sorumluluğu kimde ya da kimlerde?

"HAINLER DÜZENİN, DİRENEKLER HALKINDIR"

Kenan Günyel, Fırat Özçelik, Dudu Özel, Metin Özçelik'in tutuklu, Ali Murat Balık ve Lütfü Tunç'un tutuksuz yargılandığı davanın duruşması, 12 Aralık günü İstanbul DGM'de yapıldı. TAYAD'lı Aileler'in katılarak destek verdiği dava, 18 Nisan'a ertelenirken, **Kenan Günyel**, 19 Aralık katliamını, itirafçılık yasasını ele alan ifadesini okudu. Katliamının amacına ulaşmadığını belirten Günyel, sorumlularının cezalandırılmasını istedi.

Ölüm orucuna katıldıktan sonra Adli Tıp kararıyla tahliye edildiğini ve THİV'de tedavi görürken polislin komplolarıyla gözaltına alındığını söyleyen Günyel, Metin Özçelik'in itirafçılaştırılıp çamur at izi kalsın mantığıyla hareket edildiğini dile getirdi. İtirafçılık yasasının mantığının, ezenlerle ezilenler arasındaki savaşın bir yansıması olduğunu dile getiren Günyel, savunmasında "pişmanlık dilemesi gereken varsa o da halka zulmedenlerdir. Susurluk düzenidir. Biz affetmeyiz, af dilemeyiz. Uğur Bülbul ne de güzel söylemiş, **'Haklılığımızı sonuna dek savunacağız. Hainler düzenin, direnenler halkın olsun'** diye" sözlerine yer verdi. **Gültekin Koç 10. Ölüm Orucu Ekibi'nin**, asla teslim olmayacağını ilanı olduğunu dile getiren Günyel, "direnmeye, onuru temsil etmeye devam edeceğiz" dedi.

Dersim'de Yasadışılık, Geçerli Yasa

U Tunceli Temel Haklar üyesi 4 kişi, siyasi şube polisleri tarafından 13 Aralık günü "afiş astıkları" gerekçesiyle gözaltına alındı. Ancak yasal afişin gözaltı gerekçesi yapılması hukuksuzluğu yetmedi, gözaltına alınanlara, **"neden dernek kurdunuz, neden üye oldunuz"** gibi sorular yöneltildi. Keyfiliği protesto eden Temel Haklar üyelerinin susma hakkını kullanması üzerine, polislin yasadışılığı daha da ayyuka çıktı. **"Size dernekte susma hakkını, yasadışı olan her şeyi öğretiyorlar"** diyen polislin, bu hakların anayasal bir hak olduğunu bilmemesi elbette mümkün değil. Gözaltına alınanlar, derneğe gidip gelmemeleri, basın açıklamalarına katılmamaları konusunda tehdit edilerek ertesi günü serbest bırakıldı.

U Bu arada, aynı gün DEHAP İl Başkanı ve 3 ÖTP yöneticisi de gözaltına alınarak tehdit edildi. Düzenlenen basın açıklamasında gözaltılar protesto edildi.

U Bir örneğini, 87. sayımızdaki "Oligarşinin 'Kitle Çalışması' başlıklı yazımızda ele aldığımız, devletin Dersim'de halka gönderilen imzasız mektuplara bir yenisi daha eklendi. Ovacık'ta yaşanan bir çatışmada, 4 gerillanın yaşamını yitirmesini fırsat bilen oligarşi, bu mektupta da, "terör" demagojisi yaparak, gerillaya yardım edenleri "toplum düşmanı" ilan ediyor ve "cepplerinden isimleri çıktı" diyerek, halk arasında kuşku, güvensizlik yaymaya çalışıyor. Alevi halkın tarihinden dem vurarak istismar etmeye çalışan oligarşinin, "kitle çalışmasının" bir örneği bu mektup da. Ancak halka düşmanlık öylesine beyinlerine işlemiş ki, güya "halkı kazanma" adına yazılıyor mektup, ama gerillayı ihbar etmeyen her alevi, "hastalıklı düşünceli, iyileştirilmesi gereken" insanlar olarak ifade ediliyor. Yüzyıllardır Alevi halkımızı katledenler bunlar değil mi? Düşmanlık, dillerine vuruyor.

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

107 şehidin üç yıl boyunca, onurla, gururla, kararlılıkla taşıdıkları bayrak, şimdi Gültekin KOÇ Ölüm Orucu Ekibi direnişçilerinde:

Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi (10. Ekip) direnişçisi olarak ölüm orucunda bulunan tutsaklar şunlardır:

Selami Kurnaz, Vedat Düşküner (Tekirdağ F Tipi)

Muharrem Karademir (Kandıra F Tipi)

Hüseyin Çukurluöz, Bekir Baturu (Sincan F Tipi)

Selma Kubat (Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi)

Raziye Karabulut (Kütahya Kapalı Hapishanesi)

Günay Öğrener (Uşak Hapishanesi)

Vahşet ve Direniş

“Vahşet... bakın bakın nasıl yakıyorlar... kendi arkadaşlarını demir parmaklıklara bağlayıp yakıyorlar...”

Çanakkale Hapishanesi'nde demir parmaklıkların ardında ellerinde zafer işaretiyle “operasyonu durdurun” diye haykıran Fidan Kalşen'in görüntüleri, burjuva televizyonlarda işte bu anonslarla sunulmuştu.

“Kendileri yaktılar, birbirlerini vurdular...” diye günlerce üstü örtülmeye çalışıldı 19-22 Aralık Katliamı'nın.

Oligarşi, kendi vahşetini zulmünü gizlemek için, 6 devrimci tutsağı diri diri yaktığını, onlarca tutsağı kurşunlarla, gaz bombalarıyla katlettiğini gizlemek için o görüntünün etrafında demagojisini örüyordu.

28 tutsak katledilmişti.

Evet, Çanakkale'de, Bayrampaşa'da, Bursa'da, Ceyhan'da yoldaşlarına yönelen bu vahşi saldırıyı durdurmak için kendi bedenini tutuşturan yoldaşlarımız da vardı. Olması da doğaldı, çünkü daha saldırıdan önce, tutsaklar aralarında tartışmış, karar almış ve “ölüm orucu direnişçilerine saldırırsanız, kendimizi yakarız” diye tüm dünyaya açıklamışlardı.

Katliamı durdurmak için çok sayıda tutsak kendini feda etmeye hazırды.

Böyle bir feda duygusunun olamayacağını düşünenler, devrimcileri, devrimciliği bilmeyenler, bildiği halde halkın mücadelesine yabancılaşanlar, burjuvazinin “vahşet, yakıyorlar” çıgıllıklarına çabuk kandılar.

Zulüm karşısında bedenini tutuşturan tutsak-

lar bile kurşunlandı katiller tarafından. Devlet öylesine vahşiydi ki, bedenini tutuşturup önlerinde yere düşen tutsağı kaldırıp hastaneye götürmek yerine, kurşun yağmuruna tuttu.

28 tutsağın her biri, nasıl öldü, kim öldürdü, bugün hepsi açıktır, otopsi raporlarıyla, belgeleriyle ortadadır.

19 Aralık akşamından itibaren burjuva televizyonlarının söylediklerinin tek kelimesinin bile doğru olmadığı açığa çıkmıştır. 6 tutsağı diri diri yaktıkları açığa çıkmıştır.

Birçok tutsağın yoldaşlarını korumak için kimi bedenini tutuşturdu, kimi kendini ölüm orucu direnişçilerinin önünde kurşunlara karşı siper yaptı. Bu da biliniyor artık.

Bugün Saddam'ın dünya kamuoyuna sunulan görüntüsüne bakıp, o görüntünün nasıl, hangi koşullarda oluştuğunu, ne amaçla bu şekilde sunulduğunu bile düşünmeden yorum yapan “sol”cular, dün de burjuva medyanın yaygarası altında, bir insanın gösterebileceği en büyük kahramanlıklardan birini “vahşet”, “ölümün kutsanması” gibi sözlerle mahkum etmeye kalkışmışlardı.

Zulmü durdurmak için bedenlerimizi tutuşturan yoldaşlarımızın kararlılığını, inancını, fedakarlığını tüm halkımız, tüm sol anlamalı... Burjuvazinin “vahşet” çıgıllıkları altında, solun “ölümün yüceltilmesi” demagojileri arasında gerçeği görmeyenler, bugün yeniden bakmalı o gerçeğe... Bilinmeli ki, bu gerçeği anlamayanlar, dünya halklarının direnişini anlayamadığı gibi, o direnişin bir parçası da olamazlar.

Sayı 2

19

21 Aralık
2003

19 Aralık'ta katlettiler; yenemediler!

Yakıp yıktılar, direnişimizi kıramadılar!

Tecrit uyguladılar, sosyalizmden vazgeçiremediler;

Direnişimiz ve devrim için savaşımız sürüyor...

İNANCIMIZ DAHA GÜÇLÜ İDDİAMIZ DAHA BÜYÜK!

“Devrimciler, üç yıl önce, Türkiye tarihinde eş görülmemiş bir saldırıya maruz kaldılar. 1974'teki Kıbrıs işgal hareketinden sonraki en büyük askeri hareket, oligarşinin zaten kendi denetimindeki hapishaneleri yeniden işgal etmek için düzenlendi. Ele geçirilmiş, adları üstünde zaten “tutsak” durumda olan devrimcilere dört duvarın arasında yeniden “teslim olun” çağrısı yapıldı. Fakat bu çağrı çıplak bir “teslim ol” çağrısı değildi; oligarşik devlet, Türkiye'nin 20 hapishanesinde merkezi bir kararla “Ya teslim olacaksınız, ya öleceksiniz” diye dayattı tutsaklara. Ölüm ve yok oluş dayatması, karşısında Türkiye tarihinin en büyük direnişlerinden birini buldu. Saldırıyı püskürtmek için 28 devrimci tutsağı şehit verdik. Üç yıl önceki bu katliamın yıldönümüne ilişkin açıklamamızın başında ilk sözlerimizi onlara adıyoruz; kurşunlar, bombalar altında bağımsızlık ve sosyalizm şiarlarını haykıran, tutuşturdukları bedenleriyle Türkiye devriminin yenilmezliğinin anıtı olan şehit yoldaşlarımızı saygıyla, bağlılıkla anıyoruz...”

Parti'nin, 19 Aralık'ın 3. yıldönümü nedeniyle 17 Aralık 2003'te yayınladığı 31 No'lu açıklama bu paragrafla başlıyordu.

NE AMAÇLANDI, NE SONUÇ ALINDI?

Açıklamanın “Amaç ve Sonuç” başlığı altında 19-22 Aralık katliamının ve F tiplerinin amacının bir kez daha özetlendiği açıklamada, “sonuç” ise şöyle özetleniyordu:

“Oligarşinin bu saldırıyla amaçladığı, devrimci örgütleri tasfiye etmek, devrimcileri yıldırıp demoralize etmek, demokratik muhalefeti dağıtmak, halkı sindirmekti. Bunları başarabilirlerse, ABD'nin ve AB'nin sömürgecilik politikaları daha da derinleştirilirken, ülkemiz yağmalanır, halk aç bırakılırken, bunlara karşı çıkacak bir güç kalma-

yacaktı.

“Demokratik muhalefeti etkisizleştirmekte, belli sınırlar içine çekmekte, kitleler nezdinde korkuyu yaygınlaştırmakta oligarşi belli ölçülerde “başarılı” olmuştur. Çeşitli devrimci grupları da ideolojik ve politik olarak geriletebilmiştir. Fakat bu saldırının sonucunu nihai anlamda belirleyecek olan noktada; devrimci hareketi ideolojik veya pratik olarak geriletmekte oligarşinin hiçbir başarısı sözkonusu değildir.

“Artık bugün herkesin görebileceği gibi, 19 Aralık ve F tipleri saldırısının amacı, tutsakları “koğuşlardan” çıkarmakla sınırlı değildi; amaç çok daha kapsamlıdır; “hapishane sorunu” sadece oligarşinin değil, emperyalizmin de sorunu; 1990'ların başlarından itibaren, dünya solunda alabildiğine bir reformistleşme yaşanır, silahlar bırakılır, devrim ve sosyalizm iddiasından vazgeçilirken, Türkiye'de, Marksizm-Leninizm'de ısrar eden, sosyalizm bayrağını dalgalandırmaya, devrim iddiasına devam eden bir Devrimci Sol vardır. Bu yapı, fiziki, ideolojik ve örgütsel olarak imha edilmelidir. Emperyalizmin “küreselleşme” politikalarının en önemli ayaklarından biri de devrimci hareketleri tasfiye edip, meydanı “emperyalizmin solu”na bırakmaktır. Oligarşinin ABD-AB desteğindeki hapishaneler katliamının ve F tipleri planının amacı budur.

“Oligarşinin ve emperyalizmin başarısızlığı da işte bu noktadadır. Bırakın böyle bir hedefe ulaşmayı, belli bir mekanla ve belli bir tutsak kitlesiyi sınırlı olarak sürdürülen direnişi bile kıramamışlardır. Kuşkusuz, belli koşullarda çeşitli direnişler kırılabılır de; Marksist-Leninist bir hareket, bunlar karşısında da ideolojik, politik olarak dik durur; sarsılmaz, yalpalamaz. Ama oligarşinin başarısızlığı ve bunun karşısında bizim ideolojik ve örgüt-

Şovenist Histeri: "Nereden Çıktı Güneydoğu" AB'nin İkiyüzlülüğü, Oligarşinin Şovenizmi

12 Aralık günü açıklanan, Avrupa Birliği (AB) Zirvesi'nin sonuç bildirisinde Türkiye'ye ilişkin "eleştirilere" karşı gösterilen tepkiler, oligarşinin şovenizminin de sırtmasına yol açtı.

Raporda yer alan "Güneydoğu'da kültürel haklar konusunda adım atılması" ifadeleri, şovenistlerin ve AB'ci görünen sahte demokratların tepkilerine neden oldu.

AKP iktidarının, raporun istediği gibi çıkması için girişimleri son ana kadar sürdü. Virgüller, noktalar üzerine pazarlıklar yürüttü. Buna rağmen, AB'nin kendi hesapları ile bu ifadeler rapora girdi. Demek ki, pazarlıklar sonuç verse, "Güneydoğu" diye bir ifade raporda yer almıyacak. Zaten AB'nin ve AB'cilerin "kültürel haklar"a indirgelediği Kürt Sorunu da böylece daha da muğlaklaştırılmış olacaktır.

AKP iktidarı, açıkça, böyle bir sorun var, ama siz görmeyin, karşılığında da şunları vereyim size, pazarlıkları yürütmüştür. Bu, şovenizmin "AB'cilik" görünümünü altındaki yansımasıyken, Doğan Medya, manşetine taşıyarak, bu kesimlerin de duygularına tercüman oldu.

Böyle Bir Bölge, Orada Yaşayan Bir Halk Yok Muydu?

Hürriyet, "nereden çıktı Güneydoğu" manşeti attı. (13 Aralık)

Bu ülkede böyle bir bölge yok muydu, bu ülkede bölgeyle özdeşleşen bir sorun yok muydu? Diyelim ki, AB raporunda yer almadı, sorun yok mu olmuş olacaktı? Tayyip'in, "sorunu yok sayarsanız, yok olur" sözleri ile Hürriyet'in manşeti aynı mantığın ürünüdür. Bu mantık şovenizmde beslenir. Erdoğan'ın tepkisi de bu yüzden aynı paraleldedir. Erdoğan bu ifadeleri, "Güneydoğu ilk defa yer almıyor raporlarda ve ekonomik durum, yatırımlar kastediliyor" şeklinde değerlendirdi. MHP'li faşistlerin, Kürtçe türkü söyledi diye İbrahim Tatlıses'e, Ferhat Tunç'a gösterdiği tepki ile, Hürriyet'in manşeti, Erdoğan'ın kafa yapısı arasında hiçbir fark yoktur. Sadece, faşist zihniyetin değişik biçimlerdeki tezahürüdür.

On yıllarca bu ülkede "Kürt halkı yoktur, Türk'türler... Kürt dili yoktur, lehçedir..." diye inkar politikaları uygulanageldi. AB'cilik oyunu şovenizmin görüntüsünü "yumuşatsa" da özü hiç değişmedi. Şimdi daha fazla hile, entrika, aldatmayla yok sayma ve inkar politikasını sürdürmek istiyorlar.

Devrimciler, on yıllardır, "Kürt halkı gerçektir yok edilemez" diyorlar. "Kürt" sözcüğünün ağza alınmaktan korkulduğu, bugün raporlarına sadece "Güneydoğu" yazabilenlerin inkarcı ve imhacı oligarşinin iktidarlara destek verdiği, Kürt halkını katleden silahları sattığı koşullarda, AB'cilik şemsiyesi altında "Kürt halkının haklarını savunuyoruz" diyen sahte demokratların esamesinin okunmadığı günlerde haykırık bu geçeği. Şovenizmin en kararlı savunucusu 12 Eylül Cuntası'nın mahkemelerinde Kürt halkının haklarını dile getirdik. "Kürtçe türkü" tartışmalarından yıllar önce meydanlarda söyledik Kürtçe türkülerimizi...

Sahte demokratlar, AB'ci soytarılar Kürt halkının haklarını savunamazlar. "AB'ye giriş süreci"ndeki gelişmelere göre, Kürt halkını da, onların haklarını da unutacaklarından emin olabilirsiniz. Tıpkı düne kadar hatırladıkları gibi.

"Güneydoğu" Dedikleri Kürt Halkıdır; Siyasi, Kültürel, Sosyal Bütün Hakları Koşulsuz Olarak Tanınmalıdır

Avrupa Birliği'nin "Güneydoğu" diyerek geçiştirdiği, neyi içerdiği belirsiz 'kültürel haklara' indirgelediği, şovenizmin "orası neresi" diyerek yok saymak istediği Kürt halkıdır, onların siyasi, kültürel, ekonomik, sosyal haklarıdır. Halkın tüm hak ve özgürlüklerinin baskı altında tutulmasına, yok sayılmasına son verilmelidir.

Kürt halkının haklarını pazarlıklarında "koz" yapanların halklara saygısı yoktur. Şovenistlerle, AB'ciler görünüşteki farklılıklarına rağmen, halkların kendi kaderlerini tayin hakkı önünde engel olmada birliktedirler.

Sayı 2

22

21 Aralık
2003

Hürriyet; hem AB'cidir, hem demokrat geçinir. Alakası yoktur demokratlıkla. AB'ciliği de Doğan Holding'in çıkarları içindir. Bu şovenist kafa Susurlukçudur, infazları, katliamları, kayıpları, işkenceleri alkışlayanlar bunlardır. Bu topraklarda yaşayan bir halkı yok sayanlar, halkın her türlü hak ve özgürlüklerini de yok sayarlar. Her konuda halkların haklarının, direnişlerinin karşındadır. Irak'da Amerika'nın "zaferini" kutlar, Türkiye'de Kürt halkını ezme, susturmak ister.

Kürtçe Afişe Yasaklama

İHD tarafından Kürtçe ve Türkçe bastırıp, birçok ile dağıtıldığı afişlere, Van'da, "Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünün bozulacağı" gerekçeyle toplatılması kararı verildi. Van mahkemesinin kararı emsal gösterilerek polis 33 ilde afişleri topladı. Kimi yerlerde İHD binaları basılıp afişlere el konuldu.

Erdoğan'ın, Brüksel'de olduğu sırada verilen karar, "AB'ciler" ile "AB karşıtları" arasındaki çatışmanın da bir yansımasıdır. Ama bundan önemlisi, oligarşinin 'kürtçeye serbestlik' konusunda ki aldatmasının da bir örneğidir.

AB Sorunca...

Avrupa Birliği'nin, tam da görüşmelerin yapıldığı anda, "Van'daki yasaklamanın anlamı nedir?" sorusu ile karşılaşan Tayyip Erdoğan, "kendisinin de rahatsız olduğunu, araştıracağını" söyledi. Yeri geldikçe "yargıya müdahale edemeyiz" diyen Adalet Bakanı Cemil Çiçek devreye girerek, mahkemelere yazılar yazdı, Yargıtay'a emirler gönderdi. Hemen belirtelim ki, onların bu gayretkeşlikleri, Kürt halkının dilinin serbestliğini istemelerinden, savunmalarından değildir. AB'ciler ve burjuva medya da dahil olmak üzere, onların sorunu, AB'nin gündemine alması, sormasıdır. AB'nin sormadığı, gündemine almadığı, onay verdiği hiçbir ihlale, ölüme, zulüme, ya-

saklamaya dönüp bakmazlar bile. F Tiplerindeki tecrit ve ölüm orucu bunun en çarpıcı örneği olarak hala orta yerde duruyor.

Büyük "Tahrik": "Barış"

Van valisi Hikmet Tan, neden toplatıldı sorusuna bakın ne cevap veriyor; "Asılan ve ne olduğu bilinmeyen bu yazıların bir örneği, polis ekiplerimizde Cumhuriyet Savcılığı'na iletilmiştir. Savcılık da, TCK'nın 310 ve 311'inci maddeleri uyarınca 'tahrik unsuru taşıyor' düşüncesi ile mahkemeye başvurmuş, mahkeme toplatma kararı vermiştir."

Peki nasıl olmuş bu "tahrik"? Kürtçe "Barış Kazanacak" yazarak! Polisi, savcısı Kürtçe ne yazdığını anlamamış; masala bakın!

Vali eklemeyi de unutmamış; "bazı kişiler AB Anayasası'nın hazırlanması ve Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi toplantılarını fırsat bilerek, konuyu buralara taşımaya çalışıyor."

Aleni bir şekilde bir halkın diline yasak koyuyor, kendisi kışkırtıyor, sonra "kışkırtıyorlar, kullanıyorlar" diyor. **Provokatör ve şovenist** kafa budur işte. "Yargı bağımsız" mı? Ne bağımsızlığı, ne yargısı; şovenizmin mahkemeleri!

Ancak tümünün Avrupa karşısında da boyunları "kıldan incedir". "Daktilo hatasından kaynaklandı" diyecek kadar "esnek kıvırtmalara" da hemen hazır dırlar.

Kürtçe Yayın Yaptırmama Oyunları

"Kürtçe yayında", nasıl yaparız da yayın yaptırmayız uğraşları sürüyor. Bu kez de, RTÜK'ün hazırladığı yönetmelikte, "Türkiye Cumhuriyeti simgeleri dışında simge kullanılmaması" ifadeleri yer aldığı ortaya çıktı. AKP bunun değiştirilmesini isterken, RTÜK'ün Kürtçe yayını engellemek için ince hesaplarla, kelime oyunları ile hazırladığı

yönetmeliğin, serbestlik değil, adeta yasaklama genelgesi gibi hazırlandığı böylece bir kez daha görülmüş oldu.

Öyle ya; ya bir zamanlar trafik lambalarının renklerini değiştirmenize neden olan o üç suçlu renk bir araya gelirse, ya halklar binlerce yıllık tarihlerinde yer alan "bölücü simgeler" kullanırsa... En iyisi "TC" damgası vurup, gerisini yasaklamak.

İbrahim Tatlıses ve Tüm Sanatçılarımız Kürtçe Söyleyecek!

Hiçbir konuda söyleyecek hiçbir sözü kalmayan, siyaset alanını kaybeden MHP, kolladığı fırsatı, İbrahim Tatlıses'in Kürtçe türkü söylemesi ile bulduğunu düşünerek sokaklara fırladı. Faşistliklerini "vatanseverlik" diye yutturmaya çalışan güruhun, Tatlıses'in işyeri önünde "asarız, keseriz"li höykürmelerinin ardından, MHP'nin gündeme girebilmek için provokasyonlara, kışkırtmalara başvurabileceği de görüldü.

Tatlıses ve Ferhat Tunç'a destek veren MKM merkezi ve DEHAP Beyoğlu teşkilatı taşı saldırılara uğradı. Saldırı, **Grup Yorum**'un da yer aldığı İdil Kültür Merkezi tarafından kınandı ve "halkımızın kültürüne düşman olanlar, yine düşmanlıklarını sürdürüyor" dedi.

Kürtçe türkülerimiz faşistlerin "bölücülük" demagojileri ile susmayacak. İbrahim Tatlıses, yaptığı müziğin niteliğinden, kişiliğinden bağımsız olarak, doğru olanı yapmıştır. Yapmaya devam etmelidir. Sadece o değil, tüm sanatçılarımız bu tehdit ve faşist zorbalığı, kürtçe türkülerimize, şarkılarımıza sahiplenerek göstermelidir.

Kürt halkının türküleri yıllarca türkçeleştirilip "Türk halk müziği" diye yutturuldu halkımıza. İnkârın savunucuları şimdi çırpınıyor, şovenizm kışkırtmasını oya, siyasi ranta dönüştürme hesapları yapıyorlar. Hesap tutmayacak.

Grup Yorum'un ilk Kürtçe şarkıyı söyleyerek açtığı yoldan Tatlısesler, Ferhat Tunçlar ve başkaları da yürümeye devam edecektir.

Seçimler Devrimci özümü Yeniden Dayattı: Bağımsız, Demokratik, Birleşik Kıbrıs

Oligarşinin, Amerika'nın, Avrupa Birliği'nin yakından "ilgilendiği" ve müdahil olduğu KKTC seçimleri sonuçlandı. MGK'cılar ve AB'cilerin savaşının galibi şimdilik yok. AB'ci ve Annan Planı taraftarları ile karşıtları olarak bölünen partiler eşit denebilecek yakınlıkta oy aldılar.

Şimdi, AB'cilerin koalisyonunun yetmediği, Denktaş cuntasına destek verenlerin de hükümet kuramadıkları seçim aritmetiğinde "çözümün" nasıl olacağı tartışılıyor. Yeni bir erken seçim de, "Ulusal Hükümet" formülleri de bu yoğun tartışma içerisinde gündeme getiriliyor.

Herkesin Kendi Sonucu Var

Aynı seçim sonuçları, her parti tarafından, Türkiye hükümeti, AB ve Denktaş tarafından ayrı ayrı değerlendirildi. Kimisi, "halkın her iki kesime de 'anlaşın' mesajı verdiğini", bir başkası, "halk çözüm istiyor ama Annan Planı'na onay vermiyor" diye okudu sonuçları. AB, "seçmenin isteği Annan Planı temelinde çözüm" derken, AKP hükümeti ise, AB'yi de razı edecek, Denktaş'ın tümünden devre dışı kalmasını da engelleyecek "orta yol" arayışında.

CTP ve BDH'dan oluşan AB'cilerin bir milletvekili fazlalık elde ettiği seçimlerde, hiçbirinin halkın taleplerini tartışmadığı açıktır. AB'ci kesim Kıbrıs'ı Avrupa'ya yedekleme, Denktaş şürekası ve oligarşi ise adada hakimiyetini sürdürme hesabı içindedir. AKP iktidarı ise Kıbrıs sorununa, Kıbrıs'ın sorunu olarak değil, Türkiye'nin AB'ye girmesi sorunu olarak bakmaktadır. Burjuva medyada her gün Kıbrıs üzerine yazanlar, TV'lerde programlar yapanlar, AB'cilerin kazanması için açık ve örtülü kampanyalar yapanların düşündüğü de sadece AB'dir.

Önümüzdeki sürecin nasıl şekilleneceği tartışılarsun, emperyalistlerin ve işbirlikçi oligarşinin içinde yeraldığı hiçbir çözümün, gerçek çözüm olmayacağını bugünden söyleyebiliriz. Dünyanın hiçbir yerinde Amerika ve Avrupa emperyalistlerin müdahaleleri halklara kardeşlik, barış ve huzur getirmemiştir. Sadece sömürü götürmüş, bağımlılığı büyütmüştür.

'Bağımsız KKTC'nin Bağımsız Olmadığının İtirafı

Daha seçim sonuçları açıklanmadan, Abdullah Gül'ün yaptığı açıklama, seçimlerin de, halkın iradesi sözlerinin de sadece demagoji oldu-

ğunu, yıllardır anlatılan "bağımsız Kıbrıs"ın da masaldan ibaret olduğunu resmi ağızdan teyid etti: "Önümüzdeki 6 ayı biz belirleyeceğiz... Hangi taraf seçilirse seçilsin, bizden bağımsız bir şey yapamaz!"

Söylenen açık olarak şu: Seçimler oyun, bağımsızlık masal, biz belirleyeceğiz.

Elbette böyle bir durum da AB'si, ABD'si de biz belirleyeceğiz diyor. AKP, AB Komiseri'nin "Denktaş'ın hiçbir etkisi yok, görüşmeler Avrupa, ABD ve Türkiye arasında yapılıyor" sözlerini eleştirmişti hatırlanacağı gibi. "Nasıl olur, Denktaş cumhurbaşkanıdır, müzakerelerde başgörmecidir" gibi şeyler söylenmişti. Abdullah Gül'ün söylediği farklı mı? O da aynısını söylüyor, "biz belirleyeceğiz" derken de, Avrupa ve Amerika'dan bağımsız bir belirleme olmadığını çok iyi biliyor.

Devrimci Çözüm Tartışılmalıdır

Kıbrıs'a kimin çözümünün ne götüreceğini görmek için, denemeye hiç gerek yoktur. Emperyalizme endeksli "çözümler", daha fazla bağımlılık, sömürü ve görünüşte kendilerine ait ama gerçekte kendilerine ait olmayan topraklar üzerinde, işbirlikçi iktidarlar tarafından yönetilmeyi beraberinde getirecektir. Oligarşinin ve Denktaş'ın Kıbrıs'ı ne hale getirdiği, halka ne götürdüğü ise gözler önündedir. Susurlukçuların kumarhanesi, bataklığı, kontra merkezi, bir avuç asalağın rant kapısıdır Kıbrıs.

Halk çaresiz değildir. Hele ehveni şer mantığı ile halkın mevcut iki blok arasında seçim yapmaya zorlanması hiç kabul edilemez. Kıbrıslı ve Türkiyeli devrimciler, sosyalistler, ilerici güçler, "zor" ve "yakın vadede gerçekleşmez" gerekçesine dayanarak, devrimci çözümü gündemlerinden çıkaramazlar. Büyük taktikler adına AB'cilerin peşine takılamazlar.

Kıbrıs'ta tek bir çözüm vardır, o da adanın işgal edilmesinden bu yana Türkiyeli devrimcilerin dile getirdiği, bağımsız, demokratik ve birleşik Kıbrıs seçeneğidir.

Amerikan Ford'un Hükümeti AKP

"Milli güvenlik" gerekçesiyle ertelenen Paşabahçe grevinin, Şişecam patronunun yanı sıra, Amerikan Ford'un da isteğiyle ertelendiği ortaya çıktı.

Ford'un böyle bir istekte bulunmasının nedeni ise, otomotiv tekelinin Almanya'daki fabrikalarında üretilen otomobillerin camlarının Şişecam tarafından yapılıyor olması. Yani grev sadece işbirlikçi tekel Şişecam'ı değil, em-

"İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız"

Kristal-İş, Mersin AKP il binası önünde 13 Aralık günü yaptığı eylemle, grev hakkını savundu. AKP önüne kadar yürüyen işçiler "Sermayenin Uşağı İşçilerin Düşmanı", "Sermaye Emreder AKP Zulmeder" dövizleri taşıdılar. "Grev Hakkımız Engellenemez", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", sloganları atan işçilere, direnişteki Çukurova Tekstil işçileri de destek verdi. Mersin Şubesi Başkanı Fehmi Sandallı, AKP iktidarının patronların hükümeti olduğunu gösterdiğini belirtti. Eyleme yaklaşık 500 işçi katıldı.

TÜGSAŞ'ta İşgal Eylemi

TÜGSAŞ Samsun Gübre Fabrikası işçileri, özelleştirmeye karşı, üretimi durdurarak işyeri işgali gerçekleştirdiler. Özelleştirmenin tam bir yağma ve talan olduğunu vurgulayan işçiler, ihale iptal edilene kadar fabrikalarını terketmeyeceklerini açıkladılar. Daha sonra istenilen fiyatın verilmemesi nedeniyle ihalenin iptal edildiğinin açıklanması

peryalist tekel Ford'u da etkileyecekti. IMF'nin uşakları hemen harekete geçti, emperyalist tekelin çıkarlarına zarar gelmemeliydi. Hukukmuş, "camın milli güvenlikle alakası ne" diye sorulacaktı, umurunda değildi. Üstelik, Ford'un Amerikan tekel olması, hükümetin kararında ek bir baskı unsuru demekti. Ya Amerika kızarsa? Bakanlar Kurulu'nda oturup gerekçe aradılar ve bula bula "milli güvenlik" komedisini buldular. Böyle ucuz ve mesnetsiz bir gerekçeye başvurulması elbette sendikal hareketin içinde bulunduğu durumla da yakından ilgilidir. İktidar, açıkça tekellerin emirlerini yerine getirirken, meydan okumakta ve sendikaların hiçbir şey yapmayacağından emin ve pervasız davranmakta.

AKP iktidarının politikalarında, icraatlarında işçi yoktur, Eskişehir'de kapı önüne konulan yüzlerce insanın aileleri yoktur. Emperyalist sermayenin ülkeye gelmesini, kendisinin "milli davası" olarak ilan eden Tayyip Erdoğan'ın hükümetinden, böyle bir yaklaşım beklemek de zaten abesle iş-tigal etmektir. Türk-İş kongresinde kendisini protesto edenlere, "Türkiye siz değilsiniz" diyen AKP için Türkiye'nin kim olduğu bu vesileyle bir kez daha anlaşıldı; Emperyalist tekeller ve işbirlikçileridir AKP'nin Türkiye.

üzerine eyleme son verildi.

Samsun Temel Haklar, yaptığı açıklamada, "AKP'nin emperyalizmin direktifleriyle halkın tüm kesimlerine karşı saldırısını şiddetlendirerek devam ettirdiğini" belirtti. Saldırının sona ermediğini söyleyen Temel Haklar, "ele geçirdikleri ilk fırsatta bu talanı devam ettirileceklerinin kaçınılmaz olduğunu" dile getirerek, "TÜGSAŞ işçilerinin yanındayız" dedi.

İGSAŞ İşçisi İşyerini Terketmedi

İstanbul Gübre Sanayii AŞ (İGSAŞ) işçileri, 11 Aralık günü, özelleştirme ihalesi yapılan fabrikanın önünde yaptıkları eylemin ardından gece işyerini terk etmediler. Petrol-İş Sendikası Kocaeli Şubesi'ne üye işçilerin yaptığı eylemde konuşan sendikanın şube başkanı Ali Ufuk Yaşar, "Siz ne kadar çalışırsanız çalışın biz sizi satacağız, mantığını anlayabilmiş değiliz" dedi. Açıklamanın ardından, 24:00-08:00 vardiyasından çıkan işçiler fabrikayı terk etmediler.

ANTAŞ'da Grev

TÜM-TİS'e üye oldukları gerekçesiyle işten atılan ve aylardır işyeri önünde direnişte olan Antaş Taşımacılık işçileri, greve başladı. Patron, işçilerin direnişini kırmak için, bir süredir her türlü gayri-meşru, yasadışı yola başvurmalarına rağmen işçiler kararlılıklarını sürdürüyordu.

İş Cinayetleri Durmuyor

Karaman'da 10 işçinin cesetleri soğumadan, kapitalistlerin "iş kazası" adını verdiği, kâr hırsının katlettiği işçilere bir yenisi de Tuzla Tersaneleri'de eklendi. 11 Aralık günü meydana gelen iş cinayetinde Tufan Kaya adlı işçi Hidrodinamik tersanesinde iki kapak arasında sıkışarak can verdi. Bundan bir süre önce de aynı yerde bir işçi iş cinayetinde yaşamını yitirmişti.

19-22 Aralık Kahramanları

“...Bir kefen giymek gerekirse eğer, bu asla düşmanın bize biçtiği kefenler olmayacaktır. Devrim eğer canlarımıza ihtiyaç duyuyorsa, kızıl bantlarla, kızıl bayraklarla süslenecek kefenleri giymekte tereddütümüz olmayacaktır...”

(19 Kasım 2000 Tarihinde Ümraniye Hapishanesi'ndeki Özgür Tutsakların Band Takma Töreni'nde yapılan konuşmadan alınmıştır.)

Yazgülu G. Öztürk
Bayrampaşa
(DHKP-C)

1. Ölüm Orucu Ekibi direnişçisiydi. Bayrampaşa Hapishanesi bayanlar koğuşunda diri diri yakıldığına açlığın 55. günündeydi. 15 Ocak 1972 Dersim doğumludur. Ağabeyi Mazlum Güder, 1983'te Elazığ Hapishanesi'nde katledildi. 1988'de örgütlü mücadeleye katıldı. 1990'da Adana Mücadele Gazetesi bürosunda çalıştı. 91'de ilk tutsaklığını yaşadı. Tahliyesinin ardından faaliyetlerini Antep'te sürdürdü. 1994'te eşi ve yoldaşı Ahmet Öztürk, polis tarafından katledildi. İstanbul'da demokratik alanda faaliyet yürütürken 96'da tutuklandı.

Fırat Tavuk
Bayrampaşa
(DHKP-C)

19 Aralık'ta hapishanelere saldırı başladığında Bayrampaşa'da bedenini ilk ateşleyen Fırat Tavuk oldu. Katliamcılar, Fırat'ın tutuşan bedenine kurşun yağdırarak katlettiler onu.

Ölüm Orucu 1. Ekip direnişçisiydi. 1971 Manisa doğumluydu. Örgütlü mücadeleye '94'te başladı. Değişik alanlarda faaliyetlerini sürdürürken '95'te tutsak düştü. '96 Ölüm Orucunda 3. Ekip'teydi.

Ali Ateş
Bayrampaşa
(DHKP-C)

1. Ölüm Orucu Ekibi direnişçisiydi. 10 Şubat 1970'te Adana'da doğdu. 1989'da Hacettepe Üniversitesi'ne girdi, devrimci yaşamına da burada başladı. Okulu bırakmak zorunda kalsa da 95 yılına kadar Ankara gençlik örgütlenmesinde yer aldı. Bu tarihten sonra İstanbul'da devrimci faaliyetini sürdürdü. 96 yılında tutsak düştü. “Zaferimiz için ne gerekiyorsa onu yapmak istiyorum” sözleriyle ölüm orucuna gönüllü oldu.

Aşur Korkmaz
Bayrampaşa
(DHKP-C)

Ölüm Orucu 1. Ekip direnişçiydi. Aslen Sivaslı olan Aşur, 1972 İstanbul doğumludur. '90 yılında örgütlü ilişkiler içine girdi. İlk

tutsaklığını 1991 yılında 1 Mayıs gösterisinde yaşadı. Lisesi gençlik mücadelesi içerisinde yer alan Aşur, Gazi katliamına Nuretepe'den tepkileri örgütleyenlerdendi. 1995 Nisan'ında gözaltına alındı ve tutuklandı.

1977, Tunceli doğumluydu. İstanbul'da üniversitede okuduğu yıllarda devrimcilerle tanıştı. Gençliğin demokratik örgütlenmesi içinde TÖDEF'li olarak çalışma yürüttü. Tutsak düştü. Tutsaklığında 96 Ölüm Orucu'nu yaşadı. Katliam günü, ölüm oruççuları alev silahı ile yakılmaya çalışıldığında Özlem, bir ölüm orucu direnişçisini kurtarmak için kendini alevlerin önüne siper ettiği sırada alev silahıyla yakılarak katledildi.

Özlem Ercan
Bayrampaşa
(DHKP-C)

1971, Malatya-Kürecik doğumluydu. Çocukluğu devrimcilerle birlikte geçti. '92 yılında devrimci hareket ile tanışarak örgütlü yaşama başladı. Bu yıl içinde tutsak düştü. 18 ay tutuklu kaldıktan sonra tahliye oldu. 96 Şubat'ında tekrar tutuklandı. Mahalli alan başta olmak üzere çeşitli alanlarda çalıştı. Katillerin karşısında ölüm meydanı okuyarak, yoldaşlarına siper olarak ölümsüzleşti.

Şefinur Tezgel
Bayrampaşa
(DHKP-C)

1964 yılında Bolu-Göynük'te doğdu. Ağabeyinin 12 Eylül dönemindeki tutsaklığı nedeniyle hapishaneleri, devrimcileri tanıdı. İstanbul'da Fen Fakültesi Biyoloji Bölümü'nü bitirdikten sonra 1987'den itibaren mücadele içinde yer aldı. Birçok kez gözaltılar yaşadı. 95 yılındaki tutsaklığında uzun yıllar sürecek hapishaneler süreci başlamış oldu. 19 Aralık'ta diri diri yakılan 6 kadın tutsaktan biri olarak ölümsüzleşti.

Nilüfer Alcan
Bayrampaşa
(DHKP-C)

Gülser Tuzcu
Bayrampaşa
(DHKP-C)

1966 yılında Kastamonu'da doğdu. Devrimci bir çevredendi. Örgütlü ilişkilere geçene kadar yüreği hep devrimcilerle birlikte oldu. 1992 yılında devrimci hareketle tanışarak örgütlü yaşama adımını attı. Mahalli alanda değişik bölgelerde sorumluluklar aldı. 1995 yılında tutsak düştü. 96'da ölüm orucu direnişçisi olmak için ısrarlı oldu. Aynı inanç ve coşkuyla sonraki direnişlerde de yer aldı.

Seyhan Doğan
Bayrampaşa
(DHKP-C)

1973 yılında Samsun-Havza'da yoksul bir ailenin kızı olarak doğdu. Okul nedeniyle geldiği İstanbul'da devrimciliği kavradı ve 91'de örgütlü yaşama ilk adımlarını attı. Sakarya Üniversitesi'nde Dev-Genç içinde, gençliğin akademik, demokratik mücadelesinin örgütlenmesine çalıştı. Gençlik dışında da çeşitli alanlarda çalışmalar yaptı. 1995 yılında tutsak düştü. Tutsaklık yıllarında Buca, Ümraniye, Ulucanlar katliamlarını yaşadı. 96 Ölüm Orucu'nu gördü. 2000 Ölüm Orucu gönüllülerindendi o da.

Mustafa Yılmaz
Bayrampaşa
(DHKP-C)

1968 Ordu-Fatsa Ilıca Üzundere Köyü'nde doğdu. Ailesiyle birlikte İstanbul'a taşındıktan sonra Küçükarmutlu'da gecekondü direnişleri içinde yer aldı. Gecekondü halkının örgütlenmesine çalıştı. 91 yılından itibaren örgütlü olarak mahalli alanda görevler aldı. Tutsak düştü. Katliam saldırısında kahramanca direnirken şehit düştü.

Cengiz Çalkoparan
Bayrampaşa
(DHKP-C)

2 Eylül 1968'de İstanbul'da doğdu. Yaşamı yoksulluk içinde geçti. 1991 yılında devrimcilerle tanıştı. İşportacılık yapıyordu. Emekçilerin örgütlenmesinde yer aldı. 1994 yılında tutsak düştü. 1996 yılında 4 devrimcinin şehit düştüğü Ümraniye Katliamı'ndan ağır yaralı olarak kurtuldu. Bayrampaşa'ya sevk edildi. Ve 19 Aralık'ta orada şehit düştü.

Murat Ördəkçi
Bayrampaşa
(TKEP/L)

1972 Adıyaman-Besni doğumluydu. İstanbul'da lise sonrası bir elektrik atölyesinde işçi olarak çalışırken, devrimcilerle bağ kurdu. Boğaziçi Ekin Sanat Derneği'nin (BESD) faaliyetlerine katıldı. Daha sonra mücadelesini Leninist Gerilla Birliği üyesi olarak sürdürdü. 1994'te tutsak düştü; TKEP/L davasından yargılanıyordu.

Ahmet İbili
Ümraniye
(DHKP-C)

Ölüm Orucu 1. Ekibi'ndeydi. 1968, Mersin-Silifke ilçesi, Çaltıbozkır Köyü doğumludur. Erzurum Atatürk Üniversitesi Ziraat Fakültesi'nde okuduğu yıllarda devrimci düşüncelerle tanıştı. Okulu ve askerliği bittikten sonra Mersin ve çevresinde devrimci çalışmalar içinde yer aldı. 93 yılında tutuklandıktan sonra birkaç tez tahliye-tutsaklık yaşadı, çeşitli illegal görevler üstlendi. Son olarak İstanbul mahalli alanda görev yaparken 97 1 Mayıs çalışmalarında tutuklandı.

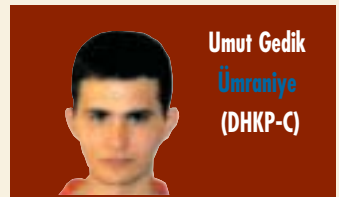
Alp Ata Akçayöz
Ümraniye
(DHKP-C)

1971 yılında Kars'ın Merkez Çakmak Köyü'nde doğdu. İstanbul'da esnafılık yapan Alp Ata, evli ve 5 yaşında bir çocuğu vardı. 1999'da gözaltına alınarak tutuklandı. 2000 Nisan'ında tahliye olduktan kısa bir süre sonra "işyerinde DHKP-C'ye ait silah ve patlayıcı madde bulunduğu" iddiasıyla yeniden tutuklandı. Katliam operasyonunda Ümraniye'deki direnişin bittiği gün tutsaklar en son direndikleri koşuştan çıkarken kurşunlanarak katledildi.

Ercan Polat
Ümraniye
(DHKP-C)

1974, Tunceli Mazgirt Ataçınar Köyü doğumludur. Küçük yaşlardan itibaren konfeksiyon atölyelerinde çalıştı. Çocukluğundan varolan devrimcilere sempatisi, askerliğini yaptıktan sonra '95 yılında devrimci hareketle örgütlü bağa döndü. '96 yılında tutsak düştü. Hapishane direnişlerinde yer aldı. 2000 Ölüm Orucu'nda gönüllüydü.

Umut Gedik
Ümraniye
(DHKP-C)

30 Mart 1977 Trabzon doğumludur. Küçük yaşta ailesiyle İstanbul'a taşındı. Devrimci düşüncelere Büyükçekmece Lisesi'ndeyken sempati duymaya başladı. İlk gözaltısını 17 Nisan anmasında yaşadı. Kadıköy'de liselilerin örgütlenmesinde sorumluluk aldı. 95'ten sonra SPB'lerde ekip sorumlusu oldu. Ümraniye'de Umut ile birlikte şehit düşen Ercan Polat da bu ekibin içerisinde savaşıyordu. 1996 Mayıs'ında tutsak düştü.

Rıza Poyraz
Ümraniye
(DHKP-C)

16 Temmuz 1971'de Sivas-Kangal-Dağönü Köyü'nde doğdu. Göç rüzgarı, onu 1981'de Gazi Mahallesi'ne kadar getirdi. Oligarşinin ordusunda askere gidene kadar, konfeksiyon, avizelik gibi çeşitli işlerde çalıştı. Askerden geldikten sonra da devrimci hareketin sempatizanı olarak mücadele içinde yer aldı. Tutsak düştü.

Fidan Kalşen
Çanakkale
(DHKP-C)

Ölüm Orucu 1. Ekibi'nde yer alan direnişçilerdendi. Zulmü durdurmak için bedenini ilk tutuşturarlardan oldu. 1 Ocak 1964'te Tunceli-Buğulu Köyü'nde doğdu. 1989'da DEMKAD'lılarla tanışmasıyla devrimci mücadeleye adım attı. Hemşireydi. Sağlık emekçilerinin örgütlenmesi için çalıştı. 95 yılında Tunceli'de şehit düşen gerillaların cenazesini almak için gittiğinde tutuklandı.

İlker Babacan
Çanakkale
(DHKP-C)

Ölüm Orucu 3. Ekibi direnişçisiydi. 1978'de İstanbul'da doğdu. Yoksul bir ailenin çocuğu olarak ilkokulu bitirdikten sonra çalışmaya başladı. Devrimcilerle tanıştıktan sonra birçok alanda sorumluluklar aldı, faaliyet yürüttü. 96 yılında tutsak düştü.

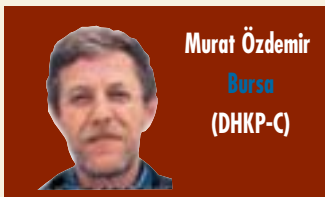
Fahri Sarı
Çanakkale
(PKK-DÇS)

1990'ların başlarında PKK saflarına katıldı. 1991'de iradi-örgütlü faaliyetler içinde yer aldı. 1993'te tutsak düştü. 19 Aralık saldırısında katledildi.

Sultan Sarı
Çanakkale
(PKK-DÇS)

Genç yaşında Adana'da PKK saflarına katıldı. Çukurova bölgesinde şehir faaliyetlerinde yer aldı. 1993'te tutsak düştü. Hapishane'de de çeşitli sorumluluklar üstlendi. 19 Aralık saldırısında katledildi.

Murat Özdemir
Bursa
(DHKP-C)

1. Ölüm Orucu Ekibi içerisinde yeralan direnişçilerdendi. 1961 İstanbul Kumburgaz doğumludur. Basın Yayın Yüksek Okulu'nu bitirdi. Devrimcilik yaşamı üniversite yıllarında başladı. Burjuva basında çeşitli gazetelerde çalıştıktan sonra Mücadele Gazetesi'nde çalışmaya başladı. 92 yılında kısa süreli tutsaklık yaşadı. Tahliyesi sonrasında İzmir'de çeşitli görevler üstlendi. 93 yılında tekrar tutsak düştü. Bursa Hapishanesi'nde saldırıyı bedenini tutuşturarak karşılayan bir savaşçı olarak ölümsüzleşti.

Ali İhsan Özkan
Bursa
(TKP(ML))

Ölüm Orucu 1. Ekip direnişçisiydi. 1974 Çorum-Alaca doğumluydu. TKP(ML) davasından Ankara'da tutsak düştü. Mahkemenin verdiği hüküm sonrası Bursa'ya geldi. 19 Aralık'ta direnişçi tutsakların "saldırı olursa kendimizi yakarız" kararını hayata geçirip bedenini tutuşturarak zulmün karşısında barikat oldu.

İrfan Ortakçı
Çankırı
(DHKP-C)

Ölüm Orucu 1. Ekip direnişçisiydi. 1 Ocak 1971'de Çorum, Alaca, Kalıncaya Köyü'nde doğdu. Çorum İmam Hatip Lisesi'ni bitirdi. 91'de devrimcilerle tanıştı. Ankara'da demokratik mücadele içinde yer aldı. 93 yılında tutsak düştü. Ölüm orucunun 61. günündeyken katliamcılarının saldırısında ağır yaralandı; kaldırıldığı hastanede 62. günde şehit düştü.

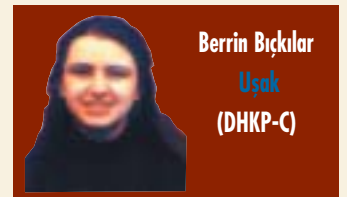
Hasan Güngörmez
Çankırı
(DHKP-C)

28 Ağustos 1964'de Konya Cihanbeyli Gölyazı Köyü'nde doğdu. 1987'de Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Kimya Bölümü'ne girdi. Devrimci mücadeleyle tanışması da burada oldu. '87 yılından itibaren TKP/ML içinde örgütlü mücadeleye başladı. Tutsaklıklar yaşadı. 1992'de Devrimci Solcu oldu. 1992 Eylül'ünde tutsak düştü. 19 Aralık saldırısında bedenini tutuşturarak zulme karşı barikat olanlardan biri de oydu.

Yasemin Çancı
Uşak
(DHKP-C)

22 Ekim 1967'de İstanbul'da doğdu. 1989'da Devrimci Solcu'larla tanışarak örgütlülüğe katıldı. Kadıköy Kültür Araştırma Derneği'nin kuruluşunda yer aldı. Kadıköy mahalli alan örgütlenmesi içinde sorumluluklar üstlendi. Daha sonra gerilla olmak için eğitim gördü. 1992'de ilk Ege Kır Gerilla Birliği'nde yer aldı. Ege dağlarına çıkan ilk kadın gerilla oldu. Eylül 1992'de tutsak düştü. 19 Aralık saldırısında yoldaşı Berrin bile birlikte yoldaşlarını kurtarmak, operasyonu durdurmak için bedenini tutuşturarak şehit düştü.

Berrin Bıçkılar
Uşak
(DHKP-C)

Ölüm Orucu 1. Ekibi direnişçisiydi. 1978 yılında İzmir'de doğdu. 1994'te devrimci mücadeleye katıldı. Liseli gençliğin demokratik mücadelesini örgütlemek için çalıştı. 1994 yılında tutsak düştü. Buca direnişini yaşadı. Daha sonra Uşak Hapishanesi'ne sevk oldu. 1996 yılında da ölüm orucuna gönüllü olan Berrin bu isteğine 2000 Ölüm Orucunda ulaştı.

Halil Önder
Çeyhan
(DHKP-C)

Ölüm Orucu 1. Ekibi direnişçisiydi. 1970, Osmaniye-Düziçi doğumludur. Ankara Üniversitesi Veterinerlik Fakültesi'ni kazandıktan sonra Dev-Gençli'lerle tanışarak örgütlü ilişkiler içinde yer aldı. Ankara ve İstanbul Dev-Genç saflarında mücadele etti. 1992'de tutsak düştü. F tiplerine karşı ölüm orucundayken 19 Aralık katliam saldırısında bedenini tutuşturarak zulmün önüne dikildi.

Emperyalizmin ve oligarşinin ‘gözleri’

Emperyalizm, “özel hayatta saygı”yı vazgeçilmez “insan hakkı” olarak anlattı kitlelere. Hayatın her alanında “insana ne kadar saygılı olduğunun”, “bi-reyin haklarını koruduğunun” propagandasını yaptı. Burjuva demokratik devrimler sürecindeki ilericiğini, özgürlükçülüğünü kaybetmiş olan burjuvazi, kitleleri bu propagandalarla on yıllarca aldattı, oyaladı. “Terör” bahanesiyle yapılan düzenlemeler, burjuvazinin asıl zihniyetini, gerici, hak ve özgürlükleri sadece kendisi için isteyen yüzünü ortaya çıkarmaya devam ediyor.

11 Eylül sonrası Amerika’dan Avrupa’ya kadar, “anti-terör yasaları” çıkarıldı, özel yaşama müdahaleyi içeren telefon dinleme, interneti denetleme vb. düzenlemeler yapıldı. “Terör” demagojisi, emperyalizm ve işbirlikçi oligarşi için muhalif kesimlere yönelik baskının, hak ve özgürlükleri kısıtlamanın bahanesi haline getirildi.

Sokaklara, meydanlara, halkın yaşadığı alanlara kameralar yerleştirme, halkları gözetleme

de bu uygulamalardan biri.

Özgürlükleri Askıya Almanın Bahanesi; “Güvenlik”

İngiltere bu konuda tam bir paranoya içinde. “Amerikan işgaline, imparatorluk politikalarına destek olmanın bedelini ne zaman ödeyeceğim” korkusuyla sokakları, caddeleri, meydanları üç milyon kamerayla gözetliyor. Dünyadaki gözetleme kameralarının onda biri İngiltere’de. İngiliz devleti, 24 saat kendi halkını izleyerek, gözetleyerek kendisini güvenceye almaya çalışıyor.

Emperyalistler yapar da, işbirlikçisi durur mu? Türkiye’de de gözetleme kameraları, İstanbul’daki bombalama eylemleri bahane edilerek meşrulaştırılmak, yaygınlaştırmak isteniyor.

Bunun ilk örneği Beşiktaş’ta yaşama geçiriliyor. Emniyet Müdürü ve Belediye Başkanı, utanıp sıkılmadan, “biz sizin özgürlüklerinizin ırzına geçiyoruz” demek için kameraların karşısına çıkıp, ortak açıklama yaptılar. Buna göre, Beşiktaş’ın meydan, cadde ve sokakları “Dijital Görüntü ve Kayıt Transferi Sistemi” ile 24 saat gözetim altında tutulacak(mış)!

Tabii, özgürlüklere saldırılar her zaman olduğu gibi “ulvi” amaçlarla açıklandı. “Kapakçı önlemekten”, “terörü engellemeye” kadar neler sıralanmadı. Onları dinleyenin, “evimizin içini de

Sayı 2

29

21 Aralık
2003

ABD Terör Üssüne Protesto

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, halkın yaşadığı her türlü baskının, ihlalin karşısında sesini yükseltmeye devam ediyor. Bu kez de İstanbul’daki eylemlerin bahane edilerek, “güvenlik” adına hak ve özgürlüklere yönelik saldırılar, ABD Konso-losluğu’nun bulunduğu İstinye’de protesto edildi.

Önce halka, “**Korku duvarının arkasında yaşayanlar ülkemizi terkedin**” başlıklı bildirileri dağıtan Temel Haklar üyelerine halk, sorunlarını anlattı. “Daha önce burada tersane vardı. Zarar veriyor gerekçesiyle kapattılar. O tersaneden birçok kişi duyuyordu. Şimdi Konso-losluğu getirdiler. Duyduğumuza göre yarın tüm İstinye’ye yerleşecekler. Şimdi hem açlık hem de güvenlik sorunuyla karşı karşıyayız. Çünkü biliyorum, konsolosluklar birçok kişinin hedefi olacak” diyen yaşlı kadın bunlardan sadece biriydi.

14 Aralık günü düzenlenen eylemde, bildiri dağıtımının ardından mezarlık önünde yapılan eylemde, hak ve özgürlüklere saldırının meşrulaştırmak istendiğini belirten Temel Haklar, “**Halkımızın Yaşamıyla Oynamayın Ülkemizden Oefolun**” yazılı

pankart açtı.

“Halkın emeğiyle oynamayın” dövizlerinin açıldığı eylemde konuşan dernek Yönetim Kurulu Üyesi Özgür Aydın, “aramaların ve barikatların halkın yaşamını alt üst ettiğini” belirterek, “emperyalistler işgal ettikleri ülkelere demokrasi adı altında açlık ve zulüm götürmektedirler. Korktukları halkların nefretidir. Onun için bugün Amerikan Konso-losluğu surlarla korunan kale görünümündedir. Bizler ülkemizde Amerika’nın İngiltere’nin ve hiçbir emperyalist ülkenin kurumlarını görmek istemiyoruz” dedi. Eylemde, “Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi, Bu Vatan Bu Halk Bizim Kahrolsun Emperyalizm, Yaşasın Bağımsız Demokratik Türkiye” sloganları atıldı.

gözetleyin” diyeceği şekilde “çekici” hale getirilmeye çalışılan uygulamaya, hak ve özgürlüklerimize yönelik açık bir saldırıdır.

Hak ve özgürlüklere saldırı “güvenlik” adıyla meşrulaştırılamayacağı gibi, bu tür önlemlerin, ölümü göze almış insanların eylemlerini engelleyebilmesi de mümkün değildir. Teknoloji, zulümden hesap sormak isteyen insanın yaratıcılığının önüne geçebilseydi, ne 11 Eylül olurdu, ne de Sabancı Center’lere baskınlar düzenlenebilirdi. Bu ayrı bir konu ve kameraların sahipleri de çok iyi bilirler.

Halklara yönelik göz boyama araçları olarak kullanılan kimi özgürlükleri askıya alan egemen sınıflar, bu uygulamalarla aynı zamanda ne kadar korkak ve güçsüz olduklarını itiraf ediyorlar. Gözledikleri, kendi halkları. Kendi halklarından korkuyor, kendi halklarını denetim altında tutmak için halkın parasını kullanıyorlar.

“Birey Hakkı” Savunucuları, Neredesiniz?

Böyle bir uygulamanın hak ve özgürlüklere yönelik açık bir saldırı olduğunu, halkın baskı altında tutulması, tedirgin edilmesi anlamına geldiğini, “birey hakkı” teorileri yapanlar da çok iyi bilirler. Ama sesleri çıkmaz, çıkmıyor. Savunduklarını söyledikleri burjuva insan haklarını dahi savunamaz böyleleri. Riyakardırlar. İşlerine geldiğinde “birey hakkı” teorileri yaparlar, işlerine gelmediğinde görmezler, duymazlar. Hatta, “solcuların çıkardığı” Beyoğlu Gazetesi gibi, İstiklal Caddesi’nin kameralarla gözetlenmesini dahi onaylarlar. Hani, “bireyin hakları”, hani “özel yaşamın dokunulmazlığı”?

“Terör” demagojisi, “güvenlik” aldatması onların da beyinlerini teslim almıştır. Oligarşinin kaşlarını çatacağı hiçbir şeye karşı çıkmazlar.

AKP İKTİDARI BİRTAN’IN KATİLLERİNİ BİLEREK YAKALAMIYOR

Birtan Altunbaş’ın katledilmesine ilişkin işkenceci katillerin yargılandığı davaya 16 Aralık günü devam edildi. Birtan’ın avukatları Oya Aydın ile Ender Büyükçulha’nın yanı sıra, işkenceci polislerin avukatı Mehmet Yener’in katıldığı duruşmada yine ilerleme kaydedilmedi ve duruşma 14 Ocak 2004 tarihine ertelendi.

13. yılını doldurmak üzere olan davada, yine zaman aşımına götüreme yönündeki girişimlerde, işkencecilerin sahiplenilmesi sürdü.

Ankara 4. Ağır Ceza Mahkemesi’nde yapılan duruşmada, 13 yıldır duruşmalara katılmayarak davayı uzatan sanık polislerden Süleyman Sinkil ve Sadi Çaylı’nın avukatı Mehmet Yener, keyfiyeti alenileştirdi. Müvekkili işkenceci Sinkil’e mahkemenin tutuklama kararını bildirip bildirmediğini soran mahkeme heyetine, şu cevabı verdi: “Müvekkilimle birkaç kez Denizli’de görüştüm. Ancak daha sonraları davacı avukatların tutumlarından dolayı müvekkilimle görüşmekten vazgeçtim”.

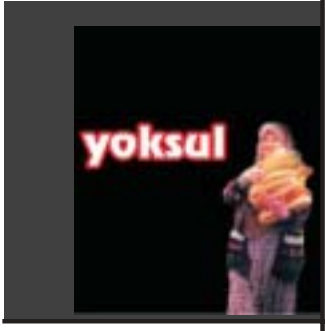
Açıkça söylenen, “biz bu davayı uzatmak, zaman aşımına uğratmak için her yola başvuracağız” diyor. Peki mahkemenin buna karşı tavrı, önlemi var mı? Yok. Sadece “görevini yapmamış olmuştur musun” demekle yetiniyor mahkeme başkanı.

Diğer “kayıp sanık” Ahmet Daştan’ın mahkemeye getirilmesi de ayrı bir komedi. Duruşmada bu durumu dile getiren, Altunbaş’ın avukatlarından Oya Aydın, “sanık emekli bir polis olduğunu ve emeklilik maaşını çekerken, banka kayıtları yoluyla bulabileceğini” belirtiyor, ancak, devlet bulamıyor!

Irak’ta İşgale Son, Direniş Kazanacak

Esenler Temel Haklar, ESP, Direniş Gazetesi, DEH ve SDP’den oluşan Esenler Yerel Platformu, 13 Aralık günü düzenlediği paneller, “Irak’ta işgale son, direniş kazanacak” dedi. 100 kişinin katıldığı panelde konuşmacı olarak Irak’ta İşgale Hayır Koordinasyonu’ndan, Özgür-Der’den birer konuşmacının yanı sıra, yerel ‘Öteki İstanbul’ Gazetesi yazarı temsilcisi Ergün Adaklı katıldı.

Pir Sultan Abdal Derneği’nde düzenlenen panel saygı duruşu ile başlarken, yapılan konuşmalarda, daha önce “Irak’ta İşgale Hayır” adıyla faaliyetini sürdüren, Irak’ta İşgale Hayır Koordinasyonu’nun hangi ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıktığı anlatıldı. Irak’ta halk direnişinin kazanacağına vurgu yapılan konuşmalarda, Türkiye halkının safının direnenlerin yanında olduğu belirtildi. İşgale karşı anti-emperyalistlerin birliğine değinilen konuşmalarda, işgalin yeni bir devrimci dalganın da tohumlarını ektiği ve tüm Ortadoğu’ya yayılacağı belirtildi. Etkinlik müzik dinletisi ile sona erdi.

Milli kumar:

Daha yılbaşına, yani o “büyük çekiliş”e iki hafta varken, biletlerin yüzde 85’i satılmıştı bile. Herkes acele ediyordu biletini almak için. **Ya kalmazsa?! O zaman yılbaşı gecesi TV’nin karşısında “ya çıkarsa!?” diye umutlanamayacaktı bile. Öyleyse geç kalmamalıydı umudu satın almak için...**

O bilet, tüm yıl boyunca sahip olduğu, olabildiği en büyük umuttu belki.

Umutsuz yaşanmazdı. Bu, gerçektir.

Bu gerçeği, burjuvazi nasıl da tepe tepe kullanıyor. Burjuvazi uyanık. Halkın umutlarını, özlemlerini “normal” yollardan gerçekleştirmesini “imkansız” hale getiren düzeni bizzat yaratan burjuvazi o umutsuzluktan da kâr ediyor. Halkın umutlarını, hem siyasal olarak istismar ediyor, hem paraya çeviriyor. Bu iki yüz yıldır böyle neredeyse.

Burjuvazinin paraya çevirmeye çalışmadığı ne var ki, umudu çevirmesin. Umudu paraya çevirmenin en kısa ve kestirme yolu da **kumar**’dır. Resmi veya gayri-resmi olarak kumarı yaygınlaştıran, kurumsallaştıran da burjuvazi olmuştur. Ülkemizde yıllardır herkesin adeta kanıksadığı “Milli Piyango” ve son yıllarda yine devlet tarafından “oynatılan” piyangoğunun değişik biçimleri, düpedüz kumardır.

Kumar, dinen günahdır. Toplumsal olarak ayıptır. Kumarbazlar sevilmez halk içinde. Yuvasını yıkan, evinin rızkını yeşil çuhali masalara yatırandır o. Ama “Milli Piyango” kumar olarak gözükmez pek çoğunun gözüne. Çünkü o “kitleleştirilmiş”, kitleleştirilerek kanıksatılmış bir kumar türüdür.

Böyle bir şeyin ülkemizde olması ise, çok da-

ha çarpık bir gelişmeye işaret eder. Onyıllardır “**milliyetçi, muhafazakar, dini bütün**” iktidarlara yönetti bu ülkeyi; ama hiçbirisi de bu kumara bir son vermedi. Buna niyetlenmedi bile. Çünkü, birincisi, hepsinin en büyük gelir kaynaklarından biri bu **milli kumar** mekanizmalarıdır. İkincisi, çaresiz, aç, işsiz bıraktıkları kitleleri oyalayacak, umutlarını böyle boş kanallara sevedecek araçlar lazımdı.

Şimdi **AKP** kullanıyor bu “milli kumar”ı. Ödülü “trilyonlara” çıkartarak halkın umutlarıyla daha büyük rakamlarla oynuyor. Kumarı daha cazip hale getiriyor. Sorsanız, AKP’lilerin hepsi kumara karşıdır. Günah derler. Ama günah dedikleri her rezilliği yaptıkları gibi, bunu da yapmaya devam ediyorlar.

Nasıl etmesinler? Halkı yoksullaştırmaya devam ediyorlar. Halk ya üç kuruşluk yardımlarla dilencililiğe razı olsun, ya da Milli Piyango çekilişlerinde umutla oyalanmaya devam etsin ki, **AKP** ve benzerlerinin iktidarı sürsün.

Dünya Bankası’nın geçen hafta açıkladığı bir rapor, işsizlik oranının **2 kat**, yoksul oranının **3 kat** arttığını belgeliyor. Raporda, “**Ekonomik durgunluğun sosyal maliyetinin ‘çok yüksek’ olduğuna dikkat çekiliyor.**” Evet, **sosyal maliyet yüksek; fakat maliyeti ödeyen halk!**

1998 ile 2001 arasında kişi başına düşen gelir yüzde 13 daraldı. **Al bir bilet daha...**

1998’de yüzde 6.4 olan resmi işsizlik oranı 2003’te yüzde 12.3’e çıktı. **Al bir bilet daha...**

Sadece 2001’in 4. çeyreğinde, ücretler bir önceki yıla göre yüzde 20 düştü. **Al bir bilet daha...**

Dünya Bankası’nın raporundaki şu bölüme bakın: “**Yoksul yurttaşlar, gelir kaybını, besin tüketimini azaltarak ve çocuklarını okuldan alarak dengelemeye çalışıyorlar...**”

Ülkesine, halkına ilişkin böyle raporların yazılması na neden olan her yöneticinin utançtan yerin dibine geçmesi gerekir. Ama onlar utanmıyor. “**Alın alın, bir bilet de siz alın, belki çıkar**” diye halkın umutları üzerine kumar oynatmaya devam ediyorlar.

Çiftçi: “Yokediliyoruz”

Tarımda IMF politikaları Gaziantep ve Ankara’da tartışıldı.

Ziraat Mühendisleri Odası Gaziantep Şubesi Genel Kurulu’nda konuşan Oda Başkanı Karaca Bozgeyik, tarımda IMF ve Dünya politikalarının izlenmesi ile yokedilmesi noktasına geldiğini, Türkiye tarımının üretim yapamamaya mahkûm edildiğini söyledi. Tarıma

dönük korumaların kaldırıldığını, üretim maliyetlerinin hızla yükselip üreticinin zarara uğratıldığını belirten Bozgeyik, birçok çiftçinin üretimden vazgeçtiğini söyledi.

Çiftçilerin Sesi Gazetesi’nin Ankara’da düzenlediği “Türkiye Tarım ve Hayvancılık Kurultayı”nda da konu, IMF politikaları ile yokedilen tarımdı. Köylülere, hükümetlerin “ne haliniz varsa görün” denildiğinin hatırlatıldığı kurultayda örgütlenme çağrısı yapıldı.

Kapitalistler ve İşbirlikçi Türk-İş Asgari Ücreti Tartışıyor: Aç Mı Kalsınlar, Yoksulluk Sınırına Mı 'Yükselsinler'?

Asgari Ücret Tespit Komisyonu, yeni asgari ücreti belirleme toplantılarını sürdürüyor. Görüşmeler, Türk-İş ile hükümet ve TİSK arasında sürerken, yeni sefalet ve aşağılama ücreti aralık sonunda belirlenmiş olacak.

Arsız Emek Düşmanları

AKP, TÜSİAD, TİSK ve TÜRK-İŞ arasında asgari ücrete ilişkin tartışmalar yüzüsüzce, arsızca, emekçileri aşağılayarak, “aç mı bırakalım, yoksa yarı aç mı” seviyesinde

yapılıyor.

Peki kim ne diyor, ne istiyor?

Türk-İş, ücretin belirlenmesinde dört kişilik bir aile dikkate alınsın, en düşük memur maaşı düzeyinde olsun, kademeli olarak vergi dışı bırakılsın derken, patron örgütü TİSK, “maliyetleri artıracak”ı belirterek asgari ücretin, sadece çalışan işçi dikkate alınarak aileleri yok sayılarak belirlenmesini istiyor.

Hükümette ise iki ayrı ses var. Biri asgari ücretlilere, yoksul halka yönelik mesaj, ki bunu Başbakan Tayyip Erdoğan, “**Asgari ücreti insani bulmuyorum**” sözleriyle dile getirdi. Tayyip, böylece “yoksulları ne kadar düşündüğünü” anlatmış olacak, telaffuz ettiği 350 milyonu “insani” diye pazarlamaya çalışacak. Ki, 350 milyon açlık sınırına bile yaklaşmamaktadır. Tayyip’in “insanilikten” anladığı bir somun ekmekli değil de iki somun ekmekli sefaletten ibarettir.

İktidar değil de muhalefet partisi lideri edasında konuşan Erdoğan’ın aksine, ekonominin sahte yöneticileri (asıl olan zaten IMF’dir) patronların isteklerini yerine getireceklerini açıkladılar. Ekonomiden sorumlu Devlet Bakanı Ali Babacan’ın “**asgari ücretin belirlenmesinde Türkiye’nin rekabet gücü ve özel sektörün maliyet yapısını dengede tutan bir anlayışla hareket edeceğiz**” sözleri patronlara verilen güvencedir. “Merak etmeyin, Tayyip halka mesaj veriyor, biz sizin çıkarlarınızı koruruz” diyen AKP’nin kimin iktidarı olduğunu bir kez daha dile getirmiş oldu.

Keza, patron örgütü TÜSİAD, Tayyip’in ko-

nuşmasının ardından hemen zılgıtı basmış, hükümeti uyarmıştı. TÜSİAD’ın, 350 milyona bile tahammülü yoktu. Patronların her zaman istediği, işçinin ancak ölmeyecek kadar bir ücrete mahkum edilmesidir. Onların gözünde işçinin ekmek parası, “girdi maliyeti” demekti sadece.

TÜSİAD YİK Başkanı Muharrem Kayhan; “emekli maaşları ve asgari ücret konusunda **özel sektörün rekabet gücünü etkileyebilecek enflasyon oranındaki zamların popülizmin yeniden canlandırıldığı izlenimini uyandırdığını**” belirterek, AKP’ye, görevinin patronların isteklerini yerine getirmek olduğunu hatırlattı.

Düşünün, bugüne kadar bu tür açıklamalar kaç kez yapıldı? “Özel sektörün çıkarları... Piyasayı etkilememe... Borsayı düşürmeme... rekabet gücünü azaltmama...” diye diye milyonlarca emekçi sefaletle mahkum edildi, yüzbinlerce işçi işinden atıldı. İşçi sendikaları “pazarlık yapıyoruz” havasında, tüm bu demagojilere teslim oldular, emekçi düşmanlarının saflarında yer aldılar. Bugün de tablo çok farklı değildir. Görüşmelere işçiler adına katılan Türk-İş’in istediği rakam bile, her ay kendi açıkladıkları “yoksulluk-açlık sınırı rakamları”nın çok altındadır.

Sendikalar, halen **brüt 306, net 226 milyon** lira olan asgari ücretin tam anlamıyla bir sefalet ücreti olarak belirlenmesini öyle kanıksamış, “patronlarla iyi geçinme, uzlaşma” politikalarına öyle angaje olmuşlardır ki, işçisinin insanca yaşayabileceği bir ücreti dahi isteyemiyor, ekonomist anlamda bir sendikacılığın hakkını dahi veremiyorlar.

‘Asgari ücret’ yönetmelikte şöyle tanımlanmaktadır: “**işçinin gıda, konut, giyim, sağlık, ulaşım ve kültür gibi zorunlu ihtiyaçlarını günün fiyatları üzerinden asgari düzeyde karşılamaya yetecek ücret**”.

Bunun anlamı şu; bu tanımdaki ihtiyaçların karşılanması, en kaba bir hesaplama dahi bir mil-yarın üzerindedir.

Asgari ücret üzerine yapılan tartışmalar, ne hükümetin ne de işçi sınıfına ihaneti tescilli sendika ağalarının, emekçileri zerrece düşünmediklerini göstermektedir. Patronların tavrı ise, olması gerektir; onlar sadece daha fazla kâr ve sömürüyü isterler.

Sayı 2

32

21 Aralık
2003

'İslamda Şiddet Yok' İse;

- ✓ Kanlı Pazarlar'ı ne adına yaptınız? Madımak'ta aydınlarımızı ne adına yaktınız? 'Şanlı Sivas Kıyamımız' başlıklarını hangi basın attı?
- ✓ Komünizmle Mücadele Dernekleri'ni ne için kurdunuz ve ne yapınız?
- ✓ Tüm iktidarlar ve cuntalar tarafından devrimci mücadeleye karşı neden ve nasıl kullanıldınız?
- ✓ İslamcı basında, devrimcilerin katledilmesi neden, hangi çıkarlar uğruna alkışlandı ve onay görme-ye devam ediyor?
- ✓ Katliam fetvaları verenler, hangi zihniyetle, camianızda hala saygın ve otorite olabiliyor?

Kullanılma Tarihi Kanlı Tarihtir (4)

- ✓ Kullanma-kullanılma üzerine şekillenen bu kanlı tarihinizle, devrimcilere ve halkın mücadelesine karşı oligarşinin ve emperyalizmin saflarında savaştığınız bu tarihle hesaplaşmadan, söylediğiniz hiçbir şeyin inandırıcılığı olmayacaktır.

Dizimizin geçen haftaki bölümünde, 12 Eylül'ün İslamcılar'ı nasıl kullandığını, “devrimci olmasınlar da dinci olsunlar” diyerek, İslamcılığı geliştirdiğini, baskı ve katliamlarla inşa ettiği diktatörlüğünü İslamcılar aracılığıyla meşrulaştırmaya çalıştığını ele almıştık.

İktidarlar ile İslamcılar arasındaki kullanma-kullanılma ilişkisi Özal döneminde de sürdü. Ağırlıklı olarak Nakşibendi tarikatının desteğini alan Özal'a iktidar yolunu açan Amerika'ydı, kitle desteği islamcılardan geldi. Özal'lı yıllar, halk arasında her türlü yozlaşmayı, çürümeyi, kapitalizmin dizginsiz sömürsünü, özelleştirmeleri beraberinde getirirken; İslamcılar desteklerinin karşılığını, siyasi ve ekonomik güç haline gelerek aldılar. Fethullah Gülen, Enver Ören gibi tarikat baronları bu süreçte büyüdü.

Özellikle yoksul gecekondu semtlerinde tarikatların, İslamcı güçlerin örgütlenmelerinin önü açıldı. Amaç devrimci mücadelesinin ve örgütlenmenin önünü kesmekti. Bu süreci, liberal Taha Akyol şöyle özetliyordu: “PKK'nın tabanı varoşlardaki yoksul 'iç göçmen' Kürtlerdi... DHKP-C'nin de geniş biçimde örgütlenmiş, belli bir kitle tabanına oturmuş olduğu belli... 28 Şubat ideolojisi bunu anlamak ama düşünmek lazım: **Tarikat ve cemaatler FP'nin siyasi çizgisi tarafından tutulmasa, varoşlardaki öfke sunni kesimde kendini nasıl dışa vururdu acaba?**” (Milliyet, 6 Ocak 2001)

Akyol, bir anlamıyla bugüne kadar gelen süreçte, İslamcılar'ın kullanılma biçimlerini de tarif etmiş oluyordu. Ama kullanılma ilişkisi tek başına bu değildi. Gençliğin devrimci mücadelesinin yükseldiği 1987'lerde sistemli olmasa da tek tek örnekler yaşandı; İslamcılar tarafından İstanbul, Ankara, Konya ve Erzincan'da devrimci gençliğe yönelik saldırılar gerçekleştirildi. Van'da **Mehmet Şirin Tekin** adlı öğrenci de bıçaklanarak öldürüldü. Sistemli olan saldırı ise, Hizbullah'la birlikte tekrar sahneye sürülecekti.

Kullanılma Tarihinin Kanlı Örneği: Hizbullah

‘Devleti kullanarak gelişme’ düşüncesinin kullanılmaya dönüşmesi kaçınılmazdır. Sonuç ise kullanılıp atılmaktır. Ancak islamcılar bu tarihten ders almadıkları, oligarşinin vurucu gücü olmaya hazır oldukları Hizbullah örneğiyle bir kez daha görülecektir.

Kuruluşu, sola darbeler vurulduğu '80'li yıllara, kurucularının geçmişi ise, anti-emperyalist gençliğe, devrimcilere saldıran Milli Türk Talebe Birliği ve Akıncılar'a dayanan Hizbullah, 1990'lı yılların başından itibaren, Kürt yurtsever hareketine karşı, oligarşinin denetimi ve yönlendirmesinde binlerce cinayete imza attı.

12 Eylül öncesi faşist güçleri devrimcilere karşı vurucu güç olarak kullanan oligarşinin vazgeçilmez adamı Demirel'in, “**Bana sağcılar adam öldürüyor dedirtemezsiniz**” sözü, bu yıllarda, katliamcı Genelkurmay'ın Jandarma Genel Komutan'ı olarak Teoman Koman'ın dilinde, “**onlar (Hizbullah) dini bütün vatandaşlardır**”a dönüşecektir. Türkiye, Hizbullah gerçeğini ise, kullanılıp bir kenara atılma, tasfiye edilme sürecinde ortaya çıkan “mezar evleri” ile tanıyacaktı. Devlet, “terör” edebiyatı yaparken, Hizbullah'ı geliştiren, büyütenin kendisi olduğunu gizlemeye çalışsa da, bu konuda yüzlerce belge, tanık, olay ortaya çıktı.

Hizbullah'ı Kullanan Susurlukçulardır

Hizbullah'ın halka karşı saldırıları, Susurluk'un katliam, kaybet-

me, infaz politikalarının en üst seviyede seyrettiği dönemde yaşanır. Hizbullah'a sahip çıkan, önünü açan kimi isimlerin, daha sonra Susurluk'ta karşımıza çıkması da tesadüf değildir.

1992 yılında, Hizbullah'ın işlediği cinayetleri soran gazetecilere, MİT Müsteşarı Teoman Koman, *"Böyle bir örgüt yok... Yerel halkın PKK'ya gösterdiği tepkiye bu ad takılıyor."* cevabı veriyordu. Koman, Jandarma Genel Komutanlığı döneminde de, TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu'nun sorusuna, *"Hizbullah'ın Batman'da hiçbir faaliyeti yoktur"* diyecekti. Oysa söz konusu yıl içinde (1993) Hizbullah'ın Batman'daki saldırı sayısı ordu raporlarına göre 300 civarındaydı.

Aynı Teoman Koman, emekli olduktan sonra, 2002 yılında, Susurlukçu Korkut Eken'in *"her şeyi bilgileri dahilinde yaptığını"* açıklayan generallerden biri olarak karşımıza çıkacaktı. Generaller, İslamcılar'la Susurluk tetikçilerini aynı amaç için seferber etmişlerdi; Devrimci ve ulusal mücadeleyi yok etmek.

Binlerce kayıp, katliam, faili meçhulle ifade edilen Susurluk'a karşı İslamcıların genel tavrı, Erbakan'ın *"Susurluk fasa fiso"* sözleriyle özetlenmişti. İslamcılar-Susurluk ilişkisi de, sadece Hizbullah'la sınırlı değildir. Fethullah'ın Samanyolu TV'sinin, Ağar ile mafyacılar arasındaki buluşma yerlerinden biri olması gibi örneklerin yanı sıra, esas olarak İslamcı basın, Susurluk'un psikolojik savaşının emrinde olmuştur. Suçlarını gizlemek içinse, Fethullah'ın Aksiyon Dergisi gibi, devrimcilere *"Susurluk'un sol eli"* diye saldırılmıştır.

SIVAS KATLİAMI: Kullanan Oligarşi, Kullanılan İslamcılar

Tarih 2 Temmuz 1993 Sivas katliamı; planlayan devlet, kullanılan İslamcı'lardı. Hedef yine devrimciler, muhalif güçler, alevi aydınlar oldu. Tekbir sesleriyle *"Şeriat Gelecek Zulüm Bitecek"*, *"İslama Uzanan Eller Kırılsın"* sloganlarıyla Madımak Otelini ateşe vererek 37 aydın ve sanatçıyı diri diri yaktılar.

Refah Partililer, katillerin avukatlığını yaptı; Kitleyi kışkırtan, RP'li Belediye Başkanı **Temel Karamollaoğlu** ile Belediye Meclisi Üyesi **Cafer Erçakmak**'dı. İslamcı

basın (*Türkiye, Zaman, Akit*) katliamı alkışladı, *"kışkırtıcı Nesin"* propagandaları yaptı. *"Radikal İslamcı"* örgütler; Hizbullah katliamda başroldeydi, İBDA-C *"Şanlı Sivas kıyamı"* diye katliamı savundu.

PKK'ya Karşı "Eli Tesbihlilerin Sayısını Artırma" Politikasını Uygulayanlar Vahşetin Sorumlusudur

AKP'nin İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksu'nun, Hizbullah'ın hamilerinden biri olduğu artık açıkça bilinen bir gerçektir. PKK'ya karşı bölgede *"eli tesbihlilerin sayısının artırılması gerektiğini"* söyleyen Aksu'nun bu sözleri, devletin resmi politikası olarak uygulandı. Güneydoğu Anadolu'ya binlerce imam gönderildi. 'Kürt-Türk değil, din kardeşliği' propagandası yapıldı.

1992 DYP-SHP koalisyon hükümetinde Kültür Bakanı iken, Siyah-Beyaz Gazetesi'ne mülakat veren, Fikri Sağlar, *"Hizbullah'ın kullanıcısı Silahlı Kuvvetler'in üst komuta derecesidir."* dedikten sonra, bu kararın *"1985'te MGK'de alındığını"* (18 Ağustos, 1995) resmi ağızdan ifade etmektedir. Yine Sağlar, *"MGK'nın Avrupa ve Güneydoğu'da yaşayan vatandaşlara yönelik dini propaganda uygulanması ve dini ağırlıklı vakıf/dernek kurdurulmasına ilişkin talimatlarını kaldırdığını"* belirterek, *"eli tesbihlilerin sayısını artırmanın"* MGK kararı olduğunu ifade etmektedir.

Güneydoğu'da kontrgerilla faaliyeti yürüten Binbaşı **Cem Ersever** de, Hizbullah'la ilişkilerinin *itirafçılar aracılığıyla olduğunu* belirtirken, ('Binbaşı Ersever'in itirafı-Soner Yalçın), TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu'nun 12 Ekim 1995 tarihli raporu; Hizbullah'ın Ersever ile olan bağlantısından, JİTEM karargahlarında gördükleri silahlı eğitimden, ordudan aldıkları yardıma, devletin çeşitli kurumlarıyla olan ilişkilerine kadar pek çok konu ele alınmıştır. Dönemin Batman Emniyet müdürü olan **Özkan Şimşek**'in, *"Hizbullah örgüt mensupları bir dönem askerden yardım gördüler. Buradaki bazı askeri birimlerde silahlı eğitim yaptılar. Lojistik destek gördüler."* sözleri de bu raporda yer almaktadır.

Komisyon, bu durumu Jandarma Genel Komutanlığı'na bir müzekkerek yazarak sorar; Tabi ki, beklendiği gibi, 22 Aralık 1993 tarihli jandarmanın cevabında ise, *"Yapılan araştırma sonucunda iddianın asılsız olduğu..."* cevabı verilir.

Bu ilişkiler JİTEM ile de sınırlı değildir. Bürokrasiden polise, MİT'e kadar devletin birçok kurumu Hizbullah'a kol kanat germiştir. Diyarbakır DGM'deki Hizbullah davasının iddianamesinde bu gerçek resmi olarak şöyle itiraf edilmektedir: *"(Hizbullah) PKK'ya karşı yönelmek suretiyle Güvenlik Güçleri'nin kısmi sempatisini kazanmak yoluna gitmektedir..."* Meselenin, "sempati" ile sınırlı olmadığı ise artık sır değildir.

Hizbullah saldırılarının yoğunlaştığı '90'lı yılların başında Hizbullahçı'ların yaptıkları katliam sonrası halk tarafından yakalanan pekçok Hizbullahçı polise teslim edildikten sonra serbest bırakıldılar. 21 Şubat 1992'de Cizre'de cezalandırılan bir Hizbullahçı'nın cenaze töreninde Özel Tim'lerin intikam yeminleri etmesi gibi, açıkça sahiplenmenin örnekleri yaşandı bölgede.

Gazetecilerin, Hizbullah lideri Hüseyin Velioğlu'nun aranıp aranmadığı sorusuna, önce "o da kim?" diye cevap veren dönemin İçişleri Bakanı İsmet Sezgin, gerekli yerlerden "kim" olduğunun bilgisini aldıktan sonra soruyu soran gazeteciye telefonda şu cevabı veriyordu: "O soruyu ne sen sormuş ol, ne de ben duymuş olayım..." Aynı Sezgin 15 Şubat 1993 tarihinde Show TV'de yayınlanan 32. Gün programında ise "Hizbullah'ın PKK'ye karşı örgütlendiğini" söylerken, OHAL Valisi Ünal Erkan da 17 Şubat '93'te "PKK çöktürülmedikçe Hizbullah tipi 'militan' örgütleri çözmeye yönelik niyetleri olmadığını" söyleyerek, varolan sahiplenmeyi itiraf etmektedir.

Buna benzer onlarca açıklama, belge sıralamak mümkündür. Hizbullah'ın 'ilim' kanadı, oligarşi tarafından kullanılırken, yolları ayrılan 'Menzil' kolu, bu ilişkiyi, Eylül, Ekim ve Kasım 1994 tarihli Hira Dergisi'nde şöyle eleştiriliyordu: "Oturdüğünüz her yerde, 'Biz TC'yi kullanıyoruz!' diyeceksiniz, sonra da TC tarafından kullanılmaya prim vereceksiniz!.. TC'yi kullanmak Hizbullahçı'lar için şeref kaynağı ise, TC tarafından kullanılmak nereye sığar?"

Kullanılan İslamcılık AKP ile Devam Ediyor

AKP iktidarı, sadece oligarşinin ve emperyalizmin sömürü ve zulüm politikalarının sürdürücüsü olarak hizmet etmiyor. Aynı zamanda, bugün anti-Amerikancı bir çizgide bulunan radikal İslamcılığı yok etmek için de kullanılıyor. "İlimli İslam'ın geliştirilmesi" şeklinde ifade edilecek bu politika ile, dün ABD'nin sosyalizme karşı kullandığı, bugün kendine dönenler yok edilmek istenirken, kullanılanların yine İslamcılar olması, sürekli kullanma-kullanılma kültürünün nasıl bir trajik durum yarattığını gözler önüne seriyor.

İstanbul'daki eylemlerin bu "model"e yönelik olduğunu açıklayan AKP'liler, her ne kadar "model"in Amerika'nın politikası olduğunu, kendisinin bu politikaya hizmetle sorumlu olduğunu gizlemeye çalışsa da bu gerçek biliniyor.

ABD eski başkanı Clinton'un "Türkiye laik ve demokratik bir ülke olarak İslam ülkelerine bölgede bir model oluşturacak..." (11 Kasım 1999 Hürriyet) sözlerinde ifadesini bulan bu politika, "Türkiye, ilimli İslamcılar'ın siyasi sisteme başa-

Devletin, halkın mücadelesine karşı kullandığı Hizbullah, 'mezarevleri' vahşetini yarattı.

Kullanma-Kullanılma ilişkisi ise, her dönem sahiplerini vurdu:

KULLANAN Amerika; "yeşil kuşak" ile sosyalizmi İslam'la kuşatmak, devrimci hareketleri geriletmek istedi. Kuşak boynuna dolandı, destekledikleri kendine döndü.

KULLANILAN Taliban, Amerika'yla işbirliği yaparak iktidar oldu. Amerika tarafından iktidardan uzaklaştırıldı. **Usame Bin Ladin,** Amerikan çıkarlarına hizmet için SSCB'ye karşı savaştı. Şimdi Amerika onu ve örgütünü imha etmeye çalışıyor.

KULLANAN Oligarşi; Halkın mücadelesini ve örgütlenmesini engellemek için dinciliği, tarikatları geliştirdi. Desteklediği güçler denetiminden çıkma noktasına geldiğinde 28 Şubat'ı yapmak zorunda kaldı. Hizbullah' da aynı şekilde Kürt yurtsever hareketine karşı silahlı güç olarak kullanıldı. Hizbullah kendine döndü.

KULLANILAN İslamcılar ve Hizbullah; Kanlı Pazarlar'dan bu yana devlete hizmet ettiler, cuntaları desteklediler. Devletin bölüp parçalama operasyonuna maruz kaldılar; AKP ortaya çıkarıldı. Hizbullah ise, devlet adına halkın kanını döktü, şimdi devlet onların kanını döküyor.

nlı entegrasyonu açısından potansiyel bir model. Ben AK Parti'de bunu görüyorum..." (Aksiyon, S: 414) diyen Fullerler'in projesidir. Ve 11 Eylül'den bu yana hız kazanmıştır. AKP'nin Amerikancılığı, kapitalizm savunuculuğu kullanılmasının zeminini de yaratmaktadır.

İslamcılar Bu Tarihin Muhasebesini Yapmalı

Dört haftadır bir tarihi özetledik. Mevcut ideoloji ve on yıllara dayanan kültür vahşeti de, işbirlikçiliği de, kullanılmayı da üretecektir. Devlet ve düzen karşısında net olmayış, takiyyecilik, zulmü ve özgürlükleri tanımlamadaki çarpıklık, kapitalizm savunuculuğu her türlü tutarsızlığın, yalpalamanın, halk düşmanı tavırların kaynağı olmaya devam edecektir.

Ya zulme, zalime karşı adam gibi çıkarsınız, ya da böyle onun bunun aleti olursunuz. Açık olan şu ki; Ya zulme, zalime karşı adam gibi çıkarsınız, ya da böyle kepaze olursunuz. Onun bunun aleti olursunuz.

19 ARALIK KATLIAMINI UNUTMAYACAĞIZ F TIPI TECRITE BOYUN EĞMEYECEĞİZ

19 Aralık 2000 tarihinde, bombalarla, kurşunlarla, iş makineleriyle onlarca cezaevini yerlebir ettiler, 28 devrimci tutsağı diri diri yakarak ve kurşunlayarak katlettiler. Emperyalizmin desteğindeki katliamda, gerçekler burjuva medya tarafından gizlenmeye çalışıldı. Ancak gerçek güçlüydü, mutlaka ortaya çıkardı. Direnişin F Tipi Cezaevleri'nde sürmesi, gerçeklerin de ortaya çıkmasını sağladı. Diri diri yakmışlardı insanlarımızı.

Arkadaşlarımızın etlerini lime lime etmişler, alevler içindeki bedenlerin! kurşunlarla doldurmuşlardı. Devletin, büyük bir utanmazlıkla "hayata dönüş" adım verdiği katliam gerçeğini bütün dünya öğrendi. 19 Aralık; devletin, demokratikleşme yalanları-

nın arkasındaki katliamcılık gerçeğinin en çıplak halidir. Katliam politikası bugün AKP iktidarı tarafından sürdürülüyor. Tecriti sürdürmek, 19 Aralık katliamını sürdür-

mektir. Katliamcılarının hala görevlerinin başında olması, 19 Aralık'ı savunmaktır. 19 Aralık; devrimcilerle, katliamla, düşüncelerinden vazgeçmeyi dayattı. Tecrit, düşüncelerimizden vazgeçirmek, Türkiye halkının devrim ve sosyalizm kavgasını yocketmek için uygulanmaya devam ediliyor. Devrimciler, katliama karşı direnişleriyle devrim düşüncesinden vazgeçmeyeceklerini haykırdılar. Türkiye tarihinin bu en büyük cezaevleri katliamı, vahşet görüntüleri, "terör" demagojileri arasında tüm halka izlettirildi. Onyıllardır "terör" yalanını söyleyen devletin, en açık terörist yüzüdür 19 Aralık. Katledilen devrimcilerdi. Ancak gözdağı bütün halka yönelikti. Bu nedenle vahşette sınırsız bir özgürlük tanındı katliamcılara. Hak ve özgürlük isteyenlerin, demokratik, ekonomik, sendikal mücadeleye verenlerin susması, bastırılması hedeflendi. F Tipi Cezaevleri, o günden bu yana, toplumsal muhalefetin karşısında bir tehdit olarak kullanılmaya devam ediyor. Bu nedenle tecrite karşı çıkmak, 19 Aralık Katliamı'nı unutturmamak, sadece devrimcilerin görevi değildir.

19 Aralık 2000'de tutuşan ateş, üç yıldır yanıyor. Çünkü, katliamın üzerinden üç yıl geçmesine rağmen katliamcılar hakkında açılan tek bir dava yoktur. 28 insanı katleden, yüzlercesini yaralayan, hapishaneleri yakıp yıkan tek bir katliamcı tutuklu değildir. Katliamdan sağ kurtulan tutsakların ise, tümüne çeşitli davalar açılmıştır. Katliamın kararını alanların, yönetenlerin, diri diri yakan ve kurşunlayanların halka açık bir şekilde yargılanmadığı yerde, "hukuk devleti"nden söz etmek, basit, ucuz bir yalandan ibarettir. Hukuk devleti değil, katliamcı bir devletin yönetimindedir ülkemiz.

Tecrit işkencedir, düşünceye, örgütlenme özgürlüğüne, insana düşmanlığın açık bir ifadesidir. Tecrit, emperyalizmin muhaliflerini yoketmek için

başvurduğu politikanın adıdır. İşbirlikçi iktidarlara "F tipi Cezaevleri yapılıması" talimatını veren emperyalizmdir. Emperyalizmin dünya düzeni, muhalif bütün güçlerin yokediği,

sindirildiği bir dünya düzenidir. Tecrit böyle bir düzeni yaratmak için uygulanmaktadır, iktidarlara, sadece cezaevlerinde değil, hayatın her alanında tecrit politikasını uygulayarak, sadık işbirlikçiler olduklarını ispatlamışlardır. AKP iktidarı tecriti sürdürmekle kalmadı, yeni baskı uygulamalarına imza atarak, faşizme hizmette kusur etmeyeceğini son bir yılda kanıtladı. Hazırlığını yaptığı Tek Tip Elbise, bunun en açık kanıtıdır. Katliamla açılan F Tipi Cezaevlerinde, tecrit altında dördüncü yıla, devam eden ölüm oruçları ve 107 şehitle giriyoruz.

19 Aralık katliamını unutmadığımızı göstermek, tecriti protesto etmek için, 19 Aralık'ın yıldönümünde 3 günlük açlık grevi yapıyoruz.

19 Aralık 2003

DHKP-C, TİKB, MLKP, THKP-C/HDÖ, TKP/ML, MKP, TKİP, TKEP/L Tutsakları Adına;

Ercan Kartal, Kenan Güngör, Yunus Aydemir, Tuncay Kurtbaş, Bayram Kama, Hasan Rüzgar, Erol Turan.

Bir Polis Araştırması ve “Münferit” Bir Olay Daha

Polise ilişkin araştırmalar sıkça yapılır. Bir çetede, uyuşturucuda, tecavüzde adı çıktığında gerçeğin bir kısmı ortalığa serilir. Açıklananlar, gerçeğin kısmi bir yanısıdır ama bu bile, “güvenliğimiz kime emanet” sorusunu sormak için yeterlidir. İşte bu araştırmalardan biri polis sözcülerinin “münferit” diye açıkladığı “cinnet”in genel bir durum olduğunu ortaya koydu.

Türkiye genelinde 4 bin polis üzerinde yapılan 'Polislerde İşe Bağlı Gerginlik ve Stres' araştırmasına göre;

Polislerin yüzde 98'i depresyonda. (Hale bakın!)

21-30 yaş grubundaki polislerin yüzde 68'inde öfke duygusu hâkim... İstanbul'da son 2 yıl içerisinde 150'yi aşkın polise 'iş yapamaz' raporu verildi, 1989-2002 yılları içerisinde ise 400 polis intihar etti.

Her an hangi polis, kimi, nerede, nasıl kurşunlayacak belirsizdir bu tabloda.

İşte bu “münferit”lerden birinde, 16 Aralık'ta Trabzon Erdoğdu Mahallesi'nde yaşandı.

İki sivil polis alkollü olarak girdikleri kuşçu dükkanında hakaret içeren konuşmalar yapmaya başladı. Bunun üzerine tepki gösteren dükkan sahiplerinden Turgut Mumci, polislerden **Ahmet Niyazi Tiryaki** tarafından ayağından vuruldu. Ancak bu kez vurulanlar korkmak yerine öfkelenmişlerdi. Tiryaki, dükkanın öteki sahibi Murat Aktaş tarafından kendi silahıyla vuruldu.

Ellerine tabanca verilip ortalığa salınan polis, can güvenliği değil, halkın can güvenliğini tehdit eder durumdadır. Hem de bir iki polis değil, teşkilatın tümü aynı durumdadır.

Üniversiteleri Polis Mi Yönetiyor?

Bir demokratik faaliyetin engellenmesi için, polisle okul idareleri arasında işbirliğine sıkça tanık olunmuştur. Bunun son örneği Burdur'da yaşandı.

Burdur Gençlik Derneği, hazırladığı bir anketi yapmak için 16 Aralık günü Süleyman Demirel Üniversitesi Burdur M.Y.O. idaresiyle görüşmeye gitti. İdare, “yapamayacaklarını, çünkü ankette siyasi bir amaç güdüldüğünü” belirtti. Eminiz, popstar anketi yapılırsa itirazı olmazdı. Nasilsa o yozlaşmaya hizmet eder!

Burdur Emniyeti'ne giden öğrenciler, Güvenlik Şube Müdürü'nden aynı cevabı aldılar. Yadırgatıcı değildi bu, çünkü, M.Y.O. Müdür Yardımcı Doç. Sevil Sevgi Kırdar ile polisin telefon konuşmasına tanık olmuştuk gençlik.

Artık polis-idare işbirliği aleni hale geldi, öyle gizli kapaklı da yapılmıyor. Elbette tüm despot öğretim elemanları gibi, Sevgi Kırdar da, “katılımcı ve demokrat” olduğunu söyleyenlerden.

Sayı 2

37

21 Aralık
2003

Temel Haklar'dan Açıklamalar:

MHP'lilerin birilerini Taksim Meydanı'nda asma özgürlüğü mü var? Kürt halkı üzerindeki baskıların artarak devam ettiğinin belirtildiği açıklamada, MHP'nin İbrahim Tatlıses'le ilgili açıklaması gösterildi ve şöyle denildi: "Tartışma Tatlıses tartışması değil, Kürt halkının talepleri tartışmasıdır. MHP'yi herkes tanımaktadır. Asmak, kesmek haricinde başka cümle kurabilme kabiliyetleri olmaması bir yana Bahçelievler, Balgat katliamları ve daha onlarca faşist saldırının altında imzası olan bu gürühtür. Ancak daha önemlisi bu açıklamalar nasıl böylesine açıktan yapılabilmektedir, örneğin herkesin çıkıp birilerini Taksim Meydanı'nda asmakla tehdit etme hakkı var mıdır? Bu tehdit karşısında yasal bir işlem yapılacak mıdır?"

'AB'ye uyumlu' polis infazı: Diyarbakır'da polisin iki kişiyi infaz etmesinin ardından yapılan açıklamada: "Oligarşi bir yandan 'terör' demagogileri yaparken bir yandan katletmeye devam ediyor. Ardından polis açıklamaları geliyor ve halk bu açıklamalara inanmaya zorlanıyor... Sorgu yok, yargı yok, mahkeme yok, suç var mı, nedir, bir açıklaması yok. Kimse neden, nasıl bu infazların yapıldığını tartışmıyor, sorgulamıyor? Ülkemizdeki sistemin niteliği konusunda 'demokratikleşiliyor' gibi söylemlerle halkı yanıltanların kime, neye hizmet ettikleri sorgulanmalıdır. Hak ve özgürlüklerimiz için net bir mücadele anlayışımız olmalıdır.

Ankara Muhabirimize Polisin Tacizi Rutinleşti

Dergimizin Ankara muhabiri, **Umut Şener** polis tarafından sürekli olarak takip edildiğini, taciz ve tehdit edildiğini belirtti. Yazılı bir açıklama yapan muhabirimiz, 29 Ekim tarihinde polisin bir komplo ile tutuklamaya çalıştığını ancak boşa çıktığını hatırlatarak, bu olaydan sonra polisin tacizlerinin devam ettiğini belirtti.

Yaşadığı olayları tek tek, polislerin tiplerini, araç plakalarını tarif ederek anlatan muhabirimiz, “sürekli olarak taciz ve takip ediliyorum ve bunu yapanlar Ankara TEM şubesinde görevli polislerdir. Yaşayacağım her türlü olumsuzluktan Ankara Emniyet Müdürlüğü ve siyasi şubesi sorumludur. Bu keyfi baskılarla ilgili hukuki girişimlerim de olacaktır.” dedi.

Memurlar 10-11 Aralık eylemlerini değerlendiriyor:

“Bütün kesimleri kapsayacak bir direnişi örgütlememiz gerekiyordu”

KESK üyesi memurların Kamu Yönetimi Temel Kanunu Yasa Tasarısı ve 2004 bütçesine karşı 10-11 Aralık'ta gerçekleştirdikleri vizite ve iş bırakma eylemlerine ilişkin memurlarla görüştük. Eylemlere ilişkin değerlendirmelerini, eylemin hazırlık sürecinde yapılan ve yapılmayanları sorduk.

Metin ÖZKAN (Temel Haklar Memur Komisyonu Üyesi):

10-11 Aralık eylemleri yerinde bir eylemdi. İş bırakma eyleminde ve sevk eylemleri katılım olarak düşüktü. Eğitim iş kolunda vizite eylemine yüzde 60 dolayında katılım oldu.

Demiryolu iş kolu, maliye, hastaneler v.b. işyerlerinde iş bırakma eylemlerine katılım düşük sayıdaydı.

Örneğin eğitim işkolunda vizite eylemine yüzde 60 dolayında katılım sağlanırken, alan eylemine ise viziteye çıkanların çoğu katılmadı. Bunun nedeni ise sendikalarındaki yöneticilerin tam anlamıyla işyerlerinden kopuk olmasıdır.

(...) İşyerimizde sendika yönetimi olarak birimlerde tek tek işyeri toplantıları yapıldı. İş yerlerimize yönelik bildiriler çıkarıldı, afişler asıldı. Yaptığımız çalışmalar yeterli değildi. Geniş halk kesimlerine yönelik sokak afişleri asılmaması demokratik kitle örgütleriyle ilişki içine girememesi gibi.

KESK yönetimine, BES İstanbul 1 No'lu Şube olarak tüm

halk kesimlerini içerisine alacak bir eylem önerimiz oldu. Yani demokratik kitle örgütlerinin, siyasi partilerin, yerel derneklerin de çalışmaları içerisinde olduğu bir platform oluşturulmasını önerdik. Önerilerimizden biri de merkezi Ankara eylemi öneriydi. Bu önerilerimiz KESK tarafından gündeme alınmadı.

10-11 Aralık eylemlerinden sonuç olarak çıkaracağımız derslerden biri tüm halk kesimlerine gitmek. Halkın diğer kesimleriyle birlikte saldırı yasalarına karşı çıktığımızda yasaları geri çekebiliriz.

“KESK yönetimi sonucu içten içe kabullenmiş gibi...”

Nazmiye KAYA (Tüm Bel-Sen Üyesi ve Temel Haklar Memur Komisyonu Üyesi):

10-11 Aralık eylemleri Kamu Personel Reform Yasası'na yönelik yasayı geri çekmeye yönelik eylemler olarak örgütlenmeye çalışıldı. ‘Çalışıldı’ diyorum çünkü eylemler öncesi

sendika genel merkezleri ve şubelerde hemen hiçbir çalışması yapılmadı.

Geçmiş yıllarda işyeri çalışmaları, afişler, bildiriler dağıtma olarak kitleleri eyleme hazırlama çalışmaları yapıyordu. Son yıllarda bu çalışmalar çok kısır kalmaktadır. Kitlede “yıllardır eylemlere katılıyoruz da ne oluyor, sonuç mu alıyoruz” şeklindeki bir ruh haline neden olun-

muş; eylemlere katıldıkları için soruşturulan, sürgün edilenlere yeterince sahip çıkılmaması da güvensizliği beslemiştir.

Sanıyorum KESK ve sendika yönetimlerinde de ne yaparsak yapalım bu yasalar geçiyor düşüncesi var. İçten içe kabullenmişler gibi bir durum var. Bu ruh hali tavandan tabana yansımış durumda... Meydanlara bakıldığında da katılım çok azdı. Bu da çalışmanın yetersiz olduğunu ve sendikaların yasanın götürüsünü, ciddiyetini üyelerine anlatamadığını gösteriyor. Ciddi bir örgütlenme yapılsaydı katılımın daha iyi olabileceği düşüncesindeyim.

“Kölelik Yasası çıkarılırken gerekli desteği vermedik!” Ekber IŞIK (Eğitim-Sen 3 Nolu Şube Başkanı):

Biz tabii ki bu noktadaki bir işbırakma eylemi veya vizite eylemiyle bu yasanın geri püskürtülmesinin mümkün olmadığını biliyoruz. Bunu bir бүтүнлүк içerisinde bir adım olarak değerlendiresek daha doğru olur. Onun dışında bu eylemliliğin gerekli olduğunu, zamanlama açısından da doğru olduğuna inanıyoruz. Ancak bir noktada kamu sendikaları olarak veya KESK olarak, dönüp özeleştirel bir yaklaşımda bulunmak gerekiyor: 1475 iş yasası değişiklikleri gündeme geldiği zaman maalesef işçi sendikalarının genel merkezlerinin hükümetle uzlaşması karşısında, tabandaki dinamik güçlerin tepki-

lerine rağmen kamu sendikaları olarak gerekli desteği veremedik... Kamu Yönetim Reformu Yasası'na geliyoruz; bu yasa bütün toplumu ilgilendiriyor. İşte tam da burada bir eksiklik olarak, **toplumun bütün kesimlerini kapsayacak**, yani eğitimci olarak bizleri, velileri, öğrencileri içerisine alan, bütün demokratik kitle örgütlerini, muhalefet partilerini içerisine alan bir karşı duruşu örgütlememiz gerekiyordu.

Dışarıya yönelik olarak da KESK'i şu noktada eleştirel bir yaklaşım içerisinde değerlendiriyorum. Yani bir tarafta medyanın bu konuyu çok dar bir noktada ele alacağını biliyordu. En azından KESK, ya da Eğitim-Sen olarak biz ve KESK'in diğer bileşenleri olarak, İstanbul'da dış mekan afişleriyle kamuoyunu bilgilendirme yapılmıyordu. Bu konuda kamuoyuna yönelik çalışmalarımızın yeterli olmadığını düşünüyorum.

Bir başka sonuç; bu yasayı **KESK'in tek başına göğüsleyemeyeceği** sonucunu çıkardık. Öyle görünüyor. Bundan dolayı da KESK'in özellikle kendi dışındaki emek örgütleriyle, DKÖ'lerle ya da halkla mutlaka desteğini ve katkısını almak gerektiği sonucunu çıkarıyorum. Özellikle diğer sol siyasetler başta olmak üzere siyasi partilere götürülebilir konu. Onlar da ortaklaşabilir çünkü toplumun her kesimini ilgilendiren bir konu

Eğer böyle yapmazsak herkes kendi alanı içerisinde kendi sorunlarıyla başbaşa kalırsa... bugün ülkemizde bakıyoruz, dört bölgeye konmuş olan bombalama eyleminde hemen alanları kullandık, tepkilerimizi koyduk, ama bu ülkede sayıları yüzü aşan insanlar ölüm oruçlarında öldüler ya da şu anda ölüm orucuna devam ediyorlar. Yani sonuçta temelde insan hakları çerçevesi içerisinde ele alırsanız, temel insan haklarının ihlal edildiği, insanların ölüme yattığı, bu noktada nasıl bu kadar ölü toprağı serpildi demokrasi güçlerine diye düşünüyorum. Haklarımız temelinde ortaklaşma sağlanması gerektiğini önümüze koyarak mücadeleyi geliştirebiliriz diye düşünüyorum.

Türkiye Cumhuriyeti Maliye Bakanlığı değil Tekelcilerin, Tüccarların Maliye Bakanı

AKP Hükümetinin Maliye Bakanı Kemal Unakıtan 17 Aralık'ta yaptığı açıklamayla yeni vergileri açıkladı.

Esnafların gözünü boyamaya yönelik kısmi bazı düzenlemeler dışında, açıklamanın özeti şuydu:

Halka yeni yük:

- Deprem vergisi olarak bilinen ve 17 Ağustos 1999 depreminde halkın acil ihtiyaçlarının karşılanması için konulduğu iddia edilen **özel iletişim vergisi kalıcılaştırıldı**.

- AKP, **Asgari ücretin vergi dışı bırakılması** vaadini tutmadı. Tekellerin, tüccarların onlarca isteğini yerine getiren Unakıtan bu vaatlerini yerine getirmemelerinin nedenini "ekonominin mevcut durumu" diye geçiştirdi.

- Özel Tüketim Vergisi, çeşitli işlemlere getirilen yeni vergilerle, yük yine halkın sırtına yıkıldı.

Tekelcilere, tüccarlara yeni avantajlar:

- Tekeller, artık eğitim ve sağlık harcamalarını, şirketlerine araç kiralama giderlerini, hatta boya badana işlerinin giderlerini, bağış, yardım diye gösterdikleri her masrafı, vergiden düşebilecekler.

- "Mali milat"ın kaldırılmasıyla, tekelcilere bu kadar parayı nereden buldunuz diye sorulamayacak.

- Repo, Kâr payı gibi gelirlerin bir kısmı bir yılına vergi dışı bırakılırken, bu tür kazançlardaki vergi oranı da yüzde 65'den yüzde 45'e indirildi.

- Trilyonlarca liralık vergilerini ödemeyen tekeller, "Vergi barışı" adına bir kez daha af edildi.

- Yurtdışında müteahhitlik yapanların ülkeye soktukları paralardan vergi alınmaması hükmü getirildi.

Sayı 2

39

21 Aralık
2003

Çukurova İşçilerinin Dayanışma Gecesi

EkmeK ve Adalet (Mersin) - Çukurova Tekstil'den atılan işçiler 12 Aralık Cuma günü dayanışma gecesi düzenledi.

Tarsus'ta Vuslat Düğün Salonu'nda düzenlenen gecede atılan işçilerin sözcüsü olarak konuşan Feyzullah Metin, direnmeden haklarını kazanamayacaklarının açık olduğunu, bundan sonra programlarında Ankara yürüyüşü, miting gibi eylemlerin olduğunu belirtti.

Konuşmaların ardından işçilerin işten atılma tarihi olan 17 Ekim'den bu yana işçilerin direnişini anlatan dia gösterimi yapıldı. Program işçilerin Güneşli Halk Sahnesi'yle birlikte hazırladığı "Patron-Sendika-İşçiler" konulu bir skeç ve ardından Grup Çam'ın direniş ve halay türküleriyle devam etti.

Mersin Temel Haklar'ın, DKÖ ve siyasi partinin destek verdiği geceye yaklaşık 500 kişi katıldı.

Sorular

Kurtuluş yolunun klavuzu Marksizm=Leninizm'dir

Sendikal Mücadele ve TÜRKİYE'DE SENDİKACILIK

Bugün ülkemizde sendikal bir mücadelenin varlığı-yokluğu tartışılır hale gelmiştir. Türkiye'nin 1970'li yıllarının tarihine bakın; o tarihte sendikaları siyasal gelişmeler üzerinde şu veya bu anlayışla etkili olan, işçi sınıfının haklarını belli ölçülerde savunan bir pratik görürsünüz. Bir de bugüne bakın; hükümetlerin kaale almadığı, eylemlerini yapılmamış saydığı, ama bundan daha önemlisi ciddi anlamda direnişler yapamayan, kitleleri harekete geçiremeyen bir tablo var karşımızda.

İşte bu tablo tartışıyor varlıklarını. Elbette, kurumsal olarak varlar. Beş büyük işçi, memur konfederasyonu, onlara bağlı binlerce bölge, şube örgütlenmeleri var. Kimi naylon, kimi göstermelik, kimi geçmişin mirası da olsa, yüzbinlerce de üyeleri var. Ama işte bunlar, onların esamesinin okunmasına yetmiyor.

Türk-İş, yerinden kıpırdamaz halde. DİSK "başkanları" düzeyinde arada bir boy gösterse de, sermayenin saldırılarını durdurmak, işçilerin hak ve özgürlükler mücadelesini yürütmek anlamında yaptığı ciddi bir mücadele yok. En dinamik sendika durumundaki KESK eylemleri ise sonuç alamıyor. Niye? Nedir bu tablonun açıklaması?

? Sendikalar ve sendikacılar nasıl bu hale geldi?

Hangi sendikacıyla konuşsanız, sendikaların bugünkü durumlarını, yani gün geçtikçe üye kaybediyor oluşlarını, etkisizliklerini kabul eder. Zaten edilmeyecek gibi değildir, ortada yoruma açık bir durum yok.

"Peki neden?" diye sorarsanız, 12 Eylül'den başlayarak sendikaların nasıl baskı altına alındığını, "küreselleşme" politikalarının nasıl altlarını boşalttığını anlatırlar.

Elbette bunlar da üzerinde durulması gereken etkenlerdir; ama bunların peşinden "peki bütün bunlar olurken, siz neredeydiniz, ne yapıyordunuz?" diye sorarsanız, bu soruya ciddi bir cevap alınamaz.

Bu olumsuz gidişatın bütün sorumluluğunu 12 Eylül'e dayandırmak doğru değildir. 12 Eylül'den bu yana 23 yıl geçti. Kimse, bu durumu açıklamak

için sığınacak "objektif" gerekçeler aramamalıdır.

Sorun, sendika yönetimlerindedir. Sorun, sendikal anlayıştadır, bu yönetimlere yön veren siyasettedir. Şimdiye kadar bu sendikalarda neler yapıldı? Neyi, nasıl savundular? Bütün politikalar, bütün pratik sorgulanmalıdır. Adı "devrimci" diye başlayan bir sendikada devrimci sözünü ağzına dahi almaktan korkup "çağdaş sendikacılık"tan başka bir şey demeyenler, devrimcileri sendika yönetimlerinden tasfiye etmek için, sendika ağalarıyla, hatta polislerle işbirliği yapmaktan kaçınmayanlar, söke söke kazanılan sendikal mevzileri düzen içi politikanın aracı yapmaya çalışanlar, bugün ortaya çıkan durumun da sorumlusudur.

? Sendikalardaki ideolojik kaymadan, 'tasfiyecilik'ten anlaşılması gereken nedir?

İşçi alanında Türk-İş, memurlarda Kamu-Sen, baştan "devlet sendikası" olarak kurulmuşlardır. Onlar her dönem oligarşinin istediği çizgide olmuş, örgütlenme düzeyini de yine tekellerin isteklerine göre belirlemişlerdir. Onların bugünkü siyasi pratiklerinde de bu anlamda çok sürpriz bir yan yoktur. Sorunun en can alıcı yanı, devrimci, ilerici iki konfederasyonun -DİSK ve KESK'in- durumlarıdır. Bunların asgari bir direniş çizgisinde durmaları, diğer sendikaların ihanet ve uzlaşmacılıklarını da sınırlayan bir işlev görmüştür hep. Türk-İş başkanlarının "Gökkubbeyi başınıza yıkarız" diye bağırarak zorunda kalışları da, istemeseler de ciddi bir örgütlenme faaliyeti yürütmeleri de, 3 Ocak Genel Grevi gibi eylemlerin kararlarını almaları da bu zorlamanın sonucuydu.

İşçi sınıfı ve kamu emekçileri örgütlenmesindeki tasfiyecilik denilince öncelikle anlaşılması gereken DİSK ve KESK'teki ideolojik savrulma ve tasfiyeciliktir. Bunun ana hatları şöyledir.

DİSK'i kuran sendikaların Türk-İş'ten ayrılması- nın üç ana gerekçesi şunlardı:

- 1- Türk-İş işçi örgütü olmaktan çıkmıştır
- 2- Türk-İş Amerikan yardımlarına dayanmaktadır,
- 3- Türk-İş partilerüstü politika yapmaktadır.

DİSK ana tüzüğünde ise 3. maddede “amaç” şöyle ifade ediliyordu:

"Emekçilerin tüm haklarını alabilmesi demokratik haklarını kullanarak, siyasi mücadele de yapmaları gerekir. Bu mücadele, işçi sınıfının varlığını tam bilincine kavuşturarak, insanın insanı sömürmesi esasına karşıt bir amaç güder."

Şimdi bu “gerekçeleri” ve “amaç”ı bugünle karşılaştıralım.

- “Türk-İş işçi örgütü olmaktan çıkmıştır.”; o gün Türk-İş ne kadar işçi örgütü olmaktan çıkmışsa, DİSK de bugün o kadar işçi örgütü olmaktan çıkmıştır.

- “Türk-İş Amerikan yardımlarına dayanmaktadır.” Bu eleştiriyi yapan DİSK, bugün Avrupa Birliği’nden yardım almayı savunmaktadır.

- “Türk-İş partilerüstü politika yapmaktadır.” “Çağdaş sendikacılık” adına bugün DİSK de aynı çizgidedir. Partilerüstü, dahası “sınıflarüstü”dür. Bir sınıf örgütü olduğu halde, artık “sınıf savaşı” sözünü ağzına almamakta, burjuvaziyle işçiler arasında barış, diyalog, uzlaşma masalını söylemektedir.

“Amaç” maddesinin ise, tek bir kelimesiyle ilgisi kalmamıştır bugünkü DİSK’in. 12 Eylül sonrasındaki teslimiyetçi, uzlaşmacı çizgisinde her gün biraz daha geriye giderek Türk-İş’leşmiştir. “Siyasi mücadele”yi reddetmiş, “sömürsüz bir dünya” idealini terketmiş, CHP çizgisinde “sosyal demokrat”laşarak, tümüyle düzenin kuyruğuna takılmıştır.

Ve işte bütün mesele de buradadır.

Bir sendikanın gerçekten sendikal mücadelenin gereklerini yerine getirebilmesi, sınıflar mücadelesini esas almasıyla mümkündür.

Yukarıda dedik ki, DİSK “siyasi mücadele”yi reddetmiştir. Peki siyasi mücadele vermiyor da ekonomik mücadele mi veriyor? Hayır! Veremez de. Sınıflar gerçeğini kabul etmeyen, oligarşiyi çatışmayı reddeden bir örgütlülük, bugün ekonomik mücadele de veremez.

KESK’e gelirse; Türk-İş’ten, DİSK’ten farklı olarak, neredeyse her alanda devrimcilerin önderliğindeki bir mücadelenin ortaya çıkardığı bir örgütlülüktür KESK. Tabiri caizse, hamuru devrimciler tarafından yoğurulmuştur. Ama henüz daha yeni bir oluşum iken, 90’ların başlarından itibaren oligarşinin ve reformizmin zımnı ortaklığıyla devrimci çizgisinden uzaklaştırılmaya, yönetimindeki devrimcilerden “arındırılmaya” çalışılarak bugünkü haline getirilmiştir.

? Tasfiyecilik nasıl yürütüldü, reformizm nasıl bir rol oynadı?

Türkiye solunun 12 Eylül öncesi halk savaşını, ayaklanmayı, devrimi, sosyalizmi savunan gruplarının bir kısmı, 80’lerin ikinci yarısından itibaren, Gor-

baçovculuktan, Avrupa’dan esen rüzgarlarla, devrimi reddederek düzen içi legal örgütlenme bayrağını açtılar. Örgüt anlayışları, kadro anlayışları, çalışma tarzları, mücadele biçimleri de bu yeni anlayışa göre biçimlendi. Bu yeni anlayış, Avrupa’dan çok iyi tanıdığımız klasik reformist, sosyal-demokrat çizginin Türkiye koşullarına uyarlanmasından başka bir şey değildi.

Öncelikle yığın, yorgun, dönecek kesimleri toplayarak siyaset sahnesine çıkan bu reformist gruplar, ilk iş olarak yine “eski” ilişkilerini kullanarak, sendikalara, DKÖ’lere el attılar. Aynı dönem, oligarşinin bu mevzilerdeki devrimcileri sürgünler, atmalar, tutuklamalarla tasfiye ettiği dönemdir. Devrimcilerden boşaltılan yerlere bu kesimler yerleştiler. Bunun karşılığını ise, bu kurumları iyice düzen çizgisine çekerek, politikalarını sağcılaştırarak verdiler. Ancak bunu yaptıkları taktirde orada kalıcılabilir, oligarşinin icazetini almaya devam edebilirlerdi.

Örgütsüzlük -sivil toplumculuk- düşüncesi adım adım bu alanlarda da yayıldı, sendikalar devrimci ortamından uzaklaştırılıp örgütsüzleştirildi, üye sayıları düşerken, yeni işyerlerinde örgütlenmenin önü kesilirken, onlar, ele geçirdikleri bu mevzileri kurdukları legal partilere nasıl kanalize ederiz hesabındaydılar.

Sendikaları meclise “sıçrama” tahtası olarak görenlerle, devrimcileri tasfiye edenler aynı sendikacılarıdır. Devrimcileri tasfiye etmedikleri sürece, istedikleri gibi at oynatamazlardı çünkü.

Reformizm ve düzen solculuğu, sendikalarda etkili hale geldikçe, onları devrimci mücadeleden, demokratik mücadeleden kopardılar.

Devrimcilerin infazları onları ilgilendirmedir. Gazi’de halkın katledilmesi de onları ilgilendirmedir. Sıradan açıklamalarla geçiştirdiler. Sivil toplumculuğa uygun olarak hem halkın mücadelesini birbirinden koparıyor, hem de her kesimin mücadelesini “temsil” bir mücadeleye dönüştürüyorlardı.

Sendikalar birbirlerinin eylemlerine niye katılmıyor, niye birbirlerinin mücadelesini desteklemiyorlar? Sorunları mı farklı, talepleri mi farklı? Hayır, mesele farklı; aralarındaki rekabet, **düzene yaranma** politikaları, sivil toplumcu kafa yolaçıyor bu bencillığe.

Aynı anlayışın sonucunda sendikalar, gecekondu-lardan, esnaflardan, öğrencilerden kopmuş, onların mücadelesine yabancılaşmışlardır. Açık ki, Türkiye’nin sorunlarıyla, halkın tümünün sorunlarıyla ilgilenmeyen bir sendika sendikacılık yapamaz.

Güç toplamak, iktidar karşısında güç olabilmek için diğer halk güçleriyle birlikte olmak şarttır. İşte sivil toplumculuk, icazetçi anlayış, bu sonucu yaratmıştır. DİSK, kölelik yasası karşısında yalnız kalmıştır. KESK, 10-11 Aralık eylemlerinde yalnızdır. Ama bu yalnızlık, kendilerinin hazırladığı bir sonuçtur.

? Düzenle bütünleşmiş, statükocu sendikacı tipi, nasıl engel oluyor?

Reformizmin kaderidir; herşeyi o kadar çürütür ki, kendi reformist çizgisini bile sürdürececek hali kalmaz. ÖDP'nin başına gelmişti bu; birey özgürlüğünün, tembellik hakkının, parti olmayan partinin o kadar çok propagandasını yaptı, "Stalincilik" diye disiplini, "kaba solculuk" diye her türlü fedakarlığı, bedel ödemeyi öylesine mahkum etti ki; gün geldi, afiş asacak, parti binalarını açacak adam bulamaz hale geldi.

ÖDP anlayışının yön verdiği KESK de bugün aynı kaderi yaşıyor. Onbinleri rahatlıkla harekete geçiren, radikal direnişler yapabilen KESK bugün bunları yapamaz halde. DİSK ise militanlığın, proleterliğin, devrimci örgütlülüğün o kadar çok anti-propagandasını yaptı ki, bugün en iddialı kampanyalarında bile, "başkan"ların dışında kimseleri harekete geçiremiyor. Onların çoğu da koltuk belasına yeralıyorlar.

Yüzlerce sendika yöneticisi sadece koltuk peşinde. Yüzlerce yalgın, yüzlerce döneke, yüzlerce işçi düşmanı kene gibi yapılmış işçi örgütlerine. Ne mücadele gibi bir dertleri var, ne de mücadele etmek isteyenlere yol açıyorlar. Tam tersine engel oluyorlar.

Mesela hatırlayın; 1990 sonrası tüm DİSK Genel Başkanları, Genel-İş'ten devrimci sendikacıların tasfiyesine onay verdi. Tasfiyecilerin başında gelen Rıdvan BUDAK, işçi sınıfına karşı en büyük saldırılardan birini yapan koalisyon hükümetinin büyük ortağı DSP'den milletvekili oldu. Reformist bir çok kesim de, sendikalarda devrimcilere karşı hep Rıdvan Budak ve onun gibilerle ittifak içinde oldular.

Çelebi, Tekstil-İş Genel Kurulu'nda Rıdvan Budak'ı "ihanet"le suçluyor? İhanetin tarihini birlikte yazdıklarını, sorunun sadece şu veya bu kişinin tavırında değil, savunulan sendikacılık anlayışında, savunulan mücadele anlayışında olduğunu görmezden gelemeyiz kimse.

Aynı anlayış KESK'te de yaşandı.

Devrimciler tasfiye edilirken reformizm ve oportünizm birlikteydi. Reformizm daha sonra oportünistleri de tasfiye etti.

Ama bugün ortaya çıkmıştır ki, devrimcilerin yok edildiği her yapı, mücadele dinamiklerini de kaybeder. Oligarşinin amacı da buydu zaten. Reformizmin önünü açarken de bunu amaçlıyordu. Düzen solcu-

luğu, oligarşinin "devrimcileri tasfiye edin anlaşalım" oyununa geldiler. Ahmak sendikacılık sanıyordu ki, böyle yaparlarsa, düzen mücadelesiz, çatışmasız haklarını verecekti. Vermedi. Vermeyecektir de.

Vermediği durumda ne yaparsınız, mecburen sadece ekonomik haklar içinde olsa mücadele edersiniz. Ama işte artık onu da yapamaz durumdalar.

Ekonomistlik de yapmıyorlar. Çünkü o da çatışmayı gerektiriyor. Sendikacılığın en temel kuralları çığnenmiştir. Mücadelenin en temel gerekleri inkar edilmiştir.

Bugün DİSK dahil tüm sendikalar doğrudan veya dolaylı iktidarın örgütü haline gelmiş durumdadır. Çatışmayı göze alamıyor. Devlet polisiyle, yeni yasalarıyla sürekli bastırıyor ve daha getiriliyor.

Hangi ideolojiyle devletin karşısında duracak sendikalar? Düzen ideolojisinin hakim kılındığı yerde, işçi sınıfının hakları savunulabilir mi?

Hak-İş Başkanı Salim Uslu bir televizyon programında "niye direnmiyorsunuz diyorsunuz, üç çocuğum var, başıma bir şey gelirse ne olacak?... " diyordu. Böyle düşünen biri neyin mücadelesini verebilir? Dile getirilen sadece Salim Uslu'nun durumu değildir. Birkaç istisna dışında tüm sendikacıların halidir: Düzen içi bir yaşam, düzen düşünceleri, yasallığın dışına çıkmama...

Bakın kaç yıldır özelleştirmeler, yüzbinlerce işçinin atılması politikası, dizginsizce sürdürülüyor. Bir tek ciddi direniş gerçekleştirebildi mi bu konfederasyonlar? Bırakın kendileri örgütlemeyi, mevcut kendiliğinden direnişleri bile desteklemediler oligarşinin şiddetini üzerlerine çekmemek için.

Sola niye engel oldukları, devrimcileri niye tasfiye ettikleri şimdi daha açıktır. Çünkü düzen içi statükolarının bozulmasından korkuyorlar. Bırakın eylemlerde tüm halk kesimlerini, tüm örgütlü güçleri birleştirmeyi, devrimci örgütlülüklere bile "katılmayın" diyorlar. Çünkü onlar katılırlarsa, "bay başkan"ların imajı bozulur. Onların her eylemlerinde, açıklamalarında, "bakın biz ne kadar usluuz, sizin için hiçbir tehlikemiz yok" mesajı verirler. Bu imajı bozmamak için devrimcileri dışlamaktan ihbar etmeye, terör demagojisine ortak olmaya kadar herşeyi yaparlar.

Devletin diliyle konuşuyor. Biri direnişten, radikallikten sözettğinde, provokatör, terörist, istikrar bozuculuğu kelimeleriyle saldırıyorlar.

Sendikalara inançsızlık, güvensizlik alabildiğine büyümüştür. Emekçilere, burada böyle örseleneceğimize, patronlarla anlaşma yaparız, sendikadan uzak dururuz dedirtilmiştir. Ama işçi sınıfı böyle bir duruma ilelebet mahkum da edilemez, bu çark kırılacaktır. Bunun da yolları vardır.

- sürecek -

Psikolojik savaş, emperyalist propaganda, solun düşüncelerini, politikalarını nasıl etkiler?

Olayları, olguları, kişileri doğru değerlendirebilmek için solun, devrimcilerin ölçüleri vardır; Bu ölçülerini yerine oturtamayanlar üzülecek olaylar karşısında sevinir, sevinilecek olaylar karşısında üzüldür; akı kara, karayı ak görür. Ve en önemlisi, görünene takılıp gerçeği kaybeder, ayrıntılarla uğraşırken asıl **saf-laşma** noktasından sapar.

Türkiye solunda ne yazık ki bu konuda sayılamayacak kadar olumsuz örnek vardır.

Gorbaçovculuğu “sosyalizmin önünü açacak bir akım” olarak değerlendirmekten, SSCB’nin yıkılmasını “zaten biz demiştik, o da emperyalistti” diyerek karşılamaya, Çavuşeskular’ın ölümünden memnunkluk duymaktan, karşı-devrimci komploları halk ayaklanması sanmaya, ABD’nin Irak’a saldırısını “it dalaşı” saymaya kadar solun yanıldığı, duygularını karıştırdığı ve safını yanlış belirlediği o kadar çok tarihsel olay var ki. Nasıl ve neden bu kadar çok yanılıyor sol? Burjuvazi onun düşüncelerini, duygularını, politikalarını nasıl böylesine etkiliyor, yönlendiriyor? Başlı başına bir sorgulama, tartışma konusudur.

Temelde yatan neden hiç kuşkusuz solun bir kesiminin **ideolojik zeminini kaybetmiş** olması veya kimileri açısından da bu zeminin oldukça sallantılı hale gelmiş olmasıdır.

Böyle bir zemine sahip olunmadığında, emperyalizmin, oligarşinin psikolojik savaş yöntemlerine açık hale gelmekte, emperyalist propagandanın veya küçük-burjuva aydın kesimlerin etkisi altında kalınmaktadır.

Saddam’ın esir düşmesi, solun belli kesimlerinin ideolojik zeminlerindeki kaymayı, çürüklükleri bir kez daha açığa çıkardı.

Saddam’ın esir düşmesi iyi mi oldu, kötü mü oldu? İdeolojik ve kültürel olarak net bir devrimci için bu soruya bile gerek yoktur. O herşeye, emperyalizm ve halklar arasındaki savaş açısından bakar; herhangi bir olayın iyiliğini, kötülüğünü buna göre belirler. Böyle bakıldığında, o sorunun cevabı da açıktır. Saddam’ın bu koşullar altında esir edilmesinde halklar açısından, sol açısından sevinilecek, olumlu bulunabilecek bir yan yoktur. Çünkü en başta esir edenin meşruluğu yoktur; esir eden emperyalizm cephesidir.

✓ Stratejik bir kayma: Kürt milliyetçiliği hangi ideolojik zeminde?

KONGRA-GEL Yürütme Konseyi üyesi Duran Kalkan, “Saddam’ın yakalanmasıyla birlikte, demokratik, federal bir Irak’ın önünün açıldığı, sürecin hızlanacağı...” açıklamasını yaptı. Mesela burjuva medyadaki Amerikancılardan biri olan Sabah başyazarı Erdal Şafak da aynı şeyi söylüyor. Erdal Şafak’la Duran Kalkan’a aynı şeyleri söyleten nedir?

Duran Kalkan’ın sol bir ideolojik zeminde durduğunun göstergesi nedir?

Kürt milliyetçi basında, aynı gün yazılan başyazı da ise, aynı Irak’ın işgal edildiği günlerdeki gibi “ABD sopsasıyla” Türkiye oligarşisi tehdit ediliyor:

“Bu koşullara dayalı politika yapan liderler, partiler ve devletler bu durumdan oldukça zorlanacak ve giderek yeni koşullar temelinde bir yaklaşıma gelmek zorunda kalacaklar. Aksi halde görüntülerdeki mesaj açık.

Saddam’ın yakalanması, TC politikaları açısından ikinci bir kırılma noktasıdır. .. Irak’a müdahaleyi engellemek istemişlerdi... TC de, 21. Yüzyıl siyaseti temelinde kendini yenilemediği takdirde, Saddam’ın düştüğü durumdan daha perişan olacak. (Özgür Politika, “Finali Ankara’da sahnelenecek!” başlıklı başyazı)

“Görüntülerdeki mesaj” Amerika’nın seçtiği bir mesaj. O mesajı kullanmak yurtseverlerin işi olmasa gerek. Kürt milliyetçisi, o mesajla oligarşiyi tehdit ediyor, İsrail hükümet sözcüsü de aynı görüntülerdeki mesajı gösterip “Filistin ve Suriye ders almalı.” diyor.

Kürt milliyetçiliği Saddam’ın esir edilişi üzerine tüm bu açıklamaları yapar, bu yazıları yazarken hiç kuşku yok ki, **sol** bir ideolojik zeminde durmuyor. Olaylara, **halkların cephesinden** bakmıyor.

Saddam Kürt halkını katleden bir küçük-burjuva diktatördür. Ama biz bunu tartışmıyoruz. Amerikan işgalini tartışıyoruz esasında. Bakalım şu satırlara: “Ortadoğu’daki baskı, zulüm, işkence, jenosit, sürgün, inkar ve imhayı içeren yapılar şimdi çatırıyor.. Köklü bir değişim yaşanıyor. İnsan keşfediliyor, kültürler keşfediliyor, zengin tarihsel birikimler keşfedili-

yor... Ortadoğu'yu insanlarına dar eden rejimler ve tiranlar birer birer sahneden çekilirken, insanlarda geleceğe umutla bakan bakışlar nüksediyor..." Bu satırlar adeta Amerikan imparatorluğuna alkış satırlarıdır. Bunları yazabilmek için Amerikan işgalciliğini meşru görmek gerekir. Ve tam bu noktada Saddam'ın esir düşmesinden duyulan sevinç, Amerika'nın "başarı"sından duyulan sevinçle aynıdır. Saddam'ı ve Irak direnişini ABD'nin gözüyle görmektir.

Emperyalizmin gözüyle bakmaya başladığı andan itibaren ise, kaçınılmaz olarak onun psikolojik savaş yöntemlerinin de etki alanına giriyor. İşte çarpıcı bir örnek daha:

✓ **Trajik: psikolojik savaşın dünkü mağdurları, nasıl psikolojik savaşın silahşörü oluyor?**

Bu satırlar da Kürt milliyetçi basından:

"Saddam'ın hiç bir direniş göstermeden yakalanmış olması aslında diktatörlerin gerçek kişiliğini de çarpıcı biçimde gözler önüne serdi. Saklandığı deliğinden çıkarılan diktatörün ilk sözünün 'ateş etmeyin' olduğu kaydediliyor. Çeyrek yüzyıldır kendisini dünyaya kahrman olarak sunmaya çalışan, hep direniş çağrıları yapan, 'büyük' lider, hiç utanmadan teslim oldu böylece." (18 Aralık, Özgür Politika)

Bu satırların neredeyse kelimesi kelimesine aynısı, Abdullah Öcalan tutsak edildiğinde Emin Çölaşan ve benzerleri tarafından yazıldı. Saddam'ın "delikte yakalandığı"nın, "hiç direniş göstermediğinin" gerçek olup olmadığını bile sorgulamıyor, ABD açıklamalarının propagandistliğini yapıyor. O cümlelerin aynısının kendi önderlerine karşı kullanılmış olması bile onları en azından biraz "ihtiyatlı" yapmıyorsa, artık orada çok ciddi bir ideolojik sapma vardır.

Özgür Politika gibi bir gazete, bunu nasıl unutuyor acaba?

Saddam'ın ilk sözü "ateş etmeyin" olmuş. Yanında mıydınız? Diyeceksiniz ki, basın yazdı. Ama sadece onu değil, en azından on değişik iddia yazıldı basında. Açık ki yazılanların en azından onda dokuzu yalan.

Peki bir tekini seçip doğru gibi yansıtmakta Kürtlerin çıkarı ne? Bu yöntemin burjuvazinin psikolojik savaşından farkı ne?

✓ **Komik: "Yaşam kutsal"cular, "onurlu intiharıcı" oldu!**

Hatırlanacaktır; burjuva, küçük-burjuva cenahtan, reformistlerden ölüm orucuna karşı çıkanlar, aylarca bıkmadan "yaşamın kutsallığını" anlattılar devrimciler. 19 Aralık'ta zulmü durdurmak için bedenini tutuşturan devrimcileri "intihar" etmekle, boşu boşuna ölmekle suçladılar.

Ve ne kadar ilginçtir ki; "Yaşam kutsaldır, hiç bir şey uğrunda ölünecek kadar değerli değildir" diye yazanların bazıları, şimdi niye "Saddam onurluca intihar etmedi... niye çatışmadı?" diye yazıyorlar.

Biri direniyor ölüm orucu yapıyorsa, ona diyor ki, ölme, yaşam kutsaldır, ölüm orucu intihar sayılır... **Yaşa!..** Biri işgalciyi meşru görmüyor, ona teslim olmuyor ve şu veya bu biçimde esir edilmiş; ona da diyor ki, sen intihar et, **öl!..**

Aynı adamlar, devrimciler kuşatıldıkları üslerinde teslim olmayıp direnerek çatışarak şehit düştüklerinde, onlara maceracı, ölüm kutsayıcıları diyordu...

Peki şimdi yaşam kutsal mı, değil mi, karıştı iyice?... Tabii karışan bir şey yok: Onlar her durumda, emperyalizmin, burjuvazinin istediklerini söylüyor, o doğrultuda propaganda yapıyorlar. Burjuvazi ise, hiç bir konuda ilkelere bakmaz, o anki çıkarlarına bakar. Onun için de "yaşam kutsal"cular, sık sık böyle kendileriyle de çelişiyorlar.

✓ **Psikolojik savaş, civa gibi akışkandır; eğer beyninizde sızmaya açık bir nokta kalmışsa, oradan girer:**

Saddam'ın esir edilmesine ilişkin doğru şeyler de söyleyen bir sol yazar, bakın aynı yazı içinde ne diyor: "Ancak, TV ekranlarına yansıyan Saddam'ın per perihan haline, tükenmiş, çoktan teslim bayrağını çekip kaderine razı görüntülerine bakılacak olursa, Irak direnişinin onunla hiçbir ilgisinin olmadığı kolaylıkla anlaşılabilir." (Yücel Sarpdere, Evrensel 16 Aralık)

Aynı gazeteden bir başka örnek,

"Saddam'ın yakalanması işgale karşı direnişin Saddam ile ilişkilendirilemeyeceğini de gösterdi. Saddam, direnişin başındaki bir halk adamı, bir komutan değil, kendi başının derdine düşen bir işbirlikçi eskisi olarak yakalandı." (Çetin Diyar)

Aynı gün Kanal 7 televizyonunda konuşan gazeteci Hüsnü Mahli, bir yandan yayınlanan görüntülere "mizansen" diyor, sonra konu Saddam'a gelince "bakin şu görüntüye, bu adamın direniş örgütleyen hali var mı?" diyor.

Benzer cümlelerin onlarca versiyonunun aynı günlerdeki burjuva medyada yer aldığı ise malum.

En başta işaret ettiğimiz olgu budur işte; eğer devrimci kültür, direniş kültürü ve tüm olaylara belli bir saflaşma temelinde bakma konusunda net değilseniz, burjuva propagandalara da inanmaya hazır olursunuz. Ne kadar çarpıcı; Saçını başını dağınık görüyor, hemen hükme varıyor: demek ki direnişle ilgisi yok.

Bu bir devrimcinin, halktan yana bakan birinin değerlendirmesi olabilir mi? Niye direnişle ilgisi olsaydı, "grandtuvalet" mi tutsak düşerdi?!

Sosyalistlere Operasyon Faşistlerle Diyalog!

ALMANYA: Baviera Eyaleti İçişleri Bakanı Günter Beckstein'in, 29 Kasım tarihinde, Türkiyeli faşistlerin kuruluşu 'Türk Birliği'ni ziyaret ettiği ortaya çıktı. Yeşiller Partisi, bakan hakkında soru önergesi verdi. Söz konusu kuruluş, Almanya'da "tehlikeli yabancı örgütler" listesinde yer alan ve MHP'nin yurtdışı örgütlenmesi olan "Avrupa Demokratik Ülkücü Türk Dernekleri Federasyonu"na bağlı.

Bir de, Almanya'daki sosyalistlere karşı devletin uygulamalarını hatırlayın. Yasadışı baskınlar, tutuklamalar, gözaltılar, sindirme hareketleri, tehditler, provokasyonlar...

Alman devleti ile faşistlerin ilişkileri yeni değildir. Faşist hareketin ilk nüvelerinin oluşturulduğu 1940'lara kadar dayanır bu ilişki. Almanya'nın Ankara Büyükelçisi Franz Von Papen'in Türkiye'de içinde yer aldığı ve iki başarısız darbe girişiminde bulunan "İhtilal Birlikleri"nin örgütlenmesinden, Nazi Almanyası sonrasına kadar ilişkileri hiç bitmemiştir.

MHP'nin yurtdışı örgütlenme sorumlusu, Enver Altaylı, Türkiye'ye gönderdiği, 24 Haziran 1976 tarihli raporunda şöyle yazıyordu:

"Dr. Kannapi ile ilişkilerimiz; Alman güvenlik kuruluşları nezdinde bizleri himaye etmekte ve bu kuruluşları çalışmalarımıza engel değil destek olması için teşebbüslerde bulunmaktadır...." Bu teşebbüslerin ayrıntılarının da yer aldığı belgeler, 'MHP ve Ülkücü Kuruluşlar İddianamesi'nde bulunabilir.

Alman devletin hukuktan, demokrasiden, hak ve özgürlüklerden anladığı faşistlerle diyalog, sosyalistlere baskıdır. Çünkü faşistler Türkiye'de güç oldukları oranda Alman tekellerinin çıkarlarına hizmet etmeye hazırdılar. Sosyalistlerde ideolojik ve pratik olarak böyle bir zemin bulamaz Almanya. O zaman susturulmalıydılar. Tekellerin çıkarı sosyalistlerin sindirilmesini gerektirmektedir.

Dergimizin Almanya bürosuna baskınlar düzenleyen Koblenz savcılığı, faşistlerle işbirliği konusunda ne diyor?

"Irak'a Asker Göndermeye Hayır"

Japonya ve Güney Kore hükümetlerinin Irak'ta işgale ortak olma kararı, bu ülke halkları tarafından bir süredir protesto ediliyor. 14 Aralık günü Tokyo ve Seul'de yine gösteriler vardı. Japonya'nın başkenti Tokyo'da düzenlenen gösteriye katılan binlerce kişi, bir yürüyüş düzenledi. İşçi sendikasının organize ettiği yürüyüşte, asker gönderme kararının anayasaya aykırılığı dile getirilerek karşı çıkıldı. "Asker Göndermeye Hayır" pankartlarının taşındığı gösteriye 5 bin kişi katıldı.

Seul'de düzenlenen gösteride de binlerce kişi, Seul polisi ile çatıştı. Asker gönderilmesine ve ülkedeki ABD üslerine karşı çıkan Güney Koreliler, emperyalizmi protesto eden sloganlar attılar.

Yabancı Katletmek Serbest!

BELÇİKA: Brüksel Ceza Mahkemesi, 1998'de Nijeryalı bir göçmeni sınır dışı ederken uçak içinde boğarak öldüren 5 jandarmadan dördünü hapis cezalarına çarptırdı, biri de beraat etti. Ancak ceza ya çarptırılanların cezası da TERCİL EDİLDİ. Nijeryalı Semira Adamu'nun (20), büyük suçu şuydu: zorla sınır dışı edilmesini Brüksel havaalanında uçağına bindirirken şarkı söyleyerek protesto etmişti. Emperyalistlerin jandarmaları onu susturdular. Nijeryalı genç kadın yüzünü bastırılan yaslıkla boğulup öldü.

Guantanamo'lar Avrupa'da

İNGİLTERE: Uluslararası Af Örgütü (AI), İngiltere'nin "terörizmle mücadele yasası" kapsamında yabancıları yargılamadan tutuklamasının "adaleti kötüye kullanmak" olduğunu açıkladı. AI, yasanın yabancılar ve İngiliz vatandaşları için farklı uygulamaları içerdiğini, ayrımcı olduğunu söylerken, İngiliz basını, İngiltere'deki hapishanelerin Guantanamo'ya dönüştüğünü, "terör" gerekçesiyle insanların yasal işlem bile yapılmadan iki yıl hapisteye tutulduğunu yazdı.

Hangi 'Sosyal Devlet'?

ALMANYA: Sosyal hakları kısıtlayan, eğitimi paralı hale getiren 'Agenda 2010' saldırısına karşı Alman halkının tepkileri sürüyor.

12 Aralık'ta, Berlin SPD binasını ve bir medya şirketini işgal eden öğrenciler, 'herkese ücretsiz eğitim hakkı' istediler ve "Eğitim temel haktır, mal değildir" pankartları astılar. 13 Aralık'ta ise, bir çok kentte gösteriler düzenlendi. İşçiler, öğrenciler, memurlar ve yabancıların yer aldığı eylemlere yüzbinden fazla kişi katıldı. Berlin'de 30 bin kişinin katıldığı eylemde, eğitime ve sosyal haklara yapılan saldırıları protesto eden pankartlar taşındı.

Sayı 2

45

21 Aralık
2003

Suriye nasıl sömürgeleştirilecek?

Afganistan'a birlikte saldıran ABD ve AB emperyalizmi, Irak saldırısında paylaşım sorunları nedeniyle ayrı düştüler. Sırada-hedefte Suriye gözüküyor. Bu defa ne yapacaklar?

Paylaşım kavgası çoktan başlamış durumda. ABD, geçen hafta, **Suriye'ye ekonomik yaptırımlar uygulanması** doğrultusunda bir kanun çıkarırken, aynı günlerde AB ile Suriye arasında ise "ortaklık" anlaşması müzakereleri tamamlandı.

Suriye'yi "şer eksenli" ülkeleri içinde sayan, "teröre destek vermek"le suçlayan ABD, Suriye'nin Irak'a saldırı karşısında tavırsız kalması, çeşitli emperyalist tekelere yatırım izni vermesi gibi "geri adımlarını" yeterli bulmadı ve Suriye'ye karşı kuşatma ve baskıyı daha da yoğunlaştıracak olan bu yasayı çıkarttı. Yasa "Suriye'nin terörizmle mücadele için yeteri kadar çaba göstermediği, biyolojik-kimyasal silah çalışmalarını sürdürdüğü" gerekçesine dayanıyor ve Suriye'ye ekonomik yaptırımlar uygulanmasını öngörüyor.

ABD Dayatmacı da, AB Değil mi?

ABD birçok kez doğrudan ifade ettiği gibi, "ya benden yanasın, ya bana karşı" diyor; fakat AB'nin bunun karşısında daha "demokratik" olduğunu söyleyemez kimse. AB de en az Amerika kadar dayatmacı: **AB-Akdeniz ortaklığı** çerçevesinde Suriye'yle sürdürülen müzakereler özellikle "gümrük indirimi" konusunda tıkanmışken, Suriye'nin AB'nin isteklerini kabul etmesiyle anlaşma imzaya hazır hale getirildi.

AB Komisyonu'nun dışişlerinden sorumlu üyesi Chris Patten, Suriye'yle ilişkileri konusunda aynen şöyle diyor:

"Suriye'nin tümüyle tecrit olmak ya da AB ile yakınlaşmak arasında bir tercih yapmaktan başka seçeneği kalmamıştır."

AB'nin söylediği de ABD'nin söylediğinden fark-sız. Ya **AB'ye tabi olursun, ya da tecrit ederiz!** Suriye, bugün AB ve ABD emperyalist kavgasının tam ortasında kalmış durumda. Her ikisi de Suriye'yi sömürgeleştirmede hemfikirler. Şimdilik farklı yöntemlerle sürdürüyorlar dayatmalarını. Yarın yine birlikte Suriye'nin üzerine çullanabilirler.

Suriye, bugün için AB'yi yanına alarak ABD'nin saldırganlığını frenleme hesapları yapsa da, emperyalizme karşı açık bir tavır alıp diğer anti-emperyalist ülkeler ve halklarla birleşmedikçe, sonuçta sömürgeleşmekten kurtulamaz. ABD'nin Irak'a saldırısına tavırsız kalmak, dayatmalar altında çeşitli tavizler vermek, nasıl ki ABD'yi saldırganlığından bir adım bile geriletmediyse, verilecek yeni tavizlerin de akıbeti farklı olmayacaktır.

Irak, Suriye, İran, kendi iç çelişkileri nedeniyle emperyalizme karşı birleşemedikleri için emperyalizm onları tek tek "kolay lokma" haline dönüştürmeye çalışıyor. Bunun sonu yoktur. Sadece "kendini kurtarma" hesabı yapan ülkeler, örgütler, kendilerini de kurtaramazlar.

STÖ'ler İşgalin Hizmetinde

Irak'taki "Sivil toplum örgütleri"(STÖ), 11 Aralık'ta Bağdat'ta Kongre Sarayı'nda toplandılar. Sanırız, "kimmiş bu Irak'taki STÖ'ler?" diye merak edeceksiniz. Bu nedenle en başta şu bilgiyi verelim:

STÖ'lerin toplantısında tüm konuşmalar, açıklamalar **İngilizce** olarak yapıldı. Bağdat'ta yapılan bu toplantıda Arapça ve Kürtçe yoktu. Toplantıya İnsan Hakları ve Adalet Geçiş adlı kuruluşun sorumlusu Ester Laufer başkanlık ediyordu.

Kısacası, toplantı emperyalizmin klasik NGO'ları (yani STÖ'leri) tarafından organize ediliyordu.

Toplantıda Irak'ta bir "NGO Eğitim Merkezi"

kurulmasına karar verildi. Laufer, "sivil toplum örgütlerinin çalışmalarını daha da geliştirmek amacıyla Bağdat'ta bir eğitim merkezi açacaklarını" söyledi.

Toplantıya katılan "Iraklı" STÖ'lerin temsilcileri, emperyalizmin temsilcilerini projelerini yeterince dikkate almamakla, yeterli finansman yardımıyla bulunmamakla "eleştirdi"(!)ler. Avrupa emperyalistlerinin parasıyla demokrasi, hümanistlik oynayacaklardı onlar da anlaşılan.

Toplantıda ABD'ye yapılan tek eleştiri ise "ABD'nin öncülük ettiği çalışmaların yetersizliği" eleştirisiydi. STÖ'ler, işgale karşı değillerdi ama, işgalci, esaret altında tuttuğu halka daha iyi hizmet getirmeliydi!

STÖ'ler, dünyanın her ülkesinde üstlendikleri rolü Irak'ta da üstleniyorlar: işgalin meşrulaştırılmasının hizmetindeler!

Fransa'da Türban-Haç Yasağı

Dini simgelerin yasaklanması, Fransa'da aylardır en önemli gündem maddelerinden biriydi. Komisyonlar raporlar hazırlıyor, medya bunu tartışıyordu. Son sözü Cumhurbaşkanı Chirac söyleyecekti.

Nihayet 18 Aralık'ta, komisyon raporları üzerindeki incelemesini bitiren Chirac beklenen açıklamasını yaptı ve başta okullar olmak üzere, kamu hizmeti verenlerin dini simgeler taşımaya yasak getirilmesi düşüncesinde olduğunu açıkladı.

Fransa, tarihsel olarak "laikliğin" anavatanı, esas şekillendirildiği ülke olarak görülmüştür. Dolayısıyla bu gelişme, kısa sürede bir çok Avrupa ülkesine de yayılacaktır.

Esasında Avrupa tam bir açmaz içindedir; bir yanyla Hristiyanlık propagandasından, simgelerinden vazgeçmek istememektedirler; Hristiyanlık, Avrupa emperyalizmi için kitleleri denetleyebilmek ve yönlendirebilmekte

yoketmeyi istemeyeceği bir araçtır.

Öte yandan, İslamcı örgütlenmeler, son yıllarda bizzat Avrupa ülkelerinde de emperyalizmi rahatsız edecek ölçüde yaygınlaşmıştır. Bu tartışmanın kaynağı da esas olarak bu gelişmedir. İslamcı örgütlenmelerin yaygınlaşmasını denetim altına almak için, İslamcılığı hayatın çeşitli alanlarında meşrulaştıran, onlar için propaganda işlevi gören simgelerini yasaklama kararı almışlardır. Kendi demokrasi-insan hakları ölçülerıyla çelişmemek için de İslami simgelerin yanına Hristiyanlığın simgelerini de katmak durumunda kalmışlardır.

Bu gelişme, demokrasinin, insan haklarının şampiyonluğunu kimselere bırakmayan emperyalizmin, çıkarları için bir tehdit gördüğünde, hepsini çiğnemekte hiçbir sakınca görmediğini gösterirken; özgürlükler için AB'ye bel bağlayanlara da bir ders olsa gerektir. Özellikle İslamcılara.

İslamcı gazetelerin arşivlerine bakın; "Türbanın Türkiye'de yasakken, nasıl Avrupa'da özgür olduğunu" anlatan yüzlerce haber bulacaksınız. AB'ciliklerinin de en önemli nedenlerinden biri buydu.

Peki şimdi ne diyecekler? Ne diyeceklerinin de ötesinde ne yapacaklar? Özgürlükler için şimdi kime sığınacaklar?

Sayı 2

47

21 Aralık
2003

İŞBİRLİKÇİLERE ÖDÜL; İHALELER

Bush yönetimi açıkladı: Irak'ta ihaleler, katliama ve işgale doğrudan ortak olanlar arasında dağıtılacak. Amerikan işgalini desteklemeyen Rusya, Fransa, Almanya, Çin, Kanada gibi ülkelere bu ihalelerden pay verilmeyecek!

19 Aralık'ta Washington'da "akbabaların" veya başka deyişle "leş kargaları"nın toplantısı yapılacaktır. İhalelerden pay alacak ülkelere ait şirketlerin temsilcileri toplanıp Amerikan-İngiliz saldırısında yıkılıp dağıtılan köprülerin, iletişim, içme suyu, kanalizasyon şebekelerinin, enerji hatlarının, limanların yapımı için açılan 2500 ihaleyi paylaşacak.

Amerika, Türkiye'yi, bütün işbirlikçiliğine, yalakalığına rağmen önce listeye almadı. Oligarşinin yaltaklanması sonucu son anda 63 ülke arasına sokulan oligarşi, bir tokat da "Irak

pastasından pay alacağız" hesabında yemiş oldu. Türkiye, doğrudan asker göndermemişti ama, hem işgal sırasında hava alanlarını, limanlarını ABD'nin emrine açmış, hem de daha sonra asker gönderme tezkeresini de çıkarmıştı. Bunun ödülü olarak Türkiye de bu toplantılara "taşeron"luk yapacak firmalarla katılacak. Yaklaşık 18.5 milyar dolarlık ihalelerden Türkiye'nin payına 250 milyon dolarlık bir pay düşeceği tahmin ediliyormuş! (ABD'ye yeterince uşaklık yapamadık diye ağlayanlar, herhalde yine çok üzölmüşlerdir.)

Avrupa emperyalistleri tabii bu kadar kolay pes etmediler Irak pastasının paylaşılmasında. Avrupa'nın ve Rusya'nın muhalefeti karşısında ABD de sırada daha bir çok ülkenin olduğunu düşünerek başta Almanya, Fransa gibi ülkeler olmak üzere, diğer emperyalistlere de belli ölçülerde pay vermeyi kabul ederek görüşmelere başladı.

Maraş'tan 19 Aralık'a Dökülen Kan Bizim

24 Aralık 1978'den 19-22 Aralık 2000'e...

Oligarşinin, faşistleri ve İslamcılar'ı kullanarak gerçekleştirdiği vahşi katliamdan, ordunun ölüm mangaları tarafından gerçekleştirilen, diri diri yakıldığımız hapishaneler katliamına...

Dökülen kan hep bizim. Katliamlarla, halkın muhalefetini sindirmek, bastırmak istediler. Tüm milliyetlerden, inançlardan halklar olarak, bağımsız, demokratik ve halk için özgürlüklerin olduğu bir ülkede yaşama özlemimizden hep kan deryaları ile uyandırmaya çalıştılar. Korkuyu yüreğimize saldıklarında, özlemimizin biteceğini hesapladılar. 24 Aralık'ta da, 19 Aralık'ta da katliam, sadece katledilenlere yönelik değil, tüm Türkiye halklarına yönelikti. Oligarşi o günden bu yana katliamdan, vahşetten başka halka verecek hiçbir şeyi olmadığını gösterdi.

Her iki katliam döneminde de başbakanlık koltuğunda Ecevit oturuyordu. 19 Aralık'a onay veren emperyalistler, 24 Aralık'ta katliamın istihbaratını yapmışlardı. ABD'nin Ankara Büyükelçiliği'nde 2. Katip olarak görevli görünen ve MHP Genel Merkezi'yle de ilişkisi olan CIA ajanı Alexander Peck, 1978 yılı boyunca Alevi-Sunni halkın birlikte yaşadığı bölgelerde, özellikle de Maraş, Çorum, Sivas yörelerinde "incelemeler, araştırmalar" yapmıştı. Ne tesadüftür ki, gezdikleri yerlerde katliamlar yaşandı. Her iki katliamın hukuki boyutu da benzerdir. Maraş'ta da 19 Aralık'ta da suçlular hak ettikleri cezalara çarptırılmadı ya da hiç yargılanmadılar.

Maraş'ta Karnımız Deşildi, 19 Aralık'ta Diri Diri Yakıldık

Tarih öğretmiştir ki; halka yönelik hiçbir katliam kendiliğinden ve üç beş kişinin eseri değildir. 24 Aralık adım adım hazırlandı.

19 Aralık gecesi yaralanmaya bile yol açmayacak ölçüde tahrip gücü düşük bir dinamit, faşist **Ökkeş Kenger** tarafından patlatıldı, talimat ÜGD Şube Başkanı **Mehmet Leblebici** ve İkinci Başkanı **Mustafa Kanlıdere**'ye aitti. 20-25 kişilik faşist grup kitleyi kışkırtarak CHP il binasına saldırtılar. Maraş'taki **CHP'li**ler, saldırıyı protesto ettiler, ancak **CHP yönetimi** orali olmadı.

Kontrgerilla planını hayata geçiren faşistler 20 Aralık'ta tekrar saldırıya geçtiler. Sahibi Alevi olan Akın Kiraathanesi bombalandı. 21 Aralık'ta TÖB-

DER üyesi öğretmenler **Hacı Çolak** ve **Mustafa Yüzbaşıoğlu**'nu katlettiler.

22 Aralık'ta faşistler, ellerinde silah, balta, bıçak, sopa olduğu halde kalabalık bir grupla bu kez katlettikleri öğretmenlerin cenazesine saldırdı. **Üç kişiyi daha katlettiler.**

Plan adım adım işliyordu. 19 Aralık'a bir yıldır hazırlanan, maketler üzerinde provalar yapanlar, planlarının işlediğinden emin ve gelişmeleri izlemeye devam ettiler.

21 Aralık'ta saldırılar artınca vali **Ankara'dan** yardım ister, bir cevap gelmez. **Aleviler**, bugün de birçoğunun olduğu gibi, yanlıgı içinde ordunun müdahale edeceğini düşünüyor, CHP milletvekillerinden medet umuyorlardı. 23 Aralık'ta çevre il, ilçe ve köylerden getirilen silahlı faşistlerle büyük katliama hazırlık tamamlanır.

24 Aralık sabahı, Alevi halkın yoğun olarak yaşadığı Yörükselim, Yenimahalle, Mağaralı, Serintepe, Kahramanmaraş mahallelerine saldırı başladı. Kapılar kırıldı, evler, işyerleri yakıldı, bombalandı. Çocuk-çocuk-genç-ihtiyar-kadın demeden insanlar katlediliyordu. Hamile kadınlar karınlarındaki bebekleriyle şişleniyor, karınları deşiliyor, tecavüz ediliyor, torna-vidayla gözler oyuluyor, bazıları da yakılıyordu. Yaralıların hastaneye götürülmesine, halkın mahalleden çıkmasına izin verilmiyor. Kaçmak isteyenler sokak ortasında balta, keser, satır ya da silahla katlediliyordu. 25 Aralık akşamı faşistler geri çekildiğinde arkalarında yakılmış, yıkılmış 210 ev, 70 işyeri, talan edilmiş DKÖ'ler, yüzlerce ceset ve yaralı bırakmışlardı. Resmi ölü sayısı 111'di, ancak gerçek sayı bunun çok üstündeydi. Katliamın üzerinden günler geçmesine rağmen tarlalarda, yol kenarlarında insan cesetleri bulunmaya devam ediyordu.

Katliamdan sonra **MHP**, devrimcileri ve ülkede sıkıyönetim ilan etmeyen Ecevit'i sorumlu tuttu ve halkı tehdit etti. **Katliamı seyreden Ecevit** ise, katliamın ardından 13 ilde sıkıyönetim ilan etti.

Maraş, sadece faşistlerin bir katliamı değildir. Onlar ve İslamcılar katliamın uygulayıcısıdır. Plan oligarşinin halkı sindirme planıdır. Günlerce Maraş'a gitmeyen ordusundan, kısa süre öncesine kadar valilik yapan, şeriatçı faşist örgütlenmeler yapan Abdulkadir Aksu'ya, patlayıcıları temin eden kontrgerillaya kadar tüm devlet katliamının tam da ortasındadır.

köyün ! Delisi

Ordu'nun "alışkanlıkları" değişmiyor

Şırnak'a bağlı Beytüşşebap Jandarma Komutanı Albay Cengiz Eryılmaz, 300 korucuyu toplayarak, 28 Mart 2004'te yapılacak yerel seçimlerinde DEHAP'a oy verilmemesini, AKP'ye verilmesini istedi. Koruculara, "aileleriniz de aynı tavrı takınsın" demeyi de unutmadı.

Eski alışkanlıkları ve hiç vazgeçmedikleri politikadır. PKK'ye karşı Hizbullah'ı besleyip, eğitip kullandılar. Şimdi "legal" mücadele yürütüyor, sandık hesaplarında aynısını yapıyorlar.

En çok "şeriat tehlikesi" sözünü ettikleri anda bile, ordu ile İslamcılar sola, Kürt yurtsever hareketine karşı yanyana gelmekte hiçbir sakınca görmezler. Bu konuda her iki kesimin de, midesi geniş ve tecrübeleri derindir.

İşgalcilerin işi zor...

Amerikan işgal güçleri, kendilerine yerine ölecek adam yetiştirmek için, yeni bir Irak ordusu kurma, milis yetiştirme faaliyetlerini hızla sürdürüyorlar.

İlk 700 kişinin eğitimi tamamlandı. Ancak "beklenmedik" bir aksilik oldu. Verdikleri eğitim vatanseverlik duygularını yokedememiş olacak ki, 700 Iraklı askerden 250'si göreve başlamadan firar etti. Direniş, işgalciler için bir kabus gibi büyürken, işbirlikçi bulmak da zor.

Kim Kimi "İçine Alıyor"?

ÖDP Genel Başkanı Hayri Kozanoğlu, SHP Genel Başkanı Murat Karayalçın'a, "biz kardeş denebilecek partileriz" demiş.

'Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'nda "sosyal demokratları da içimize almalıyız" diyerek bozgunculuk yaparken, meğer sosyal demokratların içine gitmekten bahsediyorlarmış.

Ha gayret! Bir adım daha, SHP'lileşmeye az kaldı!

Kınalı Plazalar Aldığımız bilgilere göre, Saddam'ın esir alınmasının ardından burjuva medyanın sevinci üzerine, kendilerine gönderilen kınalı yüzünden, Medya Plazaların bulunduğu bölgenin adı da değişmiş: "Kınalı Plazalar Bölgesi".

Sayı 2

49

21 Aralık
2003

ÇİZGİYLE

kahramanlar Ölmez

20 Aralık - 26 Aralık Şehitlerimiz

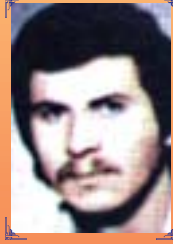

Fevzi AZIRCI
22 Aralık 1977

Galatasaray Mühendislik Yüksek Okulu'nu basan faşistleri püskürtmek için kitlenin önünde dövüşürken bıçaklandı. 1954 Kırklareli doğumluydu.

Nadir ÖLMEZ
23 Aralık 1979

Bursa DEV-GENÇ saflarında yer aldı. Bir kitle eyleminin güvenliğini sağlarken çıkan çatışma sırasında vuruldu. 1957 Nevşehir Ürgüp doğumluydu.

Zeki Öztürk
26 Aralık 1979

Devrimci hareketin yönetici kadrolarındandı. Elazığ, Gaziantep ve Malatya'da görev yaptı. Malatya dağlarında kır gerilla ekiplerinde yer aldı. Aynı ilde anti-faşist bir eylem hazırlığı sırasında elindeki bombanın patlaması sonucu şehit düştü. 1956 Tunceli Mazgirt doğumluydu.

Ömer DEMİR
Aralık 1979

İstanbul Liseli DEV-GENÇ'in militanlarındandı. Faşistlerin kurduğu pusuda katledildi.

Cahit ŞENYÜZ
Aralık 1979

İşkencede katledildi.

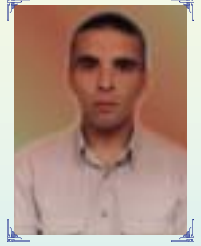
KAYIP

İsmail BAHÇECİ
24 Aralık 1994

Devrimci hareketle İstanbul'da yüksek öğrenimi sırasında tanıştı. İlk kurulan öğrenci derneği olan MÜBYÖD'ün başkanlığını yaptı. 1992 yılından itibaren Devrimci Sol savaşçısı olarak mücadelesine devam etti. İstanbul DEV-GENÇ'in sorumluluğunu yaptı. 24 Aralık'ta polis tarafından gözaltına alınan Bahçeci gözaltında kaybedildi.

SESSİZCE

Selhan Top

Gidişi gibi, sessizce geldi aramıza. Yüreğinin bütünü kavgada, yüreğinin en güzel yeri dağlardaydı. Yerel özelliklerini öylece koruyordu. Şivesiyle, olaylara tepkiyle, ahlakıyla, halktı. Ve de sessizliğiyle. Sadece gerektiği zaman konuşurdu. Çalışmaları onun diliydi. Yüklendi dergileri, kitapları saatlerce yürüyerek ulaştırırdı insanlara. Hiç tanımadığı insanlarla nasıl ilişki kuracaktı ki? "Tanımak için gitmeli, selam vermeli, kendimizi anlatmalı..." denildiğinde, o bilirdi ne yapacağını. Halktandı, halkla ilişki kurmak diye bir dert, bir sorun olabilir miydi?

Ölümsüzlüğe uğurladığımızın 40. gününde helva yapıp dağıttık. Onu tanıyanlar sevgiyle andılar bir kez daha. Ve o sessizliğin arkasında, gittiği evlerde, dükkanlarda konuşkan, neşeli, rahat, insanların sorunlarına duyarlı Selhan'ı onlar anlattılar.

Büyük şehri sevmeydi. Sadelik, yalınlıktı onun doğasındaki. Kozmopolit, keşmekeş, ikiyüzlülük, karmaşa onu rahatsız ederdi. Gerekirse öğrenecekti. Hiç tereddüt etmezdi. Sevemediği şeyleri söyler, gerekirse onunla da baş etmeyi öğrenmek için istekle, azimle çalışırdı. "Şoförlük bilen var mı?" diye sorulmuştu. Aylardır yanımızdaydı ya, bilmiyorduk; sessizce "ben bilirim" dedi. Meğer en büyük araçları kullanmaya yetkili belgesi varmış.

Adaletli olmak onun için her şeyden önemliydi. Haksız bir suçlamaya maruz kaldığında öfkelenir, kıpkırmızı olurdu. Ama sessizce, düşüncelerini toplar, konuşması gereken kişiye, en müsait zamanda içini döker, haksızlığın önlenmesi için yapılması gerekeni emekle, sabırla yapardı. Böyle öğrenmişti, böyle ilkel, titiz olmayı.

Ve çalışkan olmayı. Durmazdı. "Boşluk" yoktu onun dünyasında. Devrimci titiz olmalı, olanaksızlıklar içinde kendine, çevresine duyarlı, titiz olmalı. Evde, çalıştığı büroda, ortalık tertemiz ve düzenli olurdu. Bu konuda dağınık olan arkadaşları yaptıklarıyla uyarırdı. Çünkü en iyi eleştiri, yaparak göstermekti.

Mütevazilik bir devrimci özelliktir. Bildiğini açıkça ve ısrarla savunurken öğrenmeye de büyük bir istek duyardı. Eksiklerini anlamak için dikkatle dinler ve tartıştırdı. "Ben" demezdi, "Biz'i dilinden düşürmezdi. Sadece yanlış, eksik yapıldığında "ben" derdi.

Bizlere bağlılığı öğretti, sahiplenmeyi öğretti. En küçük bir malzemeyi işe yarar hale getirmek, korumak isterdi. Diğer yandan, yüreği hep en sıcak yerindeydi kavganın. Ve sevdalandığı dağlarda. Dağlara götürdü selamımızı, dağlar onu kucakladı.

Bize hiç tükenmeyecek güç kaynağı, unutulmayacak değerler bıraktı. Geldi yüreğimizin orta yerine kondu. Onunla birlikteyiz mahalleyi dolaşırken, tür-külerimizi söylerken, sevdamızı büyütürken.

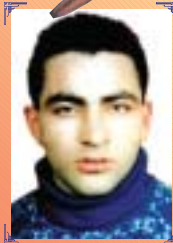
Bir yoldaşı

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Berkan ABATAY (DHKP-C)
20 Aralık 2002

Berkan Abatay, Edirne F Tipi Hapishanesi 4. Ölüm Orucu Eki-bi'ndeydi. Açlığın koynundaki ölüm yürüyüşünü tam **589 gün** sürdürdü.

1975 yılında İstanbul Şişli'de doğdu. Aslen Erzurumludur. İki

kardeşi yoksulluktan dolayı yeterince bakılmadığı için zatürreden öldü. Berkan da, sadece ilkokulu okuyabili. Bir dönem fanatik bir futbol taraftarı olarak Beşiktaş Çarşı grubuna katıldı. Tribünlerde kavgalar ettiler. İşte bu sıralarda geçekundu halkının mücadelesini örgütleyen Yemliha Kaya'yla tanıştı. Yemliha'yla birlikte devrimciliği, mücadeleyi, Devrimci Sol'u tanıdı.

Okmeydanı'nda mücadele içinde yer almaya başladı. Gelişti, silahlı bir ekipte istihdam edildi. 1997'nin 7 Kasım'ında tutuklandı.